

Julius Andan - VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT - *tartalom*

A szerző megjegyzése

Az ember legnagyobb tévedése - az 1. lecke a világról

A civilizáció születése - a 2. lecke a világról

A hatalom lényege - a 3. lecke a világról

Az anyag vallása - a 4. lecke a világról

Tudomány és babona - az 5. lecke a világról

Oszd meg és uralkodj - a 6. lecke a világról

Züllött csillagok - a 7. lecke a világról

Oktatástól sújtva - a 8. lecke a világról

A gazdasági bilincs - a 9. lecke a világról

A beteg orvos - a 10. lecke a világról

A háborúk egyedüli oka - a 11. lecke a világról

Bemocskolt világ - a 12. lecke a világról

A bűnözés szerepe - a 13. lecke a világról

Terrorhullám - a 14. lecke a világról

Megtébolyítva - a 15. lecke a világról

Azok az átkozott emlékek - a 16. lecke a világról

A lélek tana - a 17. lecke a világról

A nagy rémálom - a 18. lecke a világról

Az ön felelőssége - az utolsó lecke a világról

Utószó

JULIUS ANDAN - VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT

(Ajánlom minden léleknek - Ez a könyv a vezeklésem az elmúlt negyed évszázad bűneiért.)

Ha nem tetszik önnek, amit az elkövetkező oldalakon olvasni fog, ha felzaklatja, ha képtelenségnek tartja, vagy azt gondolja, hogy egyszerűen EZ NEM LEHET, hogy igaz legyen, akkor mondja azt, hogy én: Julius Andan, örült vagyok. És ezzel a dolog el is van intézve. Higgye el, nekem nem árt azzal, ha bolondnak néz. Nekem teljesen mindegy, hogy mit gondolnak rólam, mert az úgysem változtat a valóságon. Én magam is szeretném, ha az lenne az igazság, hogy elsüllyedtem volna az elmebaj mocsarában, ostoba lázálmok gyötörnek, összefüggéstelenül írok és beszélek. Ha egy kívánságom lehetne, akkor ez lenne: hadd legyek örült! Én, csak én egyedül és a világ pedig legyen szép, tiszta, kiegyensúlyozott és józan. Szép kívánság lenne.

Én azon kevesek közé tartozom, aki ártott az egész világnak. És többet, sokkal többet, mint bárki, akinek a nevét ön ismeri. Az olyan „hírességek”, mint Néró, Dzsingisz Kán, Sztálin, Hitler és a többi név a pszichopatak panteonjából, akiket csak fel tudna hozni, csupán bábok voltak, nem többek. Kirakatbábok, akiket odatettek az emelvényre, hogy őket lőjék le az igazi tettesek helyett, hogy őket higgyék valami forrásának, hogy az ő nevüket jegyezzék meg és velük példálózzanak és hogy amikor eltűnnek a színről, azt higgyék, valami véget ért.

Én nem kirakatbáb voltam. Én a TETTES voltam, aki mások mögé bújlik. A tettes, aki a háttérből rángatja a szálakat. A kezemhez nem tapad vér. A gyilkosság piszkos munka, ahogy mondják: aljamunka és túlon túl látványos ahhoz, hogy a névtelenek közül bárki ilyesmire vetemedjen.

A névtelenek bűnei felülmúlnak minden olyan bűnt, amit névvel rendelkező emberek követtek el.

- Olyan bűnök ezek, amelyek kívül esnek a törvényeken és amelyeket egyetlen nép törvénykönyve sem büntet. Ha fellapozza hazája büntető-törvénykönyvét, talál majd egy, vagy több paragrafust az úgynevezett hamis tanúzásról. De olyat nem, amely önmagában bűnnek tekintené a hazugságot. Pedig mi lehetne annál nagyobb bűn, mint félrevezetni az egész emberiséget? Hazudni tudományos kérdésekben, hazudni az emberről, a politika természetéről, hazudni a gazdaság mibenlétéről, a gazdaságot irányító törvényszerűségekről - ez emberek milliárdjait téveszti meg és fosztja meg még annak esélyétől is, hogy IGAZI életet élhessenek, olyat, amelyet a sötét történelmünk után ma már talán senki el sem tudna képzelni. A hírekben a kiégett házakat veszik észre, a porban heverő hullákat, az elrabolt kislányt, az égbe szökő árakat, de elsiklanak afelett, amit az egyik interjúalany, vagy amit a műsorvezető mintegy mellékesen említ meg. Holott az a lényeg. Az a kis, apró információ, ami hatással lesz az ön

gondolkodására és ebből kifolyólag az érzelmeire, a tetteire és az egész életére. A gondolatok azok, amiket nem vesznek észre. A *gondolatok*, apró semmiségek.

Egyetlen grammot sem mutatnak a mérlegen, nem tudjuk a kezünkbe fogni, mikroszkóp alá tenni, feljegyezni a színét és a méretét. És mégis: ott állnak minden emberi tett háttérében, a háborúk háttérében, az elnyomás háttérében, a gyűlölet háttérében, az egész történelem háttérében és többet számítanak, mint bármi. Gondolatok hozták létre az atombombát, gondolatok miatt vetették be - és ha megint újra bevetik egyszer, ismét csak a gondolatok állnak majd a háttérben.

Én egy olyan szervezetet szolgáltam az elmúlt huszonöt évben, amiről ön sohasem hallott és olyan munkát végeztem (sajnos nagyon jól), ami elvileg nem is létezik. *Hivatásos hazudozó* voltam. És nem kicsiben csináltam, hanem nagyban, globális méretekben.

Hazudtam, hogy megrendelőim háborúkat robbanthassanak ki, hogy egy hatalmas piacon egyeduralkodóként ócska termékeket adhassanak el dollár-milliárdokat bezsebelve, hogy a végsőig kifacsarhassanak népeket, hogy hamis vágányra terelhessenek kutatási projekteket, hogy elsorvasszanak létfontosságú tudományos kezdeményezéseket és így tovább - és így tovább.

Bárki is ön, *én ártottam önnek*. Profi hazudozóként az emberiséggel játszottam, mindannyiunk jövőjét festettem feketére és nem én voltam az 1. ember ebben a munkakörben. Ezek voltak már előttem, az írott történelem kezdetétől máig. Ezekről a tudatos, szándékos, milliószor átgondolt, professzionális hazugságokról szeretnék írni önnek, hogy lássa, milyen is ez a hely, ez a bolygó, ahol él, ahol mindannyian élünk. Nem várok megbocsátást, nem várok feloldozást, nem várok semmit. Nem tudom, mi lesz a következménye ennek a könyvnek: talán semmi, talán valami. Azt sem tudom, mi az, amit egyáltalán remélni merhetek. Talán csak a lelkemet mardosó iszonyú büntudat miatt írok és ennyire önző vagyok. Én magam sem tudom. De ha fáj önnek, amit olvasni fog, csak tartson nyugodtan örültnek. Akinek annyi a bűne, mint nekem, az biztosan nem normális.

Mielőtt belevág ennek a könyvnek az olvasásába, jobb, ha néhány dolgot tisztázok itt az elején.

Egy könyv önmagában csak - és kizárólag arra lehet bizonyíték, hogy van nyelv, van írás és van nyomtatás. Ennél többet egyetlen könyv sem képes bizonyítani - teljesen mindegy, hogy mi áll benne. Éppen emiatt meg sem próbálok meggyőzni arról, hogy igazam van. Sorolhatnék oldalak százain, vagy ezreire át adatokat, neveket, számokat, helyszíneket, időpontokat, eseményeket - még, ha igaz is lenne mindaz, amit leírok, kinek lenne igaz? Csak nekem. Önnek nem. Ha minden állítás igaz lenne, azért lenne igaz, mert láttam, tapasztaltam, hogy hogyan is mennek a dolgok. Én láttam, és én tapasztaltam. Nem ön. Ön mást látott és mást tapasztalt. Mivel

véleményem szerint egy könyv alkalmatlan a meggyőzésre, meggyőzés helyett inkább csak elgondolkodtatni szeretnék. Együttgondolkodásra készíteni. Csak ennyi a célom. Így ezért ez a könyv nem adatok gyűjteménye. Semmi esetre sem valamiféle referenciamunka. Nem lexikon, nem enciklopédia. Ez a könyv *érvek* gyűjteménye. Semmi több. Nem is lehet több. Szabadon terjeszthető.

Az elkövetkező oldalakon érveket sorakoztatok majd, valami mellett és valamivel szemben. A *logikára* apellálok. Az ön *gondolkodási képességére*. Ha elég jó érveket sorolok fel és elég jó sorrendben, akkor reményeim szerint ön el fog gondolkodni egy - s máson és a végén valamilyen megállapításra jut. A célom azt elérni, hogy önben kétségek - komoly és jogos kétségek ébredjenek azt illetően, hogy a világ vajon tényleg olyan-e, mint ahogy azt mondják. Tudom: ez ma már szinte közhely. Valóságos divat mindenben kételkedni, mindenkit hazugnak tartani. Alighanem az összeesküvések korát éljük. A kérdés csak az, hogy milyen mélységig kell leásni az ember adatainak és információinak szövevényében, hogy meglegljük az *első* igazságot? Egy középkori mondás szerint az igazi hatalom mindig a trón mögött áll. De vajon mennyivel mögötte? És milyen

jellegű ez a hatalom? És vajon igaz-e a mondás? És ha igaz és ha ön tényleg tudná, látná, vagy tapasztalná, hogy igaz, akkor mit tenne? Mire menne ezzel az igazsággal? Jutna vele bármire is? Jobbá tehetné vele a világot? Jobbá tehetné vele a saját életét? Az igazság fontos. Fontos? Miért lenne az? Mert igazat mondani szép dolog, mert az igazság megnemesít? Az igazság szabaddá tesz?

Azt hiszem, különösebb győzködés nélkül egyet tudunk abban érteni, hogy a hazugság nem jó. Még a *kegyes hazugság* sem igazán jó, mert megtéveszt. De mi a helyzet az igazsággal? Létezhet olyan igazság, amelytől, ha ön a birtokában lenne, életveszélybe kerülne? Létezhet olyan igazság, amelyet ha hirtelen megtudna, belerokkanna? Mire lehet használni egy igazságot?

Vegyünk egy kis logikai eszmefuttatást:

- 1913-ban az Egyesült Államokban magánkézbe került a pénzkibocsátás joga. Alkotmányellenes

volt akkor is és az ma is (lásd: az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya, I. cikk, 8. paragrafus,

5. bek. Szerint, *kizárólag* a Kongresszusnak van joga az Egyesült Államokban pénzt kibocsátani).

- John F. Kennedy elnök törvényt hozott, mely szerint a pénzkibocsátás joga a kormányé.

- Fél évvel később meggyilkolták. - Alelnöke, Lyndon B. Johnson lett az új elnök.

- B. Johnson hivatalba lépésének *első* intézkedése az volt, hogy eltörölte Kennedy törvényét.

Ezek történelmi tények. Ön szerint van köztük összefüggés? Az Amerikai Egyesült Államok kormánya pénzt vásárol egy amerikai magáncégtől és ez a cég *naponta* több milliárd dollárt keres azzal, hogy pénzt bocsát ki: bankjegyeket nyomtat és virtuális-, csak és kizárólag számítógépek memóriájában létező „pénzt” hoz létre. Ez a cég egy bank. És *naponta* sok milliárd amerikai dollárt keres mérhetetlenül csekély befektetéssel. Ez jelenleg a legnagyobb üzlet ezen a bolygón.

Ön szerint elképzelhető, hogy valaki napi több milliárd dollárért képes legyen akár még ölni is? Ön szerint létezhet olyan szervezet, amely *naponta* több milliárd dollárt keres és ezáltal elegendő hatalmat birtokol ahhoz (is), hogy megölessen egy elnököt? Hátborzongató kérdések, de nem lényegtelenek. Mert tételezzük fel, hogy a fenti öt tény szorosan összefügg és John F. Kennedy elnököt a FED* akkori - és *igazi* tulajdonosa ölette meg. Tételezzük fel, hogy így történt. És? És akkor mi van? Mert az igazán kínos kérdés még csak nem is az, hogy vajon milyen módon lehet erről megbizonyosodni, hanem az, hogy mi lesz azután, hogy megbizonyosodott róla?

Mondjuk, hogy ön pontosan tudja, hogy a fenti eszmefuttatás az igazság, a színtiszta igazság. Mire menne ezzel a tudással? Menne vele bármire is? * FED (Federal Reserve System): az Amerikai Egyesült Államok egyik magánbankja, amelynek kizárólagos joga van pénzt kibocsátani.

Ha az igazság mindössze arra jó, hogy emberek gondolkodásának és beszélgetésének témája legyen, akkor nem igazán ér többet a hazugságnál. Ha az igazsággal nem lehet kezdeni semmit a gondolkodáson és a beszélgetésen túl, akkor mire jó? Akkor mennyit ér? Nyilvánvalóan vannak olyan léptékű igazságok, amiknek egy adott ember, egy adott szellemi szinten, vagy a lehetőségek egy adott szintjén nem látja semmilyen hasznát. Ha ön a CIA igazgatója és tényleg a kezében tartja az egész szervezetet és nem egy báb, akit bármikor félre lehet állítani, vagy el lehet hallgattatni, akkor tud kezdeni valamit azzal az információval, hogy John F. Kennedy-t egy magánbank tulajdonosa ölette meg. Ha ön egy titkos kommandó parancsnoka, akkor is. Ha ön pénztáros egy országúti étkezdében, akkor nem. Akkor semmit.

Tételezzük fel, hogy Albert Einstein óta a fizika társadalmi funkciója az ember álmainak féken tartása (gondolok itt mindenekelőtt az űrutazás lehetőségeire). Mondjuk, hogy ez így igaz és ön minden kétséget kizáróan tudja, hogy az. Mire menne ezzel a tudással? Mit tudna vele kezdeni? Valószínűleg semmit. Tehát láthatja, hogy a tudás értéke attól az embertől függ, aki rendelkezik vele és önmagában nincs értéke.

Ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat, hisz nem is lesznek társadalmi változások. De sorolhatnám vég nélkül a tényeket. Azzal is megpróbálkozhatnék, hogy valamiféle kollektív tudatra utalva, észérveket felvonultatva bizonygatom a társadalmi összefogás és a társadalmi változás szükségességét. De érzelmi szálakat is megpendíthetnék: siránkozhatnék, hogy milyen szörnyű a világ, vagy megírhatnám egy

hajdan dicső faj nekrológját és fenyegetőzhetnék, megpróbálhatnám halálra rémíteni önt egy olyan sötét jövő víziójával, ami messze felülmúlja a horrorírók képzeletét.

Ezek egyikét sem fogom megtenni ebben a könyvben, mert tudom, hogy bármit írok is, nem lesznek társadalmi változások. A társadalmi változások nem lehetségesek. A társadalmi összefogás nem lehetséges. A mesében mindez megtörténhet, de a valóságban nem. A társadalom belőlünk áll és nem tőlünk függetlenül létezik.

Az ember legnagyobb tévedése - 1. lecke a világról

A társadalom azért olyan, amilyen, mert mi *ilyenek* vagyunk. És amíg mi ilyenek vagyunk, minden marad a régiben. Éppen e miatt a tény miatt ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat, mert ha azt tenné, csupán a papírt pocsékolná. Ez a könyv érvek gyűjteménye valami mellett és valamivel szemben, azzal az egyetlen és szent céllal, hogy önben kétségeket ébresszen azt illetően, hogy helytálló-e a világról alkotott véleménye. Az ember egész történelmén keresztül annak az alaptalan téveszmének volt a foglya, hogy azt hitte magáról: *beavatott*. Azt hitte magáról, hogy ő fontos.

Hogy őt beavatják, hogy ővele bárki is törődik. Azt hitte, hogy azok az emberek "*ott fenn*", akik irányították az életét, az ön érdekében teszik, amit tesznek, hogy voltaképpen egymásért dolgoznak, mert ez a természet rendje, hogy a kapcsolatuk, a viszonyuk - legyen bármilyen távolságtartó is - de *baráti*. Az ember teljesen elképesztő módon hitt és hisz abban, hogy tudja, mi történik ott, ahol nincs jelen: a kolostorok, szentélyek, templomok rejtekén, a paloták, kastélyok, várak vastag falai közt, a laboratóriumok, tudományos akadémiák, országházak és tárgyalótermek zárt ajtóinak mögött. Azt hitte és hiszi, hogy tájékoztatják őt az igazságról, a teljes igazságról. Ám az embert különös vakhite ellenére a hatalom birtokosai *sohasem avatták be*. Azt szeretném önnek elmondani, hogy az ön állítólagos tudása az esetek nagy részében pusztán illúzió. Ön azt hiszi, hogy sok mindent tud, hogy ismeretei szerteágazóak és alaposak, hogy a tudomány fény, ami beragyogja az ismeretlen sötétségét. Ön minden bizonnyal azt hiszi, hogy ismeri a tényeket, hogy tisztában van azzal, hogy mi van és mi nincs, hogy tudja, mit fedeztek már fel és mit nem, hogy egész pontosan meg tudja mondani, hogy a tudománynak milyen is- az annyit emlegetett „*mai állása*”. Ön szentül meg lehet győződve arról, hogy az AIDS, az ebola és a többi betegség létezik, halálos és gyógyíthatatlan. Azt hiszi, hogy a kihullott haj, a kiesett fog, az elvesztett végtag nem növeszthető ki. Szentül hiszi, hogy a tudósok keresik a földön kívüli élet nyomait, de nem találják. Hiszi, hogy az evolúció létezett és úgy történt, ahogyan le van írva és nincsenek olyan bizonyítékok, amelyek az ember *keletkezését* sokkal régebbre teszik, mint ami az ember eredetéről szóló *hivatalos* könyvekben áll. Ön hiszi, hogy a Földön ez ideig még sohasem létezett technikailag fejlett civilizáció. Ön hiszi, hogy a bűnözés legyőzhetetlen szörny és a háború az ember természetéhez tartozik. Hiszi, hogy a világegyetem az Ősrobbanással kezdődött és hogy most tágul. Hiszi, hogy a normandiai partraszállás zseniális katonai lépés volt. És hisz még száz és ezer és millió dolgot, szentül meggyőződve arról, hogy ezek bizony így vannak.

Sorolhatja érvek tömkelegét, amelyek mindegyike alátámasztja, hogy ezek a dolgok tényleg így vannak. Ám ellenérvből elég egy is, hogy a tudás eme illuzórikus kártyavárai összedőljenek. Ön a felsorolt dolgok egyikét sem *tudja*. Ezek ugyanis nem *tények*! Csak *közlemények*! Amit ön kap, azok csak - és kizárólag **KÖZLEMÉNYEK**.

Ön nincsen tudatában annak, hogy mi- hogy van, csak annak, hogy egy-s mást közöltek önnel, mondván, hogy azok így és - így vannak és nem másképp. Az ön teljes világképe a *média* által átadott közlésekből áll össze és nem tartalmaz tényleges tapasztalatot. Azt mondhatnám, hogy ön nem áll semmiféle kapcsolatban az úgynevezett tudománnyal, a technikai fejlesztéssel, az úrkutatással, vagy a kormányzattal - csakis a médiával. Mindent onnan „*tud*”.

A média két részből áll össze: az egyik a tartalom, a másik az eszköz, amivel azt elterjesztik.

A tartalom a legtöbb esetben csupán ideológia, vagy olyan közlemény, ami egy ideológiát támaszt alá, az eszköz pedig a tömegkommunikáció. A média nem csak a tévé, a rádió és a sajtó. A média technikai oldalához tartozik minden olyan csatorna, amelyen át - tömegeket lehet elérni. A média részét képezik a színházak és a mozik éppúgy, mint a tankönyvek, regények, az Internet, az osztálytermek és a nyilvános tömeg-megmozdulások. Minden a tömegkommunikáció részét képezi, amin keresztül gondolatokat lehet eljuttatni a tömegekhez.

Ön néhány évet iskolában töltött el, ahol elolvasott x számú oldalt, meghallgatott n számú előadást, és esetleg még néhány szemléletes kísérletet is módjában állt végignézni, vagy elvégezni, majd az iskola után újabb könyvek elolvasása következett és még nézte a tévét is, meg hallgatta a rádiót is, és izgalmas, vagy unalmas beszélgetéseket folytatott arról, amit látott és hallott, - majd szentül meg volt győződve arról, hogy tud valamit a világról.

Mondok egy példát. 1961-ben a CIA megpróbálta meggyilkolni Fidel Castrót. Ezt az akciót hívják „Disznó-öböl akciónak”. Ön ezt tudja. Onnan tudja, hogy mondták önnek, hogy így volt.

Ha nem mondták volna, nem tudná. Ha másképpen mondják volna, másképpen tudná. És ha mást mondanak, mást tud. Így megy ez, ilyen egyszerű és ennyire nincs köze a valósághoz.

De vegyünk egy másik példát, ami egészen más nagyságrend, mint a kubai ügy. Tudja, hogy merre vannak az Orkney-szigetek? Ez a terület Észak-Skócia legészakibb része, a Ben More Assynt hegytől északkeletre található. Történt ott valami 1903. február 19-én. Halott róla? Nem? Pedig nem éppen jelentéktelen esemény színhelye volt Skócia legkietlenebb vidéke a múlt század elején. Annyira nem jelentéktelen, - ami ott és akkor történt, hogy annak egyenes következménye volt az első és a második világháború, a

koreai háború, a vietnami háború, a két afgán és a két iraki háború és további mintegy negyven kisebb-nagyobb helyi háború, sőt maga a hidegháború is.

Láthatja: nem apróságról van szó, mégis olyan szigorú titokként kezelték, hogy a mai napig is mindösszesen huszonkét ember lett beavatva a részletekbe (én voltam az egyik). Az elmúlt bő egy évszázad majd - minden háborúját szándékosan robbantották ki valami miatt, ami egy embertelen, elhagyatott tájon történt egy sötét, pokolian hideg kora hajnali órában, 1903 elején.

A háborúk azért voltak, hogy fegyvereket, fegyverrendszereket, katonai taktikákat teszteljenek és fejlesszenek és hogy viselkedési mintákat ültessenek el az emberi fajban. És mindez azért történt, mert 1903. február 19-e óta tudjuk, hogy 2012. december 26-án meg fogják támadni a Földet.

Ez a rengeteg háború csak a felkészülés, az edzés, egy igazán nagy háborúra. Hallott erről?

Nem? Nem baj: én sem, csak most találtam ki. Amennyire én tudom, semmi hasonló nem történt semmikor. De nem is ez a lényeg. A lényeg az, hogy ön összetéveszti a *közleményeket* és a *tényeket*.

Nevezzük bár vallási fanatizmusnak vagy vakbizalomnak azt, ahogyan ön a médiát kezeli, a lényeg, hogy a média a félrevezetés és a manipuláció legfőbb eszköze. És ne feledje: nem csak a tévé és az újságok alkotják a médiát. Az eszméket, az elméleteket, a tényeket és hazugságokat menedzselni kell éppúgy, mint egy sztárt, vagy egy márkát. Publikálni kell, bemutatni minden elképzelhető fórumon és annyiszor, amennyiszor csak lehetséges. Az emberek életének a részévé kell tenni. Fel kell rá hívni a figyelmet. Ha mindezt nem teszik meg, nem fog elterjedni. És ha nem terjed el, az emberek nem fogják azt hinni róla, hogy *igaz*. Fellengzősen rá lehet mondani valamire, hogy ezt így és így *gondolják az emberek*, vagy hogy ez és ez a *közvélemény*, de az ilyesmi egyáltalán nem lehet érv amellet, hogy a dolog igaz.

Megvan annak a módja, ahogyan valamit publikálni lehet, ahogyan valamiről előadást lehet tartani, ahogyan valamivel be lehet kerülni a tévébe és ahogyan valamivel kapcsolatban el lehet nyerni a tudóstársadalom (stb.) támogatását. Ez megint nem a dolognak az igazságtartalma. Egy információ elterjedésének kritériumai sokkal inkább a pénz, az ismeretség, a szimpátia és más effélék, mintsem az információ igaz volta. Az inkvizítorok nem néztek bele Galilei távcsövébe. Nem érdekelte őket. *Az emberek többsége soha semmilyen információt nem ellenőriz. Netán azt hiszi, hogy a tudományos lapok főszerkesztői bizonyítékokat követelnek a cikkek íróitól? Így tehát amit ön tudni vél, azt nem azért tudja, mert igaz. Nem az igazságtartalom a döntő. Mindaz, ami úgymond „köztudott”, egyszerűen csak menedzselte információ, semmi több.*

ÖN CÉLPONT! Összeesküdtek ön ellen. Csapdában van és vergődik, ahelyett, hogy élne. Ez az igazság! Nem számít, hogy elhiszi-e, vagy sem. Akár akarja ezt, akár nem, a leghatalmasabb erő, amely ezen a bolygón létezik, az önt - ellenségének tekinti. Ez az erő nem gazdasági, nem politikai és még csak nem is katonai jellegű. Ez nem mese, hanem a kőkemény valóság!

Julius Andan 25 éven át hűen szolgálta a RENDSZERT, majd annak első árulója lett. Vallomása, A világ a színpalak mögött, bemutatja önnek a Rendszert, melyről senki, még a kormányok és a legnagyobb kémszervezetek sem hallottak soha. A világ a színpalak mögött megmutatja: milyen világban él, mi harcol ön ellen, miért, - mit tehet önmagáért és másokért. Semmi sincs annyira elrejtve, mint a valóság. A média egy látszat-világról tudósít. A hírekben csak a kiégett házakat mutatják, a porban heverő hullákat, az égbe szökő árakat, a fogyasztói társadalom hamis csillogását, a drága ruhákat, a luxusautókat, az irigyelt sztárokat. De a mélyben, a felszín alatt, egy mesterien leplezett háború dúl: Az Elme Háborúja

Ebben a háborúban, a puszkagolyó a hazugság, a páncél a titok, az orgyilkos pedig a szaktekintély, aki viszont mindent jobban tud, mint ön.

Két világháború, egy hidegháború, kisebb-nagyobb helyi háborúk, senki sem tudja pontosan, hány alkalommal vonultak hadba az emberek, a történelem hajnalától máig. De ez nem is fontos. Mert ez az egész csak a felszín. Az emberi elme a legfőbb, mi több, az egyedüli háborús hadszíntér. Minden háború elsődlegesen szellemi síkon zajlik és a fizikai erőszaknak csak látszólag a test a célpontja.

Az elme háborúját ön ellen vívják, a józan esze ellen, a gondolkodási képessége ellen, a jövője ellen. Az a néhány ember, akik a legfőbb hadvezérek ebben a háborúban, annyira rettegnek attól, hogy az emberiség rájön, hogy ők LÉTEZNEK, hogy egyszerűen nem bírnak leállni.

Ön nem azért célpont, mert rosszat tett, hanem azért, mert félnek öntől. Ez, ennek az egyetlen oka, bármilyen hihetetlen is. Azért félnek öntől, mert lát, hall és képes kommunikálni. Ezért harcolnak ön ellen minden lehetséges eszközzel. De Elég Volt! Az idő elérkezett.

Elég volt a csapdákból, a vergődésből, a mindent behálózó hazugságokból, az igazságtalanságokból és az önkényes szabályokból, amik járhatatlanná teszik az élet útjait! Itt az ideje a változásnak! Itt az ideje, hogy a Rendszer elveszítse erejét, ami abban rejlik, hogy senki sem tud róla! Julius Andan tudást és eszközöket ad önnek, amikkel védekezni és győzni tud ebben a háborúban. Lehet boldogan és biztonságban élni, csak meg kell ismerni hozzá a Rendszert és tudni kell, hol vannak a leggyengébb és a legerősebb pontjai. Világ a színpalak mögött, ebben fog segíteni önnek. *MI FOLYIK A VILÁGGAZDASÁGBAN? Semmi olyan, ami nem megszokott.*

Az év eleje óta egyre gyakrabban érkeznek hírek a Wall Street válságáról és ez a válságállapot az elmúlt hetekben csúcsosodott ki igazán. Ma már az 1929-es krachot emlegetik egyesek és a tőzsde és vele a nemzetközi pénzpiac totális összeomlásáról fantáziálnak. A látszat azonban csal és semmi sem olyan, amilyennek látszik. Soha nem olyan. A tőzsde egy hullámvasút: egyszer fent van, egyszer lent. A tőzsde pulzál, mert azok, akik irányítják, ezzel a pulzálással keresik a nagy pénzt. Ez a pulzálás nem a részvényt piac ingadozását jelenti, ami napról napra, sőt percről percre változik. Nem, egyáltalán nem erről van szó. A tőzsde maga pulzál: felfújódik, azután összemegy. Amikor felfut, a részvények egyre drágábbak - és drágábbak lesznek. Amikor zuhanni kezd, az árak összemennek és az értékpapírok az eredeti árnak a töredékébe kerülnek. A tőzsde urai, a legnagyobb játékosok, felvásárolnak, amikor mélypontra ér a részvényt piac és eladnak, amikor az egekbe szökik. Ezzel a művelettel meg tudják ezerszerezni a befektetéseiket. A tőzsde pulzálása a média kezében van. A média rémhíreket - és jó híreket terjeszt a tőzsdéről és ez, az egyetlen oka annak, hogy a tőzsde pulzálni képes. Média nélkül ez nem volna lehetséges.

- A hírekkel olyan érzést keltenek az emberekben, hogy a tőzsde biztonságos, ezért az emberek magas áron vesznek óriási mennyiségű részvényt. Majd elkezdik híresztelni, hogy gondok vannak és az árak meredeken esnek. Amikor eléri a mélypontot, a meg nem nevezett urak felvásárolnak.

Ezt követően jön egy körülbelül tíz éves időszak, amiben ismét felépítik hírekkel, hogy a tőzsde biztonságos és amikor az értékpapírok ára az egekbe szökik, eladják a részvényeiket. Ezután elkezdik híresztelni, hogy baj van: a részvények ára zuhan. És amikor eléri a mélypontot, beindul a felvásárlás. Ez a legnagyobb játszma a tőzsdén. És bármennyire is a természet rendjének, vagy az istenek ujjgyakorlatának tűnik a dolog, nem az. Csupán néhány ember játéka.

- A részvényt piac mélyrepülése az ázsiai és európai bankokat csődbe viszi, vagy csőd-közeli állapotba juttatja. Ekkor jön egy másik bank és felajánlja, hogy megveszi a bankot. Az európai és az ázsiai kormányok megmentik a nagyobb bankjaikat azzal, hogy pénzt pumpálnak beléjük. Persze a bankok állami megsegítését a kormányok az adókból fizetik. És, vagy kiürítik az államkasszát (amit később adókból töltenek fel), vagy hitelt vesznek fel, a jövőben beszedett adók terhére. A hitel pedig, függetlenül attól, hogy milyen fedőcégen keresztül érkezik, a FED által nyújtott, magas kamatú hitel, amellyel egy olyan válságot kezelnek, amit a FED hozott létre.

Az állami segítség azt eredményezi, hogy a bankok tudnak pénzt adni az embereknek, akik annak tekintélyes részét az időközben jó hírekkel egyre jobban felvert árú értékpapírok megvásárlására fordítják. Azután jön az újabb ciklus és a forgatókönyv ugyanez. Szóval, ami történik, az a tőzsde pulzálása. Ennél nem komolyabbak az események most sem. Rövidesen visszaáll minden a helyére. Néhány hónapon belül elkezdenek jönni a jó hírek a tőzsde stabilitásáról.

- November, az elnökválasztás hónapja az Egyesült Államokban. Ez fontos esemény a tőzsdeválság szempontjából. Ugyanis minden új elnöknek kell valami, amivel

megalapozza nemzetközi hírét. A tőzsdeválság kezelése lesz az új elnök tekintélyének megalapozása. A pénzügyi manipulációkhoz tekintély és média kell, más nem. A manipuláció sikere egyedül azon múlik, hogy az emberek beveszik-e a mesét, vagy sem. De a látszat, az a látszat. A látszat pedig nem érinti a valóságot.

A tőzsdei manipulációk kezelésére a megoldás az, hogy önmagunk, a technológiák, a termékek fejlesztésébe és a reálgazdaságba fektetünk és nem papír fecnikbe.

Olyan dolgokba érdemes időt, energiát és pénzt fektetni, amiknek valódi értékük van, mert ténylegesen felhasználhatók valamire az életben.

A tőzsde pulzál, mert pulzálnia kell neki. A tőzsde urai, az ön kétségbeeséséből ezerszerezik meg a befektetéseiket. Csak ennyi, ami jelenleg folyik a világgazdaságban.

A civilizáció születése - a 2. lecke a világról

A civilizáció születése egy roppant kényes téma. Talán mind közül a legkényesebb. Valószínűleg ennek az az egész könyvnek ez a legfantasztikusabb része és ha van olyan pont a könyvben, ahol *elveszíthetem* önt, akkor alighanem *ez az* a pont.

A manipuláció törvényei szerint ennek a fejezetnek kellene az utolsó fejezetnek lennie és csak azután előállni ezekkel a súlyos kijelentésekkel, miután már száz és száz dologban megszereztem az egyetértését. De most mégis muszály itt az elején előhozakodnom a civilizáció születésével, mert a későbbi oldalakon újra, meg újra vissza kell majd utalnom erre a részre, mert a civilizáció alapjainak ismerete nélkül a többi sem lenne érthető, de hihető sem.

Magának az emberi civilizációnak a születése egy olyan téma, amely meglehetősen kívül esik a köznapi, vagy a tudományos gondolkodáson. Mintha valami kimondatlan tabu lenne, vagy mintha önmagában olyan mértékben lenne fantasztikus, hogy az emberek többsége a sciencefiction (vagy vallás) tárgykörébe sorolja.

A történelemkönyvek tanúsága szerint az emberi civilizáció keletkezése egy hosszas folyamat terméke volt, nem köthető egy adott időpillanathoz, vagy egy adott helyszínhez és sosem hangzott el senki szájából, hogy: „Ezennel megalapítom a civilizációt ezen a bolygón!” Sőt még az is vita tárgya lehet, hogy egyáltalán mit nevezünk civilizációnak és meddig kell a múlt ködébe vetnünk tekintetünket, hogy megtaláljuk a kezdeti időszakot.

Az őskor eleje a civilizáció kezdete? Vagy az ókor eleje? Az őskori hordák már civilizációknak tekinthetők? Vagy, a törzsközösségek megjelenése és elterjedése lenne a civilizálódás első lépése? Vagy, az első birodalom felbukkanása az első lépés? Netán az írás megjelenése? Hol volt a civilizáció bölcsője? Volt egyáltalán? És ha volt-, amikor megszületett, mikor volt az a pillanat?

A válaszokat a felvetett kérdésekre én magam sem tudom. Bizonyosságom nincsen, csupán információim vannak, amelyek, vagy igazak, vagy nem. Szerencsére ez a könyv

semmi egyéb, mint érvek gyűjteménye és minden esetben ön dönti el, hogy a feltevéssel mit kezd, vagy kezd-e egyáltalán valamit.

George Orwell szerint: aki uralja a jelent, az uralja a múltat is. Saját munkásságom tapasztalataival a hátam mögött a leghatározottabban kijelenthetem, hogy Orwellnk teljesen igaza volt. A hatalom birtokosai számára a múlt meghamisítása minden korban és minden vidéken afféle sport, hobbi és kötelezettség is volt egyszerre.. A „történelemtudományban” ezt úgy fogalmazták meg, hogy „történelmi felfogások”, „történelmi irányzatok.” Vannak amik idővel változnak. De ez nem fedi a valóságot. A valóság az, amiről Orwell beszélt.

A *civilizáció* szóra a hivatalos anyagok három meghatározást szoktak adni. Ezek a következők:

1. A *barbárság utáni* társadalmi berendezkedés.
2. Egy *adott társadalmi szintet elérő* közösségek felbukkanása.
3. A *munkamegosztásra épülő* közösségek elterjedése.

Az egyes számú definíció tarthatatlan, mivel enyhén szólva szubjektív, a kettes számú pedig azért hasznavehetetlen, mert igen csak homályos. Ráadásul az első és a harmadik meghatározás ellentmond egymásnak: a vándorló és mindent feldúló, meghódító barbárok történelemformáló jelentőséggel bírtak, volt kultúrájuk, művészetük, vallásuk és eredményeiket látva biztosak lehetünk benne, hogy meglehetősen szervezettek voltak. Marad tehát a harmadik definíció.

Viszont abban a pillanatban, ahogy elfogadjuk ezt a hármas számú meghatározást, máris belesétáltunk egy gondolati csapdába, ami, úgy tűnik elkerülte a történészek és régészek figyelmét.

Mert, hogy is szól a definíció? A munkamegosztásra épülő közösségek elterjedése. Ezek olyan közösségek, amelyek munkamegosztásra épültek és ezek a típusú közösségek földrajzilag nagy területen terjedtek el.

Munkamegosztás és elterjedtség. - Hogyan történhetett? A világban szétszórtan elhelyezkedő, kezdetleges törzsek egymástól függetlenül, feltalálták a szervezést és rájöttek arra, hogy ha megszervezik magukat és a tevékenységeiket, akkor ezerszer hatékonyabbak lehetnek?

Teljes képtelenség, hogy így történt volna. Ez még egy mesében is túl erős lenne. Megszervzni egy közösséget úgy, hogy az teljesen önálló legyen, óriási feladat. Ez nem olyan valami amire véletlenül rá lehet jönni, mint például arra, hogy a tűzbe ejtett húst könnyebb rágni.

Ma egy jól menő nagyvállalat, amely óriási profitot termel és amelynek sok stabil pozíciója van a gazdaságban, nem *önellátó*!

Tehát egy önellátó közösség hosszú távon való fenntartása *rendkívüli szervezeti ismereteket* igényel. Hosszú időn keresztül összetartani egy közösséget a külső fenyegetettség, az ellenséges csoportulások, az elemek tombolása, a belső viszályok, a

vidék biztosította táplálék- és építőanyag-készletek kimerülése stb. ellenére hihetetlenül nagy feladat.

A *szervezéstan* az egyike a legfontosabb tudományoknak és jelentősége messze felülmúlja a tűzgyújtás, vagy a kerék felfedezését.

Az emberi közösségek emberekből állnak. Tehát a szervezést emberek találták ki és emberek terjesztették el. Emberek, vagy inkább *egy ember*?

Mer ha egy konkrét személy volt az, aki feltalálta (kidolgozta) a *szervezéstant*, akkor ő volt az a személy, aki kitalálta és megalapította az emberi civilizációt.

Az elmúlt huszonöt évben végzett munkám során mérhetetlen mennyiségű titkos iratba nézhettem bele. Ezek egyikében találtam egy nevet és egy dátumot. A név: Anhaido. Az időpont pedig *tízehétezer* évvel ezelőtti. Anhaido egy kiirtott törzs sámánja és egyetlen túlélője volt és állítólag ő alapította az emberi civilizációt.

Nem tudom, hogy mindez igaz-e, de az rendkívül valószínű, hogy tényleg létezett egy ember, aki kitalálta a szervezést és aki ezáltal megalapította a civilizációt. Talán Anhaido-nak hívták, talán sámán volt, talán egy törzs egyetlen életben maradt tagja. Talán nem.

A kérdés itt az, hogy bárki volt is, aki kieszelte a civilizációt, tudta-e, hogy mit csinál? Vagyis, hogy tudatosan tette-e, amit tett és hogy volt-e egy olyan pillanat a történelemben, amikor valaki fogta magát és így szólt: „Ezennel megalapítom a civilizációt!”

Vannak bizonyos jelek, amelyek arra utalnak, hogy Anhaido (vagy bárhogy hívták is), pontosan tudta, hogy mit csinál, amikor hozzákezdett munkájához.

Anhaido létrehozta az első-, mai fogalmaink szerinti államot.

Ennek az országnak voltak törvényei, működési szabályzata, hierarchiája, közigazgatása, államformája, érdekei, rövid távú és hosszú távú céljai.

Ez az első állam még ma is létezik. Ugyan nincsenek határai, nincs zászlója, nincsenek ünnepei és nincs himnusza sem, mégis ott van a térképen.

A neve civilizáció. Enek az első államnak a területén jön létre a többi. A világtérképeken látható valamennyi ország együttesen alkotja az első államot, amelyet Anhaido hozott létre.

A civilizáció nevű államnak van kormánya, van törvénye, van gazdasága, van hadserege, van hírszerzése és van rendőrsége. A hosszú távú célja egyfajta totális szervezettség terjesztése. *Államformája pedig: rejtett diktatúra.*

Hogy mik azok a jelek amelyek arra utalnak, hogy Anhaido pontosan tudta, mit csinál, amikor létrehozta a szervezést és útjára indította a történelem első államát, az emberi civilizációt?

A civilizáció jelenlegi felépítése és működése épp annyira sajtóságos és olyannyira bleívódott a civilizáció szövedékébe, hogy egyszerűen elképzelhetetlen, hogy ezt a rendszert valakik menet közben találták ki és vezették be. Nem következhetett be egy ilyenfajta hatalomátvétel.

Ha az igazi hataom tulajdonosai valóban a királyok, a császárok és a főpapok voltak, nem engedték volna meg, hogy egy kívülálló elvegye tőlük a hatalmukat. Mit ajánlhattak volna fel nekik a hatalmukért cserébe, amikor minden vagyon az övék volt és felette álltak a jogrendszerüknek? Mivel fenyegethették volna őket, amikor minden erő az ő kezükben összpontosult hadseregek és kémszervezetek formájában.

Márpedig tény, hogy az uralkodók jönnek és mennek, elárulják és megölik őket és a lényeg még sem változik soha.

Ez pedig egyet jelent: azt, hogy az igazi hatalom nem az ő kezükben van és soha nem is volt. A könyv későbbi fejezeteiben vázolásra kerül a Rendszer maga úgy, ahogyan a mindennapi életünkben megnyilvánul, egyfajta szisztémát adva a történelem, a média hírei és a napi események értelmezéséhez. Ennek a szisztémának a hatására olyan fokú tudatosság és összefonódás sejlik fel a felszín alatt, amelyet senki nem gondolna valóságnak, mégis ez a valóság.

És ez a valóság először a legteljesebb elutasítást váltja ki az emberből. Azután iszonyú félelmet. Végül mélységes dühöt. Mert semminek nem kellene úgy lennie, ahogy van.

Anhaido olyan államot épített fel, amely már a kezdet kezdetén is meghúzódott a háttérben, összefogta és kontroll alatt tartotta az emberi közösségeket, a törzseket, a falvakat, majd később a városokat, az országokat és birodalmakat.

A Civilizáció az egyik legnagyobb és legbriliánsabb ötlet az emberiség történelmében. Páratlan a maga nemében. Az intelligencia diadala.

Bárki is volt az, a történelem egyik legnagyobb géniusza volt. Sajnálatos, hogy zsenialitását az elnyomás szolgálatába állította.

A Civilizációt ki kellett találni és létre kellett hozni. Ha a mostani eltűnne, újat kellene a helyére rakni. Ez szükségszerű. Az pedig már nem szükségszerű, hogy a Civilizáció az elnyomásra épüljön és tönkregye az emberiséget.

Hogy Anhaido miért hozta létre a Civilizációt, azt nem tudom. Elméleteim ugyan vannak, de egyiket sem áll módomban alátámasztani.

Talán tényleg sámán volt és tényleg egy kiirtott törzs egyetlen életben maradt tagja. Ha ez az igazság, akkor elképzelhető, hogy ezekben keresendő a motivációja.

A törzsén belül nem fenyegette veszély, mert fontos ember volt, akire hallgattak, akire odafigyeltek. De a többi törzset nem tartotta kezében és ezen majdnem rajta is vesztett. Talán emiatt találta ki, hogy minden emberi közösséget összefog egyetlen hatalmas rendszerbe, amelynek ő áll a középpontjában.

Az pedig, hogy ez a rendszer láthatatlan legyen, sámán voltából eredhet, hiszen sámánként a hatalma abból táplálkozott, hogy ő volt az egyetlen a törzsben, aki „kapcsolatban állt” a LÁTHATATLAN „szellemvilággal”.

A Civilizáció (az első állam) hasonlóképpen épül fel mint a látható-, felszíni államok. Van egy kormánya, amit a későbbiekben a legfelsőbb kasztként fogok emlegetni és van egy közigazgatási rendszere, amely magában foglalja a politikai apparátust, a

gazdaságot, a rendfenntartó intézményeket és egyfajta médiahálózatot. Ez a közigazgatási rendszer, a mélyvilág.

A Civilizáció felszínén található az emberek által ismert felszíni világ, amelyben olyan országok vannak, mint pl. Izland, Szaud-Arábia, Spanyolország, az Egyesült Államok, vagy Ukrajna.

A felszíni világot, a mélyvilágtól a *máz* választja el. A *máz* a média által láétrehozott illúzió, egy hamis valóság, ami azon a módon működik, hogy leköti az emberek figyelmét és összezavarja őket a tényeket illetően. A *máz* - az összes hazugsága együttvéve.

A *máz* csak van és nem csinál semmit. Semmi misztikus nincs a létezésében és a működésében. A mélyvilág folyamatosan látható és látható az is, hogy a *máz* állításai hazugságok. Én látom a mélyvilágot és látom ahogyan működik. Ennek egyszerűen az oka, hogy nem hiszek a *máz*ban. Mindegy, hogy a média milyen hangosan és milyen hosszú időn át szajkóz valamit, én tudom, hogy nem igaz és ezért elutasítom. Így a *máz* nincs rám hatással.

A *máz* elutasítása nem azt jelenti, hogy valaki nem néz tv-t. Ha valaki hisz, egy kétezer évvel ezelőtt írt pergament tekercsben, akkor hisz a *máz*ban is.

A *máz*, bizonyos értelemben rá van erőltetve az emberekre, hiszen a médiától viszhangzik az egész világ. Mégis bárki bármelyik pillanatban félredobhatja a média által felkínált hamis valóságot és emiatt az elutasítás miatt megláthatja a mélyvilágot.

A legfelsőbb kaszt kapcsolatban áll a mélyvilággal és rajta keresztül irányítja az egész civilizációt és annak minden részét.

A világot hálózatokon keresztül irányítják. Ezek a hálózatok rejtettek. Az egyik hálózat a gazdaságot irányítja, a másik a politikát, a harmadik az erőszakipart, a negyedik pedig az ideológiát.

Az erőszakiparhoz tartozik a bűnözés, a háború, a háborós fenyegetettség, a hírszerzés, a fegyverkezés, és a haditechike fejlesztése.

Az ideológia hálózatához tartozik a teljes média, mindenfajta ideológia kieszelése, elterjesztése, és kontrollálása. Én az ideológia hálózatban dolgoztam, mint professzionális hazudozó.

A legfelsőbb kaszt azért hozott létre négy hálózatot, hogy senki se lásson át mindent és, hogy a hálózatokat egymással kontrollálni lehessen.

A Civilizáció hierarchiája rendkívül zárt. Az információáramlást a legszigorúbban kontrollálják. Senkit nem avatnak be többé, mint amennyit a munkája eredményes elvégzéséhez minimálisan szükséges. Csak azok ismernek minden titkot, akik legfelül vannak.

A legfelsőbb kasztból, vagyis a mélyvilágból még soha senki nem lépett ki a nyilvánosság elé, hogy a valóságról, a világ igazi arcáról beszéljen az embereknek. A történelemben még soha senki nem tett ilyet. Én vagyok az első áruló.

A hatalom lényege - a 3. lecke a világról

A hatalom az a képesség, hogy valósággá tegyük, amit eldöntöttünk. Ebben a definícióban az is benne van, hogy valóra váltsuk az elképzeléseinket akkor is, ha az másoknak nem tetszik. De, kifejezetten tesznek az ellen is, hogy el tudjuk érni, amit célul tűztünk magunk elé. A hatalom tehát magába foglalja a tényleges fizikai erőszakot - és azzal való fenyegetőzést is.

A politikai hatalmat, a fizikai erőszak és az azzal való fenyegetőzés tartja fenn. A kormánynak szüksége van hírszerzésre, a hadseregre és rendőrségre (egyszóval: erőszak-szervezetekre, hogy érvényesíteni tudja az akaratát. Ezek a szervezetek nélkül a politikusok majdnem mindegyike rövid életet élne.

Rengeteg embernek vannak olyan titkai, amelyek ha kitudódnának, mentális összeomláshoz vezetnének. Ezek többnyire apróságok és inkább szégyenérzettel állnak összefüggésben, mintsem hogy tényleges bűncselekmények volnának.

Ezen titkok feltárásával és dokumentálásával az emberek többsége sakkban tartható. Erre jó egy hírszerző ügynökség.

A körözés, az üldöztetés, a meghurcolás, a szabadságvesztés és a fegyveres erőszak (komoly testi sérülés, vagy a halál) olyan tényezők, amelyeknek már a pusztán említésével, annak demonstrálásával, hogy ezekkel valakit el lehet tiporni, az embereknek 99 százalékát sakkban lehet tartani. A maradék százalékát pedig ezek tényleges alkalmazásával lehet elnyomni.

A gazdasági hatalom látszólag szelídebb, mint a politikai. Ám az előremenetel, a munkahely, a biztos megélhetés, a vagyon, a fedél, a létbiztonság elvesztése, vagy az éhhalál réme, olyan tettekre sarkallja az embert, amelyek ellentmondanak a józan észnek és az elveinek.

A gazdasági hatalom a politikai hatalmon alapszik. Hiszen a törvények és az azokat érvényesítő erőszak-szervezetek nélkül a gazdaság nem működhetne.

Amit a nagyvilágban megfigyelhetünk, azt megtaláljuk kisebb léptékben is. Ha egy családot veszünk alapul, abban is ugyanazt látjuk, amit a politika és a gazdaság esetében: azé a hatalom, akinél a testi erő és/vagy a pénz van.

Tekintettel arra, hogy a gazdasági hatalom, politikai hatalmon alapszik, a politikai hatalmat, pedig az erőszak-szervezetek tartják fenn, úgy tűnik, hogy a hatalom lényege a tényleges erőszak és az azzal való fenyegetés. De ez csak a látszat.

*

Bármerre indulunk is el a vizsgálódásban, rövid úton az *emberi tényezőknél* találjuk magunkat. A gazdasági és politikai hatalom az erőszak-szervezetek tényleges erején múlik (fenyegetés).

- De felmerülnek bizonyos kérdések.
- A rendőr miért viszi börtönbe a számára teljesen ismeretlen embert?
- A katona miért lövi agyon a számára teljesen ismeretlen embert?

- A bíró miért ítéli börtönbüntetésre, vagy halálra a számára teljesen ismeretlen embert?
- A kém miért veszi videóra a számára teljesen ismeretlen ember szexuális életét?

Persze felszínesen nézve rávágthatjuk, hogy azért mert mondták neki. Azért, mert ezt és ezt a parancsot kapta. De miért érdekli, hogy mi a parancs?

- Miért dob valaki bombát egy házra, ahol olyan emberi lények százai laknak, akiknek sosem látta az arcát, akiknek soha nem hallotta a nevét és akiknek talán mindegyike értékesebb ember, mint ő? - Miért? Mert ha nem teszi meg hadbírótság elé állítják és elítélik. De miért állítják hadbírótság elé? Miért ítélik el? És egyáltalán miért lett katona?

- Ha nem lenne katona, senki nem dobná le azokat a bombákat semmilyen lakóházra. Ha senki nem lenne rendőr, senkit nem tartóztatnának le. Ha senki nem lenne bíró, senkit nem ítélnének el.

- Vajon a világ összes bírója közül hánynak tettek hideg acélt a torkára, amikor azon gondolkodott, hogy milyen munkát végezzen felnőtt korában és suttogták a fülébe gyűlölettől terhes hangon, hogy „Jogi pályára méssz, vagy itt döglesz meg! Talán egynek. De miért lettek bírók a többiek?

A rendőr bemegy a munkahelyére, kap egy nevet és egy címet és megy, hogy letartóztasson egy férfit, vagy egy nőt, akiről fél pillanattal előbb, még azt sem tudta, hogy a világon van. És ha az illető ellenáll akkor erőszakot alkalmaz és fizikai sérülést okoz neki, vagy akár meg is öli.

- Teszi ezt függetlenül attól, hogy az illető tényleg elkövette-e a bűncselekményt, amivel vádolják, vagy sem. Miért? Mert ezért kapja a fizetését? Miért kellett ezt a munkát választania? Mert ez is csak egy munka és valakinek ezt is el kell végeznie? Miért kellene?

Ha a hatalom végső természetét kutatjuk, egy adott határig elég jól elvagyunk azzal az elképzeléssel, hogy a hatalom lényege a tényleges fizikai erőszak, vagy annak fenyegetése, de ha elég mélyre ásunk, a tétel egyszerűen megdől.

Mert valahol véget ér az erőszakkal való kontrollálás láncolata. És ez nem csak társadalmilag igaz, hanem igaz minden egyes embernél is.

Mindenre van példa és mindennek az ellenkezőjére is. Mindenre rá lehet kérdezni és mindig fel lehet tenni egy újabb kérdést.

És ha kitartóak vagyunk, akkor el fogunk jutni egy olyan kérdésig, amire már nincs más válasz, mint az, hogy: „Azért tettem, mert egyszerűen így döntöttem.”

*

Máglyákkal, köztéri kivégzésekkel, nyilvános kínhalállal rengeteg embert rá lehet venni arra, hogy essenek térdre, kulcsolják össze a kezüket és kántáljanak. De ettől még nem fognak *hinni*.

Egy gondolat elfogadtatásához más eszköz kell, az erőszak itt nem működik. Nem számít, hogy milyen hitelesen színleli valaki, hogy elhitt mindent, nem hitt el semmit és

csak azért játsza el a szerepét, hogy túlélje a kalandot. De szemernyi hit se lesz benne. És amíg nem hisz, amíg nem vallja igaznak a felkínált hazugságot, egy külső erővel kell *féken tartani*.

Ha a hazugságot *elhitte*, a külső erőre már nincs többé szükség. Mert ha a hit már kialakult, onnantól ő maga fogja féken tartani saját magát.

Hitet nem lehet erőszakkal létrehozni. A hit kialakulásához nem erő kell, hanem valami egészen más. *Tekintély* kell hozzá.

Az emberek a tekintélyeknek hisznek, tehát ha valamit el akarunk hitetni az emberekkel, tekintélyekre van szükségünk.

Az, hogy a világot az erőszak, a pénz a politika irányítja, csak látszat. Mindezek alatt ott találjuk az emberi tényezőt: olyan dolgokat, mint elképzelések, érzelmek, vágyak, remények. Ezek mélyén pedig nem találunk mást, mint eszméket, értékrendeket és világképeket.

*

Az általános nézetek nem maguktól alakulnak ki, hanem tudatosan kialakítják azokat. Egy elképzelést úgy lehet valamiről elterjeszteni, ahogyan bevezetnek a köztudatba egy új márkát, vagy egy új sztárt és hajszálpontosan *ugyanazokat* az eszközöket használják.

Vegyünk például az ősrobbanást. Az ősrobbanás nem azért lett általánosan elfogadott nézet, mert igaz. Hiszen ki látta, hogy volt ősrobbanás? A fizikában számtalan olyan elmélet található az univerzum keletkezéséről, amelyek elvetik az ősrobbanás lehetőségét, ám ezek az elméletek nem terjedtek el.

Gondolkodjunk egy kicsit. Hogyan lehet valamit elterjeszteni? Vegyük ezt az elméletet: az univerzum az ősrobbanással keletkezett. Valaki valahol kieszelte. Aztán elmondta másoknak. Azután megjelent néhány újságban. Viták robbantak ki. Könyveket írtak róla. Újabb és újabb cikkek jelentek meg a témáról. Bekerült a rádióba és a tévébe.. Azután elfogadta a tudós társadalom. Azután a tudományos akadémia. És végül tananyaggá vált és aki arra a kérdésre, hogy hogyan keletkezett a világegyetem, nem azt a választ adta, hogy az ősrobbanással, az rossz osztályzatot kapott és akár meg is buktathatták.

Összefoglalva: valaki kitalált egy elméletet, amelyet aztán a tömegkommunikáció eszközeit felhasználva elterjesztettek és közismertté tettek.

Így történt, mert nem történhetett másként. Ez, a HOGYAN TÖRTÉNT kérdésre adott válasz. És miután tisztába jöttünk azzal, hogy az ősrobbanás elmélete nem magától terjedt el, hanem *elterjesztették*, feltehetünk egy másik kérdést, amely sokkal kényesebb a hogyannál:

MIÉRT terjesztették el ezt az elméletet?

MIT akartak vele elérni? MIT akartak vele elhíttetni?

*

A tekintély szó olyan embert jelöl, akit követnek. A tekintély olyan valaki, vagy valami, amit figyelembe vesznek.

A tekintély nem feltétlenül negatív fogalom, hiszen, ha valaki bizonyítottan kiemelkedő egy területen, akkor óhatatlanul is tekintélynek számít, vagyis olyan embernek, akire odafigyelnek és mondandójának különleges jelentőséget tulajdonítanak. A probléma a *tekintélytisztelet* és nem a tekintély. A tekintélytiszteletnek az a foka, amit úgy határoznak meg, hogy: „*Nem az számít, hogy mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja*”. Mert ez már beteges.

Amikor egy ember fontosságát mérhetetlenül eltúlozzák, amikor egy embert beteges módon istenítenek, amikor egy embert vakon követnek és amit mond, azt fenntartások nélkül igaznak fogadják el, akkor bizony már nagy baj van. És ami még nagyobb baj, az ennek a jelenségnek a nehezen észrevehető volta.

- Had hozzak fel erre egy példát: ön biztosan tudna mondani egy-két embert, akik vakon követnek másokat, de azt már valószínűleg nem veszi észre, hogy ön is ezt teszi.

*

A tekintély, a bizalmon alapszik. Mindenki aki tekintéllyel rendelkezik, elnyerte az emberek bizalmát. Lehetséges, hogy ez a bizalom hamis, mert csupán egy jól felépített kampány az oka, de nem az számít, hogy valóban érdemes-e az emberek bizalmára vagy sem, hanem az, hogy élvezi-e a bizalmukat, vagy nem. Volt idő amikor Hitler milliók bizalmát élvezte, pedig egyetlen emberét sem érdemelte ki. A látszat nagy úr.

Minden korszaknak megvoltak a maga favorizált tekintélyei: olyan emberek, szervezetek és tanítások, amelyeknek emberfeletti tekintélyt tulajdonítottak. Ezeket az embereket, szervezeteket és tanításokat tekintették azokban az időkben *az igazság megkérdőjelezhetetlen farrásainak*.

Valamikor régen, az őskorban és az ókorban, ha egy kijelentést egy szellemnek, démonnak, vagy istennek tulajdonítottak, akkor az emberek vakon elhitték, hogy az a kijelentés igaz. Ha valaki azzal állt elő, hogy egy szellem, démon, vagy isten közölte vele, hogy ezt és ezt kell tenni, akkor az emberek megtették, amit szerintük az a bizonyos imádott szellem, démon, vagy isten „parancsolt”.

A középkorban az Isten (Krisztus, pápa, anyaszentegyház, stb) volt a világ nagy részén az igazság megkérdőjelezhetetlen forrása. Ha egy kijelentést Istentől eredeztettek, az emberek vakon elhitték, hogy az a kijelentés igaz.

Azután eljött a fekvilágosodás kora és a tudomány vált az igazság megkérdőjelezhetetlen forrásává. Ha egy kijelentést úgy fogalmaztak meg, hogy beleszótták a „tudományos tény” a „tudósok igazolták”, vagy a „tudósok kimutatták”, vagy valami hasonló szókapcsolatot, az emberek vakon elhitték, hogy a kijelentés igaz.

Minden kornak megvoltak a maga emberfeletti tekintélyei- és ezek a tekintélyek voltak az igazság felülbíráhatatlan, megkérdőjelezhetetlen, kétségbevonhatatlan forrásai.

Akár szellemekről, istenekről, démonokról, angyalokról, Istenről akár a tudományról volt is szó, mindig ott volt - a bizalom.

Ezrek és milliók hittek ugyanabban a tekintélyben és ez a hitük rendszert vitt az életükbe. Közösséggé kovácsolta őket és közös egyetértésük, közös világlátásuk megalapozta kapcsolataikat.

- Semmi sem fejezi ki annyira az együvé tartozást, mint az egyetértés. Bármi is volt a tekintély a szemükben, az élvezte a bizalmukat.

A sámánok, a varázslók, a papok és a tudósok is tettek olyan dolgokat, amelyek fontosak, értékesek voltak a közösség számára. Az adott korban, az adott földrajzi területen ők voltak a legfontosabb, legnagyobb tiszteletnek örvendő emberek.

- Mai szemmel nézve elítélhetnénk, vagy megvethetnénk a régmúlt idők sámánjait, varázslóit, papjait, de abban a korban, amelyben ők voltak a tudás forrásai, számtalan olyan tettet hajtottak végre, amelyek hasznosak-, építő jellegűek voltak.

*

A történelemben mindig is léteztek olyan központok, amelyeket az igazság megkérdőjelezhetetlen forrásainak tartottak. A legfelsőbb kaszt ezt a jelenséget használta ki hazugságai terjesztésére.

Követeket küldtek ki a világba, hogy csatlakozzanak ahhoz a központhoz, amelyet az igazság forrásának tartanak, adják ki magukat sámánnak, varázslónak, alkímistának, asztrológusnak, papnak, szerzetesnek, lelkésznek - és beszéd közben sűrűn emlegessék az olyan emberfeletti tekintélyt közvetítő szavakat, mint „szellemvilág”, „istenek”, „Isten”.

Az igazság megkérdőjelezhetetlen forrásaként számon tartott központból hazugságokat hangoztattak, amiket az emberek vakon elfogadtak igaznak.

És egyszer csak, milliók életét bénította meg a létező legostobább babona - és egyszer csak a „normális” emberek tízezrei állig felfegyverezve lerohantak és kiirtottak békés falvakat és eleven csecsemőket hajítottak tűzbe a csöcselék éljenzésének fülsiketítő hangzavarában.

A „felvilágosodás” korában ugyanez történt, hajszálpontosan ugyanez játszódott le. A legfelsőbb kaszt követeket küldött szét, azzal a megbízással, hogy adják ki magukat tudósnak, használják az adott tudományág szakkifejezéseit, vegyék magukra az elvárt modorosságokat, a tudós adott korszakban elfogadott sztereotip külső jegyeit és hazudjanak, hazudjanak, hazudjanak.

Az emberek méltán bíztak a tudományban és amikor olyan férfiak és nők tűntek fel, akik úgy néztek ki mint a tudósok és úgy is beszéltek mint a tudósok, akkor azt hitték, hogy valóban tudósokkal állnak szemben. És hittek nekik, fenntartás nélkül.

*

Az a munka amit én végeztem a legfelsőbb kasztnak az elmúlt negyed évszázadban, olyan gondolatok, illetve egész gondolatrendszer kitalálása volt, amiket tekintélyek

segítségével terjesztettek el, vagy a későbbiekben akarnak elterjeszteni a világban. Ezeket a kiemelt fontosságú eszméket *gondolat-bálványnak* nevezzük.

A gondolat-bálványokat *ideológiába* kell csomagolni, hogy el lehessen hitetni az emberekkel. A gondolat-bálvány olyan eszme, mint pl. az, hogy „ép testben, ép lélek”.

Ez egy ősrégi reklámszövegen volt, ami a test imádatához vezetett.

- Az emberiség fejlődéséhez viszonylag kevés szépségkirálynő, fotómodell és body-builder járult hozzá, következésképpen az „ép testben, ép lélek” egy ostobaság. Nincs tapasztalatunk mely alátámasztaná a szlogent (merthogy az „ép test” már réges-rég nem az egészséget jelenti).

Ezért kidolgoztak egy ideológiát, amely elhitette az emberekkel, hogy igaz. Az ideológia egy érvgyűjtemény, amely alátámasztja a központi gondolatot, az eszmét, a gondolat-bálványt.

Az ideológiát pedig tekintélyek adják el az embereknek. Tekintélyek, akiknek hisznek. Így alakítja a világot a legfelsőbb kaszt, a tetszése szerint. A hatalom lényege tehát, a tekintély. Akinek a kezében vannak a tekintélyek, akiknek a kezében vannak azok az eszközök, amelyekkel tekintéllyé tehet valakit, vagy lerombolhatja valaki szavahihetőségét, az birtokolja a hatalmat. Ebből kifolyólag a Föld minden hatama a legfelsőbb kaszt kezében van.

Az anyag vallása - a 4. lecke a világról

A világképeknek az a dolguk, hogy választ adjanak a végső kérdésekre. Minden világkép annak a magyarázata, hogy mi az ember, mi a szerepe a világmindenségben, mi az univerzum, honnan ered, mi az élet, mi a halál, mi az élet értelme, valamint, hogy mi a jó és mi a rossz.

Minden világkép ezekre az alapvető kérdésekre ad választ.

A termodinamika második főtétele a természettudomány egyik legjobban alátámasztott adata. E főtétel kimondja, hogy zárt rendszerben az idő előrehaladtával az entrópia növekszik. Az entrópia azt jelenti: rendezetlenség, káosz.

Ellenvethetjük, hogy egy paletta rendezetlenül feldobált festékpacákból a művész munkája során (vagyis az idő előrehaladtával) képet fest és egy valóban jó festmény óriási rendezettséget kíván.

- Ellenvethetjük azt is, hogy mikor valaki a földön kaotikusan szanaszét heverő kövekből felépít egy házat, az nem tesz mást, mint az idő előrehaladtával a rendezetlenségből rendezettséget hoz létre.

Sok ehhez hasonló példát hozhatnák még fel, melynek mindegyike ellentmond az entrópia elvének.

A termodinamika második főtételének védelmezői a fenti ellenérvekre azt a választ szokták adni, hogy a törvény a „zárt terekre” érvényes és azt tekintjük zárt térnek, amibe kívülről nem lehet beletenni semmit.

- Erre az ellenzők azt mondják, hogy ilyen nem lehetséges, mert ahhoz, hogy egy apró, 0.5 x 0.5 milliméteres kis kockában igazán *zárt teret* hozzunk létre, el kell különítenünk az egész univerzumból, nehogy kívülről valami hatással legyen a kocka falain belül lévő térre. Márpedig ezt megtenni lehetetlen.

Az érvek és az ellenérvek oda-vissza repkednek, de maga a vita teljesen lényegtelen. Mivel a legfelsőbb kaszt a tekintélyeket az entrópia elve mellé sorakoztatta fel, az ellenérveknek meg nem ad teret a médiában, így az elvet hivatalosan mindenhol elfogadták. De még ez sem fontos.

A mi igazán fontos, az *ez*: 1865-ben egy német fizikus, Rudolf Clausius a termodinamika második főtételével, amit a gőzgépekkel végzett kísérleteire alapozott. Mintegy húsz évvel később, a legfelsőbb kaszt úgy vélte, hogy ez a főtétel nagyon alkalmas lesz a materializmus *megalapozottságának* bizonyítására. Az akkori elődöm egy kicsit *átfogalmazta* az eredeti tételt és így kezdték el használni és a mai napig is így használják.

A huszadik század elejére meglehetősen pesszimista világnézetek alakultak ki az *átfogalmazott főtételnek köszönhetően*. Olyan elképzelések születtek, miszerint az élet törvényszerűen el fog pusztulni az egész univerzumban és hogy maga az univerzum is törvényszerűen elpusztul majd, mert ezt mondja ki a termodinamika második főtétele.

De ezt a termodinamika **ÁTFOGALMAZOTT** második főtétele mondja ki és nem az eredeti! Az *átfogalmazott* tétel így hangzott: „*Zárt térben a rendezetlenség az idő előrehaladtával növekszik*”.

Az eredeti megfogalmazás pedig így szólt: „*Magára hagyott térben a rendezetlenség az idő előrehaladtával növekszik*”.

- Tehát nem „**ZÁRT TÉRBEN**”, hanem „**MAGÁRA HAGYOTT TÉRBEN**”! És az, „hogy magára hagyott” eredetileg annyit jelentett, hogy az „ember által nem befolyásolt”.

Elképesztően nagy munka volt elérni, hogy egész generációk nőjenek fel úgy, hogy ne is értsék az entrópia törvényét és ne lássák a különbséget „zárt tér” és „magára hagyott tér” között.

Ez a törvény az egyik alaptétele a materializmusnak. Csakhogy *ellentmond* a materializmusnak. (Legalábbis eredeti formájában, *átfogalmazott* formájában meg egyszerűen nem igaz.) Merthogy mit is állít ez a méltán híres második főtétel?

- Azt állítja, hogy az értelem rendezettséget hoz létre. És ahol nincs értelem, ott csak és kizárólag **KÁOSZ** van. Ezt mondja ki a termodinamika második főtétele. És *ez* teljesen igaz. És cáfolja a materializmust.

*

A termodinamika második főtétele majdnem romba döntötte a materializmust és rengeteg munkát adott az olyannak mint, én. A probléma elég súlyos volt. Leírom tételekbe foglalva, hogy egyértelműbb legyen, mennyire:

1. A materializmus szerint, a fizikai univerzumon kívül nem létezik semmi.
2. A fizikai univerzumban minden fizikai- és kémiai reakciók összesége.
3. Az élet, az értelem, az intelligencia úgyszintén fizikai és kémiai reakciók összesége.
4. Az entrópia törvénye szerint az idő előrehaladtával a káosz növekszik. Másképpen fogalmazva: az anyag és az energia CSAK- ÉS KIZÁRÓLAG rendezetlenséget hoz létre.
5. Köznapi tapasztalatainkból tudjuk, hogy az idő előrehaladtával a rendezettség növekszik, amennyiben értelem van jelen.

És BUMM, ezen a ponton az egész világép megroskadt. Mert hiszen, ha minden anyag és energia, akkor az értelem is csak anyag és energia, így pedig nem hozhat létre mást, mint káoszt. Csakhogy nem ez történik! Ennek éppen az ellenkezője figyelhető meg!

És mit tettek a legfelsőbb kaszt ideológusai?

Előálltak egy új lappal: a Jokerrel, az adu ásszal, az egylapos mindent vivő kártyával, ami még a pókerben is mattot adna és lesöpörné az asztalt. Ez a mindent és mindenkit lehengerlő érv pedig- a *véletlen volt*. A VÉLETLEN. A káoszból néha *véletlenül* rendezettség születik. A 6-os pont íme:

6. A rendezetlenségből az idő előrehaladtával NÉHA rendezettség jön létre, amely *véletlen* azért történik, mert az univerzumban olyan irtózatosságnak minősülő *véletlen reakció* történik minden pillanatban, hogy némelyik *véletlenül*, nem a káoszt növeli, hanem a rendezettséget.

És erre a (mondjuk így) *6 tételre* épül fel a materializmus. Így néz ki ez a világkép, ha megfosztjuk a tekintélyek keltette ámulattól: ilyen összerakott, ilyen megalapozott, ilyen briliáns.

Voltak korszakok, amikor a világ majdnem minden tekintélye azért küzdött, hogy elhitessék az emberekkel, hogy nem jól látják, nem jól gondolják, hogy nincs elég eszük, hogy felfogják, miért van minden rendben a materializmussal kapcsolatban. (Mert hogy semmi sincs rendben.)

*

A fizikai univerzum egyik alapszabálya szerint tehát, az idő múlásával növekszik a rendezetlenség, vagyis a káosz. Mivel azt tapasztaljuk, hogy az élet jelenlétében a rendezettség is növekszik, a materializmus bevezeti a véletlen fogalmát, azt állítván, hogy a rendezettség véletlenül növekszik, a véletlennek tulajdonítva mindazokat a jelenségeket, amelyeket más világképek Isten, vagy a lélek létezésével magyaráznak.

A materialista világkép arra a kérdésre, hogy: Mi az ember? - azt feleli, hogy egy anyagból és energiából évmilliárdok alatt létrejövő anyagi tárgy.

Arra a kérdésre, hogy: Mi az ember szerepe a világmindenségben? - a materialista világkép azt a választ adja, hogy - *semmi*.

A materializmus a: „Mi az univerzum?” kérdésnél ismét a véletlenhez nyúl vissza, amit már a „Mi az ember?” kérdésnél is használt és azt mondja: az univerzum a semmiből véletlenül jött létre, a semmiben egyszerre csak megjelent egy szupergolyó, ami rendkívül kicsi volt és magában hordozott minden anyagot és energiát, ami jelenleg is létezik, majd ez a szupergolyó hirtelen felrobbant belső feszültségek következtében, majd elkezdett tágulni és még ma is tágul. És ebben az irdatlanul nagy robbanásban történt-, történik minden.

A materializmus azt állítja, hogy a világegyetem teremtésében való hit gyerekes fanatazmagória, majd azt állítja, hogy a világegyetem egyszer csak megjelent a semmiben. A különbség csak az, hogy Istent a véletlennel helyettesíti és azt mondja, hogy a VILÁGEGYETEM véletlenül jelent meg a semmiben, nem pedig tudatos teremtés következtében.

A „Mi az élet?” kérdésre a materialista válasz: egy túlértékelt, egyszerű fizikai és kémiai jelenség, amelynek főbb ismérve pl. az anyagcsere. Léte véletlen, jelentősége nincs, pusztán anyagi dolog.

A *halál* - a materializmusban az *élőlénynek* nevezett, közönséges fizikai-kémiai szerveződés *öntudatának* nevezett, közönséges fizikai-kémiai szerveződésnek a megszűnése, alapelemeinek a felbomlása következtében. Jelentősége nincs.

A „Mi az élet értelme?” ősi kérdésre a materialista világnézet igen tömör feleletet ad: *semmi*. Az életnek nincs értelme és nincs célja, csupán véletlen szerveződés és semmiben sem különbözik pl. a kavicsból és azt kérdezni, hogy mi az élet értelme, illetve célja, ugyanaz, mint azt kérdezni, hogy mi a kavics értelme és célja.

Az atomok, részecskék, kölcsönhatások és kémiai reakciók világában semminek nincs célja, így semminek nincs értelme.

A materialista világnézet még abban is különbözik minden más világnézettől, hogy nem tartalmaz elképzelést a jóról és rosszról, sőt egyenesen azt állítja, hogy sem jó, sem pedig rossz nem létezik.

Egy olyan világban, ahol minden mechanikus, hogyan lehetne valami jó, vagy pedig rossz?

Ahhoz, hogy legyen jó és rossz, először valami célnak kell lennie, a materializmusban azonban az élet céltalan, mivel léte a véletlennek köszönhető.

Egy ilyen, vagy olyan irányú, de egyébként minden célt nélkülöző, véletlen mozgás, vagy véletlen ütközés, vagy véletlen bomlás, vagy véletlen reakció nélküli a célt és a szándékosságot, tehát a jó és a rossz fogalma tarthatatlan.

A materializmus szerint.

*

A materialista világnézet szerint az ember egy közönséges tárgy, nincs szerepe a létezésben, minden, ami létezik véletlenül jött létre és véletlenül lett olyan, amilyen, az

élet semmi, a halál semmi, az életnek nincs értelme, mert nincs célja és nincs jó és nincs rossz.

Ez a felsorolás nem a materializmus kisarkítása, vagy leegyszerűsítése. Ténylegesen *ez az* amiről szól. Ha megfosztjuk az ideológiától, nincs más, ami marad, csak ez a néhány tétel.

Bár a materializmus alap gondolata az ókorig nyúlik vissza, ideológiává bővülése és elterjedése alig száz éves. Ez alatt a száz év alatt az embereknek gyökeresen megváltozott az önmagukról, a világegyetemről és magáról az életről alkotott felfogása. Az élet *értékéről* vallott elképzelés is megváltozott.

Az alig száz év, olyan tragédiákba sorolta az emberiséget, amelyekre nincs példa a történelemben.

Lezajlott két világháború, egy hidegháború és több tucat helyi háború, a bűnözés, az örület olyan mértékben vált részévé az életünknek, amelyet korábban elképzelni sem tudtunk.. Minden valószínűség szerint az elmúlt egyetlen évszázadban több ember halt erőszakos halált, mint *valamennyi* évszázadban együttesen.

A XX. Század, a materializmus kora. Az emberi faj kipusztulásának a réme még soha eddig nem fenyegetett. Hátborzongató módon, rengeteg ember gondolja úgy, hogy az emberiség végül kipusztult.. És ez a „végül” azt jelenti, hogy mindössze néhány évtized, vagy néhány év alatt.

Aki már állt anya-, apa-, gyermek-, barát-, vagy szerelme sírja felett, még az sem tudja elképzelni, mit is jelent a valóságban az, hogy kiirtják az emberiséget. Még az sem tudja elképzelni, aki túlélte egy náci haláltábor.

Ha kiirtják az emberi fajt, akkor ön meghal és meghal mindenki, akit valaha is szeretett, akit most szeret és akit a jövőben szeretne meg. Megsemmisül a művészet, eltűnnek a felfedezések és többé egyetlen álom sem valósul meg. Az emberiség totális kipusztulása nem olyan téma, ami eltűrné a szellemeskedést, vagy a felelőtlenséget.

Csak egy eszelliős maradna tétlen, amikor veszély fenyegeti a saját életét, vagy egy számára fontos ember életét. Annak a személynek a felfoghatatlanul szélsőséges örületére pedig már nincs megfelelő szó, aki tétlen marad, amikor az egész világon mindenkit a halál fenyeget.

*

Vessen egy újabb pillantást a materializmus tételeire és gondoljon bele: **A dolgokról alkotott elképzeléseink határozzák meg a dolgokhoz való hozzáállásunkat. A hozzáállásunk határozza meg azt, ami teszünk. Ezek nagyon fontos és nyilvánvaló igazságok.**

A materializmusban nincs jó és nincs rossz. Az életnek nincs célja és az embernek nincs semmiféle szerepe a létezésben. Alig száz éve hisszük ezt és a halálunkon vagyunk - és minden jel szerint el is pusztulunk.

A hazugság a legerősebb és legkifinomultabb tömegpusztító fegyver.

Tudomány és babona - az 5. lecke a világról

Valószínűleg keveseknek okoz gondot annak a belátása, hogy a materializmus erkölcsi tanítása - ha egyáltalán beszélhetünk ilyenről - meglehetősen alacsonyrendű és igen hathatósan hozzájárult az emberiség lealacsonyodásához, elzülléséhez. Ám ugyanakkor a materializmusnak számtalan csodát tulajdonítanak: olyan vívmányokat, amikkel megajándékozta az emberiséget.

Ha Istenről van szó, akkor az olyan vallások jutnak az eszünkbe, mint pl. a kereszténység, ha reinkarnációról, akkor az olyan vallások, mint pl. a buddhizmus.

És mi jut eszünkbe, ha a materializmus kerül szóba? - *A tudomány.*

Ha arról beszélünk, hogy mit adtak a vallások az emberiségnek, két dolgot említhetünk meg: az egyik erkölcsi tanítás, illetve erkölcsi tartás, a másik pedig a babonaság.

Ha pedig arról beszélünk, hogy mit adott az emberiségnek a tudomány, megemlíthetjük ugyan a hidrogénbombát és a biológiai fegyvereket is, de nem ezen lesz a hangsúly, hanem a tudomány igaz csodáin, a tudomány vívmányain: fejlett orvostudományon, légi közlekedés, tévé, a számítógép és így tovább és így tovább. A képlet valahogy így él a képzeletünkben:

Isten, lélek = vallás - Materializmus = tudomány.

Ez azonban egyáltalán nem igaz és nem egyéb, mint a manipuláció terméke. A materializmus és a tudomány nem egy és ugyanaz, sőt a kettőnek egymáshoz nincsen semmi köze.

*

Képzeld el egy kirakós játékot, ami akkora, mint az univerzum. Ha azt akarnánk kifejezni, hogy hány mozaikdarabka alkotja a teljes képet, kimondhatatlan számot kapnánk - mondjuk az 1- es után odaírunk még ezer milliárdszor ezer milliárd nullát.

A tudomány a mozaikdarabkákkal foglalkozik, a mozaikdarabkák megtalálásával, beazonosításával, és annak megállapításával, hogy ezek a mozaikdarabkák hogyan kapcsolódnak egymáshoz.

Annak fejtegetése, hogy vajon mit ábrázol a teljes kép, valamennyi megtalált, beazonosított és a helyére rakott mozaikdarabka által együttesen kiadott kép, nem a tudománynak, hanem a *filozófiának* a tárgya.

A tudománynak majd csak akkor lesz a teljes kép a tárgya, miután valamennyi mozaikdarabkát megtalálta és a helyére rakta.

A mozaikdarabkáknak azonban máig csupán egy kis részét találta meg a tudomány és ezeket se sikerült teljesen beazonosítani és a helyére tenni.

A materializmus egy világkép, amely a teljes képpel foglalkozik és a létezés végső kérdéseire próbál választ adni.

Ez filozófia. Ez ideológia. Nem tudomány! Egyetlen tudománynak sem tárgya a teljes kép.

A természettudományok és a műszaki tudományok a fizikai univerzumot vizsgálják, az anyagi világot, vagyis ezek *materiális*, azaz anyaggal foglalkozó tudományok.

A *materializmus* szó azt jelenti: anyagirányzat. Ez egy filozófia irányzat neve.

A *materiális* szó azt jelenti: anyagi, anyaggal kapcsolatos. Ez nem egy filozófiai irányzatnak a neve, semmi köze hozzá.

Filozófiai irányzatok, ideológiák pedig egyetlen tudománynak sem képezik a tárgyát. Az, hogy a tudósokat hagyományosan materialistának nevelik, nem a tudomány hibája, vagy a természete.

*

A tudomány a valóság megismerésének EGYETLEN eszköze. Semmilyen más módszer nem létezik, amivel meg lehet ismerni a valóságot. A tudomány célja a valóság megismerése.

A tudomány felosztása ágazatokra- önkényes, de elengedhetetlen, mert a valóság oly hatalmas, hogy képtelenség lenne átfogni. Ezért a tudományt ágazatokra osztották fel: mindegyik ágazat más és más terület valóságának megismerésével foglalkozik.

A tudományos kutatás szigorú módszertanhoz kötődik. A tudomány pontos megfigyeléseket végez, a megfigyelésekből következtetéseket von le, a következtetéseket elméletté formálja, amelyek ha helyesek, újabb megfigyeléseket tesznek lehetővé.

Ezen a módon halad előre a tudomány a valóság egy-egy részterületének megismerésében.

Ennek semmi köze sincs a tekintélyekhez, a pénzhez, vagy bármilyen ideológiához.

A *valódi tudományos kutatásnak* éppen az a lényege, hogy minden effélét félresöpör. Tehát, a tudománynak van igazi célja, ez pedig a valóság megismerése.

A tudománynak nem célja egyes emberek hírnevének a biztosítása, vagy egyes termékek eladása.

A tudomány annyira fontos, akkora jelentőséggel bír, hogy ha ezeket azok is fel bírnák fogni, akik figyelmen kívül hagyják igazi célját és a valóság megismerése helyett egy ideológia igazolásának eszközét látják benne, valószínűleg holtan rognának össze.

Ha a tudomány, mint intézmény azzal foglalkozna, ami ténylegesen a dolga, akkor a legfelsőbb kasztot már réges-rég felfedezték és elpusztították volna.

*

Nincsen semmilyen más lehetőség bármiféle valóban létező dolog, vagy jelenség megismerésére, mint a tudományos kutatás módszertana. A tudományos kutatás módszertana a VALÓSÁG megismerésének EGYETLEN eszköze.

Nem CSAK a fizikai univerzum megismerésének eszköze, hanem a VALÓSÁG megismerésének EGYETLEN eszköze. Tehát amennyiben létezik lélek és létezik Isten, ez az *egyetlen mód arra*, hogy bizonyosságot szerezzünk róluk és megismerjük *őket*.

A tudományos kutatás nem bonyolult berendezésekből és bűzlő laboratóriumokból áll, hanem:

1. pontos megfigyelésekből,
2. a megfigyelések pontos dokumentálásából,
3. a megfigyelésekből levont helyálló következtetésekből,
4. a következtetésekből formált helyálló elméletekből, amelyek újabb megfigyeléseket jeleznek előre és tesznek lehetővé.

Ezt a módszert bárki alkalmazhatja: filozófus, pap, sofőr, egy postás is, vagy bárki. A valóság létezik - és nem tesz semmi egyebet, nincsen tudatában a doktori és professzori címeknek sem.

A tudomány, mint intézmény nem a valóság kutatásával foglalkozik, hanem a materialista világkép, vagyis egy ideológia igazolásával.

Ami nem illik bele a világképbe, azt belekényszerítik, vagy figyelmen kívül hagyják. Nem is hinné, hogy az intézményesített tudomány milyen nagyvonalú tud lenni a tények figyelmen kívül hagyásában.

Az, amit ma tudományként ismerünk - az a legfelsőbb kaszt tekintélyekből álló hadsereg.

Ez egy tényleges hadsereg, amit az elménk, a tudásunk és a józan eszünk ellen vetnek be.

Oszd meg és uralkodj - a 6. lecke a világról

Valamikor régen, az ősi időkben, a törzsközösségek kialakulásának az idején, amikor az élet már több volt állandó küzdelemnél és volt idő elgondolkodni a dolgokon, valaki egyszer észrevette, hogy két nem van: nők és férfiak. Nem értette, miért van ez, elment hát a törzs Nagy Tekintélyéhez és megkérdezte tőle, hogy miért vannak nemek.

A törzs Nagy Tekintélynek azonban sejtelve sem volt arról, hogy miért vannak nők és férfiak, mert hát honnan is lett volna. Mivel nem volt kellő bátorsága ahhoz, hogy beismerje tudatlanságát, sem elég esze ahhoz, hogy rájöjjön, hogy a bölcsesség azzal kezdődik, hogy „nem tudom”, kitalált egy választ és azt hazudta, hogy ez az oka, a nemek létének.

Talán így kezdődött. Talán nincs más a mélyben, mint egy tudatlan, gyáva és ostoba ember privát kis biznisze, akinek se ereje, sem képessége nem volt ahhoz, hogy sokra vigye, de becsvágya - gátlástalanná tette.

Talán így történt. De az is lehet, hogy ennél sokkal tudatosabb volt a kezdet és éppen ezért sokkal gonoszabb is. Hamis célpontok, ellenségképek kieszelése, ellentétek szítása - ez az amiben a legfelsőbb kaszt verhetetlen.

Oszd meg és uralkodj! Ez a legfelsőbb kaszt játszójának a neve, amit évezredek folyamán tökélyre fejlesztett.

*

A nemi eszmények jópofa, kedves dolognak tűnnek. Mintha a természet rendelte volna, hogy legyenek nők és férfiak, hogy a nők a gyerekekről és az otthonról gondoskodjanak, a férfiak pedig harcoljanak és vadásszanak. Olyan valóságos ez az egész! Legalábbis ennyi évezred nemi eszményeivel a hátunk mögött, mindenképpen.

A legfelsőbb kaszt folyamatosan azon mesterkedik, hogy elterelje az emberek figyelmét a valóságról, vagyis magáról a legfelsőbb kaszt működéséről. Ehhez játszmákat talál ki és adnak az embereknek. Ezek lekötik a gondolkodásukat, felőrlik az energiájukat és kitöltik az idejüket.

A közel-keleti válság, az angolok és írek ellentétei. Az egésznek nincsen semmi értelme. Az emberek szeretnek békében élni, szeretnek álmodni és valóra váltani, amit kitaláltak. Akkor meg miért harcolnak egymás ellen? Miért ölnék egymást? Miért dúlnák fel egymás otthonát?

Nos, azért, csak és kizárólag azért, mert megbújjuk a háttérben egy legfelsőbb kaszt, amelynek az érdeki úgy kívánják, hogy ellentéteket szítson.

A vallások közti szembenállás, a filozófiai irányzatok, az okkult iskolák közti ellentétek, a népek és dinasztiák közti konfliktusok, a rasszok ellenségeskedései és a kulturális különbségek okán kirobbantott háborúk, mind-mind mesterségesek és azt az egyetlen célt szolgálják, hogy LEKÖSSÉK az emberek figyelmét, érdeklődését, gondolkodását, érzelmeit, energiáját és idejét. Semmilyen más oka nincs ezeknek az ellentéteknek.

A legfelsőbb kaszt legbrilánsabb találmánya a háborúskodás területén a nemek szembefordítása volt. Ezzel folyamatos belső konfliktusra kárhoztatta az emberiséget.

Mondhatni: állandó háborús feszültséget kreált és tette ezt a szokott módján, vagyis fogott egy eszmét, ami gondolat-bálvánnyá tett, ezt körbevette egy ideológiával, vagyis hazugságokkal, majd bevetette a tekintélyeit és azok lehengettek az emberiséget.

És az eredmény? Az eredmény az lett, amit vártak.

Tönkrement, kisiklott életek, emberek óriási tömegei, akik sosem lettek azok, amik lehettek volna.

*

A nemi eszmények, a természet törvényeinek tűnnek, pedig nem azok. Ezek egyetlen ember elképzelései, amiket elterjesztettek és elfogadtattak. A nemi eszmények nem természeti törvények, hanem csak *közmegegyezések*.

A nemi eszmények időről-időre változnak, sőt földrajzi területenként is eltérőek lehetnek. A nemi eszmények mondják meg, hogy mit várnak el egy nőtől és mit várnak

el egy férfitől. Aki nem felel meg az elvárásoknak, azt nem tekintik *igazán* nőnek, vagy *igazán* férfinak.

Kezdetben a nemi eszmények kizárólag a viselkedésről szóltak: arról, hogy egy nőnek, vagy egy férfinak hogyan *kell*, hogyan *illik* viselkednie különböző helyzetekben.

Aki nem viselkedett az elvárásoknak megfelelően, azt különféle szankcióknak vetették alá.

A büntetés lehetett megvetés, kiközösítés, sőt akár kivégzés is. Létezett és létezik olyan nemi eszmény, amely szerint a nő- a férfi tárgyi tulajdona és ha a nőnek csupán annyi a *bűne*, hogy nem az elvárt hangsúlyokkal ejti ki a szavakat beszéd közben azért megölhetik.

Ez a szokás! Ezt követelni meg az illem! Mindannyian milliószor hallottuk már ezt, de vajon honnan ered egy szokás? Miért terjedt el? És ki mondja meg, hogy mi az illem? És miért KELL betartani?

A viselkedésről szóló nemi eszmények kiváló alkalmat adnak arra, hogy a rájuk való hivatkozással embereket nyomorítsanak meg. Mert ezért - és CSAK ezért találták ki őket. Ez a funkciójuk.

*

A nemi eszmények ürügyek arra, hogy rákényszerítsenek embereket valamire, vagy hogy kirekesszék őket. Még ha olyan jól hangzó dolgokat említünk is, mint például az, hogy *egy férfinak bátornak kell lennie*, kimondatlanul is ott rejlik benne, hogy *a bátorság nem nőies* Ez már kirekesztés.

A gyengébbik nem...

Oh, én csak egy gyenge nő vagyok!

Ha férfi lennék, most behúznék neki egy akkorát!

Amikor még a hírszerzésben dolgoztam, személyesen ismertem néhány professzionális gyilkost. Volt köztük egy lengyel származású amerikai nő. Nagyon alacsony, vézna, törekeny kis virágszál, olyan bájos arccal, hogy az ember szinte, hogy az ember szinte mesefigurának nézte. Likvidálandó férfiak mellé építették be, barátnőnek, titkárnőnek, sofőrnek, asszisztensnek – mikor mi adódott. Ha megkapta a jelet, megölte a célpontot, majd eltűnt.

Mindig puszta kézzel ölt.

Néha két fejjel magasabb, hatvan-nyolcvan kilóval nehezebb, tízszer erősebb férfiakat.

Amikor utoljára találkoztam vele, huszonöt éves volt, és tizennégy gyilkosság volt a háta mögött. Soha nem sérült meg, soha nem került bajba. Úgy ölt, mintahogyan más lélegzik.

Egyszer megkérdeztem tőle: hogyan csinálja? Azt mondta, nyakra üt, egész közletről, és eltöri a légcsövet. Ha valamiért nem tudna hozzáférni a nyakhoz, akkor kinyomja a célpont szemét, és utána töri el a légcsövet.

Megkérdeztem, mekkora erő kell egy légcső eltöréséhez? Megmutatta.

Ott álltunk egymással szemben egy irodában, én öltönyt viseltem, ő sőtét farmernadrágot és bordó pulóvert. Világosbarán haját a feje tetejére tűzte, néhány tincs a homlokába lógott.. Amikor mosolygott, ragyogott az arca. Azok a hatalmas gyönyörű tiszta kék szemei olyanok voltak, mit egy ártatlan kislány szemei. Minden kis porcikájából a veszélytelenség sugárzott. Rám villantotta tökéletes, hófehér fogsorát, rápillantott az órájára, és közben a másik kezével lecsapott.

Megütött. A nyakamon. Alig egy centivel a légcsővem mellett. Mint egy bűvész, úgy terelte el a figyelmemet a mozdulatról, ami gyors volt mint a villám. Nem volt erős ütés, épp csak egy kicsit zsibbadt tőle a nyakam pár percig.

Nevetgélve cseverésztünk még egy keveset a demonstráció után, de én teljesen leizzadtam. Olyan aprónak, olyan védtelennek látszott. Azt hittem, ha erőszakra kerülne a sor közöttünk, kettéroppantanám mint egy szalmaszálat. De tévedtem. Ha meg akart volna ölni, megölt volna egyetlen kis ütéssel, és nekem semmi esélyem nem lett volna ellene.

Hát ilyen veszélytelen egy nő.

Az a jelenség, hogy egy nő nem harcol, vagy ha mégis nem hatékonyan, nem fizikai korlátokra vezethető vissza, hanem mentális korlátokra.

A nemi eszmények mentális korlátok.

*

Amikor a nemi eszmények túllépnek a viselkedésen, a konfliktus amit okoznak, csak még tovább dagad.

Nemi eszményekkel el lehet érni, hogy az ember ellensége legyen a családjának vagy saját magának. Mert mi van akkor, ha a legfelsőbb kaszt kieszel egy új gondolatbálványt, kitalál hozzá egy ideológiát, majd beveti a tekintélyeket és a médiát, és ELFOGADTATJA, hogy a *hazugság* amit kieszelt, *igaz*?

Tételezzük fel, hogy ez a gondolatbálvány úgy szól, hogy *a magas, vékony nők a legvonzóbb, legigazibb nők*.

És tételezzük fel, hogy a világon élő nők nagy többsége NEM ILYEN.

Nos ebben az esetben milyen eredményt kapunk?

Egy valóságos horrort.

Tönkrement életeket, szétesett kapcsolatokat, borzalmas önértékelést és szakadatlan küzdelmet egy ideálként felkínált testalkat eléréséért.

Más szavakkal, az eredmény amit kapunk: konfliktusok emberek között, konfliktusok családon belül („Miért nem tudtál hozzámenni egy magasabb férfihoz?! Miattad kell magányosnak lennem! Tönkretetted az életemet! Dögölj meg!”) és konfliktusok emberek életében.

Valamikor régen Európában a tesetsebb, kicsit kövérkés nőket tartották a női nemi eszményképnek. Akoriban a magas karcsú nőkre járt rá a rúd. Mert valakire mindig rá jár. Ez ennek az egésznek a lényege.

És ha a legfelsőbb kaszt kitalálja, hogy a magas, atletikus testalkatú férfiak az igazi férfiak, akkor mi lesz az összes többi férfival, akinek nem ilyenek a testi adottságaik?

Aztán jön a szex. Egy nőnek legyen nagy melle. De mi van azokkal a nőkkel akiknek nem ilyen mellei vannak? Egy féfinek legyen hatalmas pénisze. És mi lesz azokkal, akiknek nem az? Egy féfinak legyen dús szőrzet a mellkasán. És mit csináljanak azok, akiknek nincs?

Bárhonnan nézzük is, minden nemi eszmény emberek milliárdjait rekeszti ki. A viselkedésről és a testi sajátosságokról szóló nemi eszmények annyi fájdalmat, annyi veszteséget, annyi halált, annyi tönkrement éltet, annyi széthullott kapcsolatot, annyi öngyűlöletet, annyi kisebbségi érzést, annyi konfliktust keltettek a világban, hogy ember legyen a talpán, aki képes ennyi borzalmon átverekedni magát és meglátni a mélyben a lényegét: azt, amit mindez eltakar. Hogy ez az egész mennyire tudatos.

*

Egy ember étékét a testi adottságai határozzák meg. Egy ember létjogosultságát az határozza meg, hogy egy adott nemi eszménykép szerint elfogadható-e a teste.

Ezek a gondolat-bálványok az elmebaj legmélyén fogantak. Irracionalitásuk olyan mértékű, amit nem könnyű felülmúlni, mégis elterjedtek az egész bolygón.

Világunk mérhetetlen ostobaságok, kifejezett baromságok alapján működik. Az amit az emberiség önmagáról, a civilizációról, az életről és az univerzumról gondol, teljesen megalapozatlan, és úgy hülyeség ahogy van.

Röhejes, légből kapott nézetekért háborúk robbantak ki és tömegeket mészároltak le. Roppant nehéz szembenézni azzal, hogy elképzeléseink értelmetlenek. Iszonyú nehéz ezt elfogadni. Azért olyan nehéz, mert ha elfogadjuk, hogy aminek nincs értelme, annak nincs értelme, azzal azt is el kell ismernünk, hogy mi magunk sem lehetünk annyira intelligensek, mint hittük.

De ez az ár nem is olyan borsos, mint amilyenek első pillanatra tűnik. A legfelsőbb kaszt a maga hadseregével (tekintélyével) és a média uralásával megőriztett bennünket és elvette az életünket. Élő halottak vagyunk! Élő halottak ahhoz képest, amilyenek lehetnénk, ha nem tették volna meg velünk mindazt, amit megtettek.

Ha maradunk a nemi eszményképeknél és csak azt vizsgáljuk meg, hogy mit veszítettünk miattuk, hát megfagy a vér az ereinkben.

Ebben a pillanatban a Földön több milliárd nő és férfi nem tanul semmit, nem talál ki semmit, nem fedez fel semmit, nem alkot meg semmit és nem visz véghez semmit, mert nem hiszi, hogy ez lehetséges.

Ezeknek az embereknek a gondolkodása és érzelmei a nemi eszmények körül forognak és próbálnak helyesen viselkedni, helyesen élni, olyanná alakítani a testüket, amilyenné KELL, hogy elfogadják őket, vagy próbálnak valami módon megbirkózni azzal BORZALMAS TEHERREL, hogy nem olyanok a testi adottságaik, mint amilyeneket az aktuális nemi eszményképek elvárnak tőlük.

Eben a szent pillanatban több milliárd ember képességeit köti gúzsba néhány aljas, hazug eszme. És ha a történelmi távlatokat nézzük? Akkor mennyi embert kaptunk, és mennyi életet?

Azt mondják: általában a nők butábbak, mint a férfiak. Ha valaki körülnéz a világban, láthatja, hogy ez igaz. No de miért az?

A válasz a nemi eszményekben található meg. Mivel illik foglalkoznia egy nőnek és mivel illik foglalkoznia egy férfinak?

Ha végignézzük az emberi történelmen, láthatjuk azt a rengeteg nőt, akik nem alkottak, nem fedeztek fel, nem találtak ki és nem vittek végbe semmit, pedig képesek lettek volna rá – de egy eszménykép megakadályozta őket abban, hogy megtegyék.

Pontosan ugyanez elmondható a férfiakra is. Ha a nők és a férfiak természetes hajlamait és érdeklődésük alapján választanának maguknak mesterséget, művészetet és egyéb foglalatosságot ahelyett, hogy elvesztegetik az idejüket a női és férfi eszményképek követésére, vajon hol tartanánk már.

Ha a legfelsőbb kaszt „az oszd meg és uralkodj” elv alkalmazásával nem szít konfliktusokat a nemek között, vajon mikor rúgtuk volna fel a port a Holdon?

1600-ban, az elmebeteg inkvizitorok népirtó hadjárata helyett, vagy még korábban? Tudom, hogy ez erős túlzásnak tűnhet, de én több milliárd potenciális művésztől, potenciális tudósról, potenciális felfedezőről és potenciális feltalálóról beszélek. Akik közül soha egyből sem lett sem művész, sem tudós, sem felfedező sem feltaláló, holott lehetett volna!

De nem lett. Mert a legfelsőbb kaszt úgy akarta, hogy ne legyenek, így a tekintélyes hadseregével elfogadtatott nemi eszményképek rabszolgái lettek.

Röviden és tömören összefoglalva: ennyit veszítettünk eddig a percig, amiért elhittük a tekintélyeknek, hogy ŐK JOBBAN TUDJÁK és mi rosszul látjuk, rosszul gondoljuk és rosszul hisszük.

Elhittük a tekintélyeknek, hogy ostobák vagyunk. És amikor elhittük azok is lettünk.

Züllött csillagok - a 7. lecke a világról

Washington DC-ben van egy Fehér Ház nevű épület, amit rengetegen ismernek. Ez az épület ott van. Ott van egy helyen nem mozdul el, sok szó esik róla, az emberek odamehetnek hozzá és megnézhetik. És bárki megy is oda, bármelyik országból- nem számít, hogy hány éves, hogy férfi-e vagy nő, fehér, fekete, ázsiai, eszkimó, vagy bármi más-, ha odamegy, ahol a Fehér Ház áll, és abba az irányba néz, amerre van, akkor látni fogja. Ezen okból kifolyólag a Fehér Ház *viszonyítási ponttá* vált.

A Hold és a csillagok is viszonyítási pontok. Azért azok, mert ott vannak fenn és mindenki táthatja őket, aki arra néz amerre vannak. A híres embereket ezért nevezték el *csillagoknak*.

Ott állnak fenn a színpadon, vagy ott voltak a mozivásznon, mindenfelé látni lehet az arcképeket, a média is foglalkozott velük, és mindezek következtében az emberek tudták, hogy amikor egy adott híresség kerül szóba, az kicsoda.

Minden, amit bárki megnézhet, amire elegendő figyelem irányul, *viszonyítási ponttá válik*.

Hírességnek lenni azt jelenti: *viszonyítási pontnak lenni*. Hírességnek lenni nem a megélhetés egyik fajtája, hanem sokkal több annál.

Sztárnak lenni azt jelenti: modellnek lenni, példaképnek lenni, mintának lenni.

Azt jelenti: *tanárnak lenni*.

Híresnek lenni annyi, mint tanítani. Minden sztár néptanító, akár tetszik ez neki, akár nem, akár elhiszi, akár nem.

És ha vetünk egy pillantást a világ hírességeire, azokra az emberekre, akiket tömegek csodállnak és követnek és látjuk, hogy közüllük mennyien pszichopaták vagy közönséges bűnözők, vagy egyszerűen csak értelmi fogyatékosok, akkor elég jó magyarázatot kapunk arra, hogy mitől ilyen a világ.

A hírességek *tekintélyek*.

Az ő segítségével árucikket, gondolatokat, eszméket, értékrendeket és *életmódot* lehet eladni.

Vegyünk egy zenészt, aki fellép ezer ember előtt. Fenn áll a színpad tetején, a többiek meg lent vannak a nézőtéren. Mindannyian felfelé néznek és a zenészt látják. Ezért amit a zenész mond, illetve képvisel, az igen sokat nyom a latba. Ha ír egy számot arról, hogy milyen jó marihuánát szívni, vagy ha a magánéletében heroint fogyaszt, akkor ezzel tényleg drogossá tesz embereket – amiért őt börtönbe kellene zárni, vagy ki kellene végezni.

A helyes válasz tehát arra a kérdésre, hogy a kábítószeres egyértelmű káros hatásai ellenére, a tényleges tudományos bizonyítékok ellenére, a számtalan tönkrement élet ellenére, a növekvő bűnözés ellenére, a drogfogyasztásból következő társadalmi ellehetetlenülés ellenére, és annak ellenére, hogy EGETLEN PÉLDA SINCS arra, hogy a kábítószer-függőség valakit jobbá tett volna, miért fordulnak mégis fiatalok milliói a kábítószeresekhez – bálványaik droghoz való hozzáállásában keresendő.

A világ legsikeresebb drogügynöke egy drogfüggő szupersztár.

Senki nem képes annyi embert függővé tenni, mint az ő példája.

*

Sikerült odáig eljutnunk, hogy manapság az emberek kérkednek azzal, hogy örültek! Kérkednek! **KÉRKEDHETNEK!**

Soha az emberiség történelmében nem volt még olyan szalonképes a romlottság, az örület, mint manapság.

Ezt elérni nagyon komoly és nagyon átgondolt munkát igényelt, hiszen egész generációk természetes józanságát kellett tönkretenni hozzá.

Hogyan terjeszti el a legfelsőbb kaszt a szexuális aberációkat? Hogyan terjeszti el a drogfüggőséget? Hogyan terjeszti el a züllöttséget?

Példamutatással.

Fognak néhány furcsa alakot, a média által elegendő figyelmet irányítanak rájuk, úgy állítják be őket, mintha *rendkívül sikeresek és boldogok lennének*, és ezek által tekintéllyé, viszonyítási ponttá teszik őket - *holott ezek az emberek örültek!*

Rossz példát mutatnak.

Abnormális értékrendet képviselnek.

Így működik a máz, így irányítja az emberek figyelmét bizonyos dolgokra. Így hoz újabb és újabb tekintélyeket - a korábbi tekintélyek által.

Próbáljon találni egy sztárt az irodalomban, a zenében vagy filmben, az üzlet világában, a politikában vagy a tudományos életben, aki teljesen normális, aki egy épelméjű értékrendet képvisel, aki úgy él, úgy viselkedik, zenéjén vagy filmjein keresztül olyan mintát közvetít, amelyet érdemes elfogadni és követni!

Fog ilyet találni, de ijesztően keveset.

A kultúra hanyatlik, a máz egyre alacsonyabb szintű életmódot, világlátást és viselkedést állít az emberek elé mint „jó példát”, mint követelményrendszert.

Minél híresebb valaki, annál nagyobb tekintéllyel rendelkezik.

A világ legnagyobb sztárjainak többsége züllött figura, aki eszellős módon viselkedik, örült módjára él, és *az értékek amiket közvetít nem értékek*. A legnagyobb sztárok jelentős része ténylegesen *beteg ember*.

És nem véletlen, hogy éppen belőlük csináltak sztárt!

*

A művészet nagyon kényes téma a legfelsőbb kaszt számára. Nincs semmi, ami annyira kötődne a szabadsághoz, mint a művészet, és nincs még egy olyan embertípus, amit nehezebb lenne elnyomni, mint a művészt.

Míg a tudományos közéletet a kaszt viszonylag könnyen uralma alá hajtotta, és ezen a területen kifejtett elnyomást ma már kisebb erőfeszítések árán is fenn tudja tartani, addig a művészetre a mai napig is nagyon komolyan oda kell figyelnie.

Két nagy hazugság terjedt el a művészettel kapcsolatban, amelyek gyakorlatilag elpusztították az *igazi művészetet*. Ez a két hazugság a következő:

1. A művészet önkifejezés.
2. A művészet célja a szórakoztatás.

Mindkettő rendkívül távol áll az igazságtól, és mindkettő alkalmas arra, hogy tévútra tereljen szinte bárkit, aki megpróbál alkotni valamit.

Az a hazugság, miszerint a *művészet önkifejezés*, ahhoz vezetett, hogy egyre több dolgot kezdtek *művészetnek nevezni*, és egyre több különc alakot kezdtek *művésznek* hinni.

Így alakult ki az a nézet, hogy a művész nincs teljesen magánál, ködös a tekintete, nincs kapcsolata a valósággal, álmodozva jár kel a világban stb.

A másik hazugság, amelyik azt állította, hogy a *művészet célja a szórakoztatás*, ahhoz vezetett, hogy *azt hitték, a művészetnek el kell feledtetnie az emberekkel a nyomasztó valóságot*.

A legfelsőbb kaszt e két nagy hazugsággal lerántotta a művészetet a mocsokba, és eltörölte eredeti funkcióját, és gyakorlatilag teljesen hatástalanná tette. Ma már úgy tűnik, hogy a művészet jópofa dolog ugyan, de nincs különösebb jelentősége, és szinte *bármilyen* fontosabb a művészetnél.

*

Én az 1980-as évek elejétől dolgoztam a legfelsőbb kasztnak, mint profi hazudozó. A feladataim tekintélyes része- főként az első években- a művészettel ált kapcsolatban.

A kasztnak volt egy óriási kudarca a sciene-fiction területén, amely demonstrálta számára, hogy mekkora veszély leselkedik rá nézve a művészetben.

A huszadik század első felében a sci-fi nagyon felfutott, és a legfelsőbb kasztnak ez nem is volt ellenére, mivel a műfaj attól volt *tudományos*- fantasztikus, hogy az írók a bevett hazugságokat szajkózták. Ha valaki nem ezt tette, azonnal „leminősítették” fantasy-vá a művét.

Csakhogy az egész sci-fi örületnek volt egy mellékhatása, amit az akkori elődöm nem ismert fel időben. Ez pedig az volt, hogy a világúrról szóló novellák és regények (és némiképp a filmek is) akkora érdeklődést hoztak létre a világűr felé az emberekben, hogy a kaszt kénytelen-kelletlen felállított egy űrprogramot, amely gyakorlatilag nem szolgált semmilyen más célt, mint hogy demontstrálja az űrutazás nehézségeit és értelmetlenségét.

A sciene-fiction aranykorának írói azzal, hogy történeteikkel bevezették a köztudatba a bolygó- és a csillagközi űrutazás álmát, megteremtették az űrprogramot. Így történt! A legkisebb túlzás nélkül!

Okulva mindebből, a legfelsőbb kaszt azóta sokkal óvatosabb a látszólag ártatlan művészi alkotások megítélésében, és a legkisebb zavaró tényező esetén azonnal közbelép.

A hetvenes évek eljén feltűnt egy új zenei irányzat az Egyesült Államokban, még pontosabban a New York-i Bronxban. Az évtized végén kezdett népszerűvé válni, 1979-ben megjelent az első lemez, és az új irányzat kijutott a napvilágba. Ez volt a rap.

Egy 1982-ben kiadott „Message” című dal keltette fel a kaszt érdeklődését a műfaj iránt, amely súlyos politikai üzeneteket hordozott az elnyomásról.

Az első komolyabb megbízásom a legfelsőbb kaszt szolgálatában a rap tönkretétele volt.

A rap esetében a bevett ügymenetet követtem.

Minden generációnak kell adni néhány szimbólumot, amit a szabadsággal azonosíthat, és amivel szabadnak érezheti magát. Szabadságot ugyan egyik generáció sem kapott soha, amióta a világ a világ, de szimbólumokat, azokat igen.

Így váltak olyan nevetséges semmiségek a szabadság szimbólumaivá, mint például a hosszú haj, a miniszoknya, a szakadt farmernadrág, vagy az autópályán való száguldozás. Ezt kapták az emberek semmi mást.

Minden generációnak kell valami semmisség, ami ellen lázadhat. Ez az elv. Minden generáció a rendszer ellen lázad, bár nem tudjuk, hogy mi az a *rendszer*. Lázadásuk mindig valamilyen *engedetlenségi mozgalom* volt, akárminek is nevezték, és sosem volt tényleges lázadás.

Azt mondták a politikusok, vagy hájfejek (vagy bárhogy nevezték is a rendszer megtestesülését az adott időszakban), hogy tilos fiataloknak alkoholt inni. Mi lett ebből? Emberek milliói hitték azt, hogy azzal lázadnak a rendszer ellen, ha alkoholt isznak még tizenhét éves koruk előtt.

Aztán jött a drog, jött a szexuális szabadosság, jött a bűnözés maga. És megint csak milliók hitték és hiszik, hogy azzal lázadnak a rendszer ellen, ha drogot fogyasztanak, ha prostituáltként élnek, ha kisebb-nagyobb bűncselekményeket követnek el.

És furcsa módon nem tűnt fel, hogy amit tesznek, az vagy teljesen értelmetlen (mint például a hosszú haj, ami a legkisebb mértékben sem érdekli a kasztot), vagy önpusztító (mint például az alkohol vagy a drog), vagy a teljes társadalmi ellehetetlenülés felé taszítja az embert (mint például a hippi mozgalom, vagy a bűnözés divatja).

Egyszerűen besétáltak a legfelsőbb kaszt csapdájába és közben bőszen azt hitték, hogy most jól fellázadtak ellene.

Én magam is a fentebb vázolt kliséket követtem, amikor a rapból (ami voltaképpen az utolsó szabad zenei művészet volt) a szokásos „rendszer elleni” ostoba lázadást csináltam. Ehhez először is kitaláltam a központi hazugságot: a gondolat-bálványt. Az ihletet egy régi római mondás adta, amely úgy hangzott: „Carpe Diem” – „Élj a mában”. Ezt a mondást átfogalmaztam és „Élj a mában” helyett „Élj a *mának*” lett az új jelentés.

A kettő között csupán egy rag a különbség, de az eredeti jelentés a viszájára fordult. Az „Élj a mában” azt jelenti, hogy „Cselekedj, ne halogass!”, az „Élj a *mának*” viszont ezt: „Vesd el a jövőt!”

Ebben az új formában már nagyon is használható volt arra, hogy elnyomja, megnyomorítsa az embereket. Hiszen ha csak ma van, csak a pillanat létezik, akkor minden a pillanatnyi élményről szól, következésképpen bármit meg lehet tenni, nyugodtan lehet valaki bűnöző, alkoholista, drogfüggő, vagy akármi, a lényeg, hogy ne legyen semmi értelme.

Az ideológia, amely a központi hazugságot körbevette, olyan hazugságokat tartalmazott, mint hogy „Csak a pénz számít, mert mindent a pénz irányít”, „A bűnözők az igazi lázadók”, „A világot nem lehet megváltoztatni”, „A rendszer a borszín alapján ítél meg mindent” (a kaszt régi jó szokása, az ellentétek szítása mindenhol jelen van) stb.

Ezután már csupán sztárt kellett csinálni néhány züllött bűnözőből (amihez pénz és média kell), és minden ment a maga útján.

Ma a rap a bűnöző életforma és a bűnöző értékrend első számú reklámhordozója a kultúrában.

Még mindig előfordulnak kemény „szövegek”, politikai, vallási, ideológiai üzenetek, de ezek már csupán megszokott műfaji elemek, egy kis toporzékolás, amit senki sem vesz komolyan.

A kaszt így bánik el azokkal, akik láznak ellene: egy kis pénzért, egy kis hírnévért, egy kis szexért megveszi a lelküket, és ezek a „lázkodók” innentől kezdve előlépnek propagandistákká, bár ezt nem veszik észre.

Az, amit ma művészetnek neveznek, nem művészet. Az amit ma művészetnek *hisznek*, csupán a legfelsőbb kaszt szócsöve, a propaganda-gépezet egyik része.

Az igazi művész nem egy csodabogár, egy furcsa különc figura, akit senki sem ért igazán.

Az igazi művész nem egy bolond, nem egy züllött alak, aki csak a pillanatnak él.

Az igazi művész nem arra való, hogy szexre irányítsák általa az emberek figyelmét.

Az igazi művész nem egy eszköz arra, hogy általa ocsmány hazugságokat súlykoljanak az emberekbe.

Az igazi művész - csak azért, hogy önmaga lehessen és szabadon alkothasson - dacolni mer a világgal minden tekintélyével.

A művész feladata, hogy utat mutasson, hogy jó és rossz példákat állítson az emberek elé, amiből tanulhatnak, hogy egyszerűvé tegye a bonyolultat, hogy emészthetővé tegye a nehéz dolgokat, hogy szépséget hozzon a világba.

A művészet a legtisztább értelemben vett *tanítás*.

Eredetileg *ez az* amiről a művészet szól.

Oktatástól sújtva - a 8. lecke a világról

Az oktatási rendszer a máz fontos része. Az oktatási rendszer feladata, hogy *kezelhetővé* tegye az embereket.

Az iskola célja, hogy *tekintélyelvűségre* neveljen.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a nyugati, vagy a keleti oktatási rendszer tananyaga teljes egészében hazugságokból áll, mert ez nem volna igaz. Azt azonban bátran kijelenthetem, hogy az oktatási rendszer fő feladata, hogy *kezelhetővé* tegye a tanulókat, és ezt azáltal éri el, hogy elhitet velük néhány alapvető hazugságot.

A tanulás modern definíciója tökéletesen materialista és leginkább a hipnózisra emlékeztet: *a tanulás feltételes reflex kialakítása, kondicionálás, annak súlykolása, hogy a tanuló adott ingerre (ez esetben többnyire adott kérdésre) mindig az előre meghatározott reakciót (választ) adja.*

Ma az iskolában hazugságokat jelentéktelen igazságokat súlykolnak emberekbe. Jelentéktelen igazságokat, hiszen azok semmivel sem teszik könnyebbé az életet. Sőt!

A szakmai képzés más lapra tartozik, mint az általános képzés, de a szakmai képzés tekintetében is a tananyag jó része hamis, az igazságok pedig vagy jelentéktelenek, vagy kizárólag a szakmai feladatok végrehajtásához nyújtanak segítséget. Aki már próbált egy szakmát iskolában megtanulni, az tudja, hogy nem lehet - az iskolaévek

után még hosszú évekre van szükség ahhoz, hogy az ember tényleg *belejöjjön* a választott mesterség gyakorlásába.

*

A Föld majnem minden országában hivatalosan elfogadott - de ettől még továbbra is *teljesen alaptalan* - világkép a materializmus. A materializmus szerint csak egy élet van.

Az emberek ennek az állítólagos egy életüknek igen jelentős részét (10-15-20 évet) fordítják arra, hogy bizonyos információkkal találkozzanak, amelyeknek 80-85 százalékát egyszerűen *elfelejtik* miután kikerülnek az oktatási rendszerből, a fennmaradó hányad jelentős részét pedig semmire sem használják, legfeljebb beszélgetnek róla.

A tananyag negyrészt semmire sem használható információkból áll.

A emberi élet negyedét- harmadát töltjük olyan teljesen értelmetlen tevékenységgel, amit hihetetlenül túlértékelnek.

Mi ez ha nem embertelenség?

A hivatalos anyagokban az áll, hogy az oktatás célja az alpműveltség kialakítása az emberekben.

Először is: ezt nem tudják elérni.

Másodszor pedig: ennek a célnak nincsen semmi értelme, és mérhetetlen mennyiségű dilettantizmust fet fel. Mire jó a műveltség? Mit kellene kapnunk az alpműveltségtől?

Ki és milyen *tudományos tények alapján* állapította meg, hogy mit kell alpműveltségnek tekintenünk?

És ami még brutálisabb kérdés: miért *valamiféle* műveltség kialakítása az oktatás célja, miért nem a felkészítés az ÉLETRE???

A válasz túlon túl egyszerű.

Egyfelől: mert a legfelsőbb kasztnak nem érdeke életképesebbé tenni bárkit is. Sőt!

Másfelől pedig: mert így sokkal nehezebb lebuknia a pedagógia nevű tudománynak, amely teljesen képtelen arra, hogy bárkinek is bármit megtanítsa. Mert ha pusztán műveltségről van szó, akkor mi lenne a vizsga? Egy kis memóriateszt. Emlékszik a diák erre meg erre, vagy nem emlékszik?

És ennyi.

Az a kérdés, hogy *mire megy* ezzel az „alpműveltség” néven nevezett, önkényesen összetákolt irdatlan információhalmazzal az ÉLETBEN, soha még csak fel sem merül!

És mi sem természetesebb, mint hogy nem merül fel! Mert ha ez is számítana, akkor meg lehetne vizsgálni, hogy vajon az oktatási rendszerből kikerült emberi lények ténylegesen életképesebbek lettek-e, és vajon ténylegesen sikerre halmoznak-e az életben?

Mert ha ezt egyszer elkezdenék elvárni az oktatástól, akkor azonnal kiderülne, hogy *nem működik*.

Így pedig, hogy nehogy egyszer kiderüljön, hogy itt igazából egyáltalán nem tanításról van szó, hanem *nevelésről* (még pontosabban: *idomításról*) azt mondják, hogy az oktatás célja az alpműveltség megszerzése, és akkor megtehetik, hogy a „műveltség” címszó alatt összedobálnak mindenféle semmire sem jó információt egy „tananyag” nevű kosárba MINDÖSSZE azon az alapon, hogy „ártani nem árthat, ha a diák erről is hall, meg erről is, erről is” stb., stb., stb.

És ezt a mérhetetlen mennyiségű felesleges információt sulykolják az emberekbe hosszú-hosszú éveken keresztül, lekötve az idejüket, lekötve az energiájukat, és elrabolva tőlük az életük jelentős részét.

Az oktatási rendszer, még a tanulás iránti végyat is kiöli az emberből, aljas módon bemocskolja a tanulás szót, és eléri, hogy a diák egy életre meggyűlölje a tanulást.

Az oktatási rendszer egyedüli haszna, hogy megtanít az embereknek két valóban fontos dolgot: az egyik az írni olvasni tudás, a másik a négy matematikai alpművelet.

Ezekhez azonban elegendő lenne egy-két hónap. Mi a tényleges értelme akkor a többi 200-240 hónapnak?

Ha az emberek 10-15-20 évet töltenének valóban hasznos dolgok megtanulásával, megváltoztathatnák a világot.

Nos, ez az amit a legfelsőbb kaszt nem szeretne.

A kegfelsőbb kaszt arra használja az oktatási rendszert, hogy kiölje az emberekből a tanulás vágyát és szeretetét, hogy a tanulás tényleges mivoltát egy hamis definícióval helyettesítse, és ezáltal majdnem teljesen lehetlenné tegye bármi tényleges megértését, és hogy emberek milliárdjaiba verjen bele hazug nézeteket.

Az oktatási rendszer rendkívül sikeresen ültet gátlásokat a tanulóba, rendkívül sikeres az emberek összezúzásában, szabad akaratuk kiölésében.

A tanításban azonban egyáltalán nem sikeres. Ebben kudarcot vallott.

Az oktatás csődje a tanulás és tanítás hamis definícióján alapszik. Annak oka, hogy néhány ember mégiscsak megtanul valamit az iskolában, az egyes tanárok tehetsége, odaadása és elkötelezettsége.

*

Az intelligencia és a tanulás különös kapcsolatban áll egymással. Ez a kapcsolat a nagy titok egyike.

Rengeteg IQ-tesztet dolgoztak ki, számuk több százra rúg, talán az ezret is eléri. Minden teszt egy kicsit más módon közelíti meg az intelligenciát: matematikai, logikai, mértani, némelyik földrajzi vagy zenei alapon, mások más módokon.

„Szakértők” százai és ezrei érezték úgy, hogy a meglévő IQ- tesztekkel valami baj van. Érzéseik háttérében az a megfigyelés állt, hogy az IQ- teszteken nem sikerült kellőképpen magas pontszámot elérniük.

A saját tesztjüket arra alapozták, amiben magukat a legjobbnak gondolták, és addig – addig alakították, amíg a teszt nem teljesítette küldetését- azaz alkotóját roppant intelligensnek nem tüntette fel.

Az intelligencia és az IQ materialista definíciója olyan szinten zavaros, hogy egyáltalán nem is tekinthető definíciónak.

Az intelligenciát így határozzák meg: értelmesség, felfogóképesség, műveltség. Tehát, mit csinál az intelligencia, amikor működik?

Egy ilyen tisztán gyakorlatias kérdésre a materializmus nincs felkészülve. Ezért egy nagyon nem gyakorlatias választ ad: „az agyban lévő agyi hírvivő és gondolkodó molekulák elektromos jelekké alakított, feszültségkülönbségből adódó”...stb.

Ezt a definíciót egykoron én találtam ki, és annyira zavaros, hogy még én magam sem értem. Igazából senki nem érti, és azért nem, mert egyszerűen nincs értelme. De ez is volt a cél.

*

Az intelligenciánk, az *eszünk* az a képességünk, amellyel problémákat oldunk meg.

Egy intelligensebb, okosabb ember hatékonyabban tud problémákat megoldani. Ennyi az egész. Elég sok helyen megtalálja ennek leírását, és némi józan paraszti ésszel bárki könnyen erre a megállapításra juthat.

Tételezzük fel, hogy egy fickó beül egy szobába és ott kitölt egy IQ- tesztet. A szintidő harminc perc, de neki elegendő a kitöltéshez mindössze hét perc, az eredmény mégis a maximális pontszám: a fickó IQ-ja (az időbónuszokkal együtt) 210. A teszten problémák voltak felsorolva, amiket az illető megoldott. Tehát használta az intelligenciáját.

Azután tűz üt ki az épületben, emberünk pedig elevenen elég, mert nem tudott kimenekülni a házból.

Egy másik fickó, aki ugyanazon a teszten összesen 98 pontot ért el, gond nélkül kísétál az égő házból, és még meg is ment nyolc másik embert.

Hogy lehet ez?

Kijutni egy égő házból ugyanúgy problémák sorozatának megoldásából áll, mint egy ötismeretlenes egyenlet megoldása.

Hát akkor?

A 210-es IQ-val rendelkező fickó hogyan mondhatott csődöt az intelligencia használatával, amikor ugyanaz a probléma semmit sem jelentett a 98-as IQ-val rendelkező fickónak? Hogyan lehetséges ez?

Egy ember, aki bekerült a rekordok könyvébe, mert egy test szerint 288-as IQ-ja van, sohasem lenne képes nem-hogy megoldani, de még ÉSZREVENNI SEMegy égbekiáltó hibát egy szanszkrit versben, ha nem tud szanszkritul és nem ismeri a verselési formát. Ért már?

Teljes képtelenség felfedezni egy problémát, ha semmit sem tudunk arról a bizonyos dologról, ha pedig nem vesszük észre, megoldani sem tudjuk.

Hogyan lehet valamiről tudomást szerezni? Tanulással. Az intelligencia egyszerűen tanulással fejleszthető. Méghozzá tetszőleges mértékben. Ebből pedig következik: az,

hogy IQ nem létezik. Az úgynevezett IQ-tesztek nem az úgynevezett intelligenciát mérik, hanem a műveltséget, az elméleti jártasságot egy adott területen.

*

Az IQ tehát nem létezik. Legalábbis nem úgy ahogyan mondják.

A szokásos kérdésre, miszerint: „Mennyi az IQ-d?”, az válasz az kellene, hogy legyen, „Melyik IQ-teszt szerint?” mert ahány teszt annyi érték. Nincs tehát abszolút IQ, ami alapján valakit szellemileg alacsonyabb-vagy felsőbb rendűnek ítélnénk.

Minden embernek számtalan IQ-ja van-minden területen más és ,más.

Ki az okosabb: Einstein, vagy Lincoln? A kérdés eleve helytelen. Így a helyes: Miben melyikük az okosabb? Vagyis: melyik területen melyikük rendelkezik jobb képességgel a problémák megoldásában?

Egy hegyesztő valószínűleg elaludna egy egész táblát betöltő felsőbb matematikai feladat láttán, egy zseniális matematikus, viszont valószínűleg a kórházban vagy a hullaházban esetleg a börtönbe kötne ki, ha megpróbálna hegyeszteni.

Az, hogy adott esetben melyik szakterület a fontosabb, már egy másik kérdés és semmi köze az IQ témájához.

Minden embernek minden egyes területen más és más az IQ-ja és az adott terület IQ-ja egyes-egyedül az adott terület megértésének fokától függ.

A tanulás célja, hogy képessé tegye az embert arra, hogy valamit CSINÁLNI tudjon. Azért tanulunk, hogy valamit meg tudjunk tenni és nem azért, hogy legyen miről gondolkodnunk és beszélgetnünk.

A tanulás nem feltételes reflexek kialakítása, hanem a tudás megszerzése.

A tudás nem a tekintélyek közvetítette információk ellenőrzés nélküli elfogadása és vallási áhítattal való babauzgatása.

Arról, hogy mi van a Hold sötét oldalán, nem úgy lehet valamit megtudni, hogy az ember elolvassa X.Y. véleményét, hanem úgy, hogy elmegy és megnézi, mi van a Hold sötét oldalán.

Ha a tudás nem valami olyan, ami mi magunk tapasztaltunk meg, amit mi magunk láttunk a saját szemünkkel, akkor a tudás csakis olyan valami lehet, amit elhittünk valakinek. Ha nem a személyes tapasztalat a döntő, akkor nem marad más, mint a tekintélyek.

A tanulás az egyik legnagyobb haszonnal járó tevékenység. A tanulás bármilyen magasra eljuttathat egy embert, vagy magát az emberiséget.

A gazdasági bilincs - a 9. lecke a világról

Gazdaság nélkül egyetlen civilizáció sem életképes.

A gazdaság egy rendszer, ami termékeket és szolgáltatásokat hoz létre és értékesíti azokat. Ahhoz, kereskedelem jöhessen létre, szükség van valamire, amit ki lehet

csaerélni valami másra. Ez a valami lehet egy termék, pl. Egy ház, vagy egy szolgáltatás, pl. Egy ház megtervezése.

Kizárólag egyfajta kereskedelem van, ez pedig a cserekereskedelem. A közvetlen cserekereskedelem azonban roppant nehézkes, el sem tudná képzelni, hogy mennyire bonyolult, lassú, és mennyire nem hatékony.

A közvetlen cserekereskedelemben, ha valaki rendelkezik mondjuk egy székkal és szalmát szeretne, akkor keresnie kell egy embert, akinek van szalmája és aki egy széket akar, méghozzá éppen olyan széket, amelyet ő kínál.

Hogy a gazdaság hatékonyságát megnöveljék, kitalálták a közvetett cserekereskedelmet és az árúk és szolgáltatások elcserélésébe beiktattak egy köztes lépést. Ez a köztes lépés az univerzális csere eszköz- mindent erre cserélnek el. Ezt hívják pénznek.

Gazdaság és pénz nélkül, vagy nem élnénk már, vagy még mindig őskor lenne.

A gazdaság, vagy a pénz nem rossz, nem gonosz. Ezek csak eszközök, amelyek nagyon fontosak egy nagy méretű közösség fennmaradásában.

*

A gazdaság az a rendszer, amelyik a legközvetlenebb módon uralja a testünket. A gazdasági rendszerből élünk fizikailag, a gazdasági rendszeren keresztül eszünk, iszunk, lakunk, dolgozunk, szórakozunk, pihenünk, kapunk orvosi ellátást.

A gazdasági rendszer tele van olyan mechanizmusokkal, melyeket arra használnak, hogy minket a testi szükségleteinken keresztül kontrolláljanak.

Az ember életének igen jelentős részét tölti pénzkereséssel, hogy fenntarthassa a testét. A puszta létért való napi küzdelem köti le idejének, energiájának, gondolatainak és figyelmének óriási hányadát.

Az emberek többsége olyan munkát végez, amit csak a pénzért csinál és ami egyébként nem érdekli.

Ha a gazdasági bilincs nem létezne, az emberek annak szentelhetnék magukat, ami tényleg érdekli őket.

Az igazi emberi élet, az igazi emberhez méltó élet csak azután kezdődik el, miután többé már nem kell a puszta fennmaradásért küzdenünk és többé már nem a külső kényszerek irányítják az életünket.

Ellenvetésként felhozhatnánk, hogy számtalan gazdag ember csupán a pénzt hajszolja. Ez a tény de ez csak arra vezethető vissza, hogy nem tudják mire való a pénz.

A pénz üzemanyag, amely képes életet vállalkozásokat, projekteket, szervezeteket működtetni, tvábbá a pénzen időt lehet venni, -időt a valóban fontos dolgokra.

Egy ember, aki dolgozik, alkot, a munkáján, a létrehozott terméken, vagy szolgáltatáson keresztül megfelelően hozzájárult a gazdasághoz. További hozzájárulásra nincs szükség.

A személyi jövedelemadó bármilyen tudományoskodó magyarázatot is adnak elengedhetetlen voltára-nincs szüksége az államnak. Az adó csak és kizárólag egy

önkéntesen beépített elem, amelynek egyedüli funkciója az állampolgárok kontrollálása.

A jövedeleadó nem csupán a magát valamilyen ismeretlen okból tudományként definiáló közgazdaságtan szegénységi bizonyítványa. A jövedelemadó szumplán csak egy eszköz az elnyomáshoz.

Ez a fajta adórendszer amely a bevételhez igazítja a jövedelemadót, azaz minél többet keres valaki, annál nagyobb százalékát kell adóba kifizetnie, Karl Marx nevéhez fűződik.

Ennek a rendszernek mindössze annyi az értelme, hogy általa lehetetlenné vált, hogy az ember legálisan gazdaságilag függetlenné váljon és ne érezze többé a gazdasági bilincs szorítását.

Mindegy, hogy valaki mennyire tehetséges, mindegy mekkora tudása van, mennyit dolgozik, mennyi hasznot hajt egy országnak, akkor sem tud megszabadulni a gazdasági bilincstől, mert Marx adórendszere ezt nem teszi lehetővé.

Legálisan nem. Csak illegálisan. De abban a pillanatban, hogy valaki törvényt szeg, máris támadási felületet kínált a rendszernek.

Az ideológia, amely eladta ezt a fajta elnyomó adórendszert olyan tételeket tartalmaz, mint a “közös teherviselés”, az “igazságos adózás”, a “szegények megkímélése” és egyebek. Ahhoz, hogy ezeket a hazugságokat el lehessen fogadtatni, előbb el kellett hitetni a tömegekkel, hogy csak illegális módszerekkel lehet meggazdagodni és mindenki, aki jól él, bűnöző és kizsákmányol másokat.

Ez az elképzelés tellesen figyelmen kívül hagyja az egyéni adottságokat, a képességet, az intelligenciát, a kitartást, az elszántságot, az alaposágot és még hosszan lehetne sorolni, hogy mi mindent. Mindezt megtagadva azt állítja, hogy akinek van pénze, annak csak és kizárólag azért van, mert elvette másoktól.

A gazdaság a marxi adórendszer miatt úgy épül fel, hogy iszonyúan megbünteti a valakiket akik tesznek a közösségért és megjutalmazza a senkiket, akik csak rontják a levegőt. A legfelsőbb kaszt kevés olyan hatékonyságú eszközt dolgozott ki, az idők folyamán a morál lerombolására, mint amilyen a jövedelemadó.

*

Bármit veszünk is alapul, szinte biztos, hogy valamilyen mennyiségű pénzre van szükség ahhoz, hogy fenn tudjuk tartani és működtetni tudjuk azt. Tehát a pénz üzemanyag.

A legfelsőbb kaszt számtalan trükköt eszelt ki, amelyek lehetővé teszik számára, hogy pénzügyi manipulációkkal majd hogy nem bármit függőségben tarthasson.

Pl. Kitalálják, hogy egy hazugság tananyag lesz az egyetemeken. Az egyik egyetem azonban nem hajlandó oktatni a hazugságot, mert az igazgató átlát a dolgokon. Mi történik? Az egyetem rövid idő alatt pénzforrás nélkül marad és eltűnik a süllyesztőben. Amennyiben az igazgató csupán egy alkalmazott, az iskolát a csődtől egyedül az igazgató kirúgása menti meg, így a tulajdonos meneszti az illetőt.

És az egyetem, amely oly bőszen ellenállt annak, hogy kötelező tananyaggá tegyen egy hazugságot, mégis tananyaggá teszi azt- vagy béke poraira.

A példánál maradva, mondjuk, hogy az igazgatót kihajították az állásából. Meg próbál elhelyezkedni egy másik oktatási intézménynél, de mivel fekete listán van, sehol nem veszik fel, vagy ha mégis rövid idő elteltével eltávolítják az állásából, mert kattan a gazdasági bilincs és az iskola kénytelen engedni a nyomásnak, amennyiben fent akar maradni.

Ez a zseniális mérnök el akar indítanu egy kutatási programot és támogatást keres hozzá. A hír eljut a legfelsőbb kaszthoz és a kaszt úgy intézi, hogy a mérnök meg is kapja a kért támogatást –hogy miért? Mert szükségük van a tudására és látni akarják hova tud eljutni.

És aztán mi történik?

A kutató a pénzért cserébe átruházza a támogatóira a szerzői vagyoni jogokat, az iparvédelmi jogokat, a nyilvánossághozatal jogait, a kereskedelmi jogokat, stb., így a felfedezéseit elássák és azok soha nem jutnak el a nagyközönséghez.

Olyan is előfordult, hogy menet közben rájönnek, hogy a kutatás túlságosan veszélyes, ezért kitalálnak valamilyen ürügyet, felháborodást színlelnek, befagyasztják a támogatást, majd azzal a felkiáltással, hogy becsapták őket, követelik vissza a befektetett pénzt. A kutatók, tudósok meg hirtelen teljesen eladósodnak és még az is előfordulhat, hogy emiatt elszegényednek és/vagy börtönbe kerülnek.

A legfelsőbb kaszt alapvetően három módszert használ arra, hogy gazdaságilag szabályozza a világot:

1. Bizonyos dolgokat (projekteket, politikai mozgalmakat, stb.) egyszerűen nem támogat és minden rendelkezésére álló eszközzel megakadályozza, hogy ezek pénzhez jussanak.
2. Pénzügyi támogatást nyújt, de apénzt feltételekhez köti (mint pl. A fenti egyetem esetében, amikor is egy hazugság tanítása volt a feltétel).
3. Pénzügyi támogatást nyújt, de csak azért, hogy ezáltal megszerezzen bizonyos találmányokat, amelyeket azután meg tart magának, és amelyek soha nem jutnak el az emberekhez.

Ezen a három módon egész tudomány ágakat, orvosi irányzatokat, iskolákat, technikai újításokat, stb. sorvasztottak el.

A gazdasági bilincs alkalmazásával olyan repülési módszerek, gyógyító iskolák tűntek el a semmibe, amelyekről senki sem hallott. És nem azért tűntek el, mert nem működtek, vagy nem voltak elég hatékonyak. Éppen ellenkezőleg.

4. A konszern egy olyan vállalatcsoportot jelent, amelyben az egymástól látszólag független vállalatoknak közös vezetése van.

A gazdaságot titkos konszerneken keresztül irányítják. A legnagyobb vállalatoknak, vállalat-birodalmaknak, közös vezetésük van. Ezek be nem jegyzett, nyilvántartásba nem vett, titkos konszernek, amelyeknek sehhol nincs nyomuk.

Egy-egy iparág meghatározó cégeit azonos vezetői testület irányítja a háttérből. A látszólag konkurens vállalatok a valóságban nem vetélytársai egymásnak.

A gazdasági élet első számú vezetői klubokban találkoznak, ott kötik szerződéseiket, ott állapodnak meg céljaikról, stratégiájukról.

A gazdaság urai pénzt tudnak teremteni: verik, nyomtatják a pénzt és amióta a banki rendszer számítógépesítve lett, bebillentyűzik a pénzt. A gazdaság urai teremtik a pénzt, vagyis létrehozzák, nem pedig kapják, vagy kiérdemlik azt.

Ez azt jelenti, hogy a pénzért nem adnak semmit, de bármit megkaphatnak érte.

Ha meg akarnak pl. meg akarnak vásárolni egy vállalatot, amelynek az értéke 5 milliárd dollár, különféle trükkökkel lealkudják az árat 3 milliárd dollárra, majd odaülnek a számítógép elé és beírják "dollár 3.000.000.000".

Aztán lenyomják az ENTER billentyűt, vagy ráklikkelnek az egérrel a megfelelő helyre és ezzel átutalták a "pénzt" és a vállalat átszállt a tulajdonukba. És mindenki boldog. Termtik a pénzt, nem dolgoznak meg érte, nem adnak érte semmit.

*

Egy mostanában egyre népszerűbbé váló elmélet szerint a világot a nagy bankárdinasztiák irányítják, és a pénz az amivel legyőzték a civilizációt.

Ezek a bank dinasztiák valóban léteznek, és ezer féle trükkel tettek szert mérhetetlen vagyonukra, és valóban gazdasági bilincsbe verték a világ nagy részét.

De korántsem ők állnak a csúcson.

John F. Kennedy hozott egy törvényt és a világ leghatalmasabb bankárjai nem tehettek ellene semmit. Bármit csináltak is a törvény ott volt, egyetlen politikus miatt elvesztették legnagyobb üzletüket és többé nem állt magánkézben Amerikában a pénzkibocsátás joga.

A politika felette áll a gazdaságnak. Nem számít, hogy mi a látszat ez az igazság. JFK egymaga legyőzte a leghatalmasabb pénzmogulokat. És a nagy bankok csak úgy tudták visszaszerezni a befolyásukat, hogy megölték az elnököt, és egy olyan embert tettek a megüresedett bársonyszékbe, akit meg lehetett venni. Megölték. Erőszakkal távolították el az elnököt, mert pénzzel, befolyással és fenyegetéssel nem tudták. Erőszakkal, - tehát az eraszak a politika felett áll. És mivel mindenki gondolkodik, mindenki gondol valamit, és van amit az emberek megtesznek és van, amit soha, ezért látható, hogy a gondolkodás befolyásolása áll mindenek felett.

Mert oka van annak, hogy egyik bankár dinasztia nem támad a másikra, hogy nem követnek el merényletet e dinasztiák fejei ellen, hogy nem veszik el tőlük a vagyonukat, nem lövik agyon az utcán őket, nem mérgezik meg őket a kedvenc klubjukban.

Gondolatok az okai mindennek. A törvényhozás hatalma felette áll a pénzkibocsátás hatalmának, az erőszak felette áll a törvényhozás hatalmának, az eszmék elhíttetése pedig felette áll mindegyiknek.

Beteg - orvos - a 10. lecke a világról

Az ősi Kínában az orvosok rendszeres juttatásokat kaptak a pácienseiktől. A páciens azért fizetett az orvosnak, hogy egészséges legyen, nem pedig azért, hogy meggyógyítsa, ha beteg. Ha a páciens megbetegedett, nem fizetett addig az orvosának, amíg az meg nem gyógyította. Tehát az orvosokat azért fizették, hogy megelőzzék a betegségeket és ha ezt nem tudták elérni, nem fizettek nekik.

- Ma egy magánpraxist folytató orvos életszínvonala a *betegei* számától függ és csak az megy orvoshoz, aki beteg, aki *egészséges* az nem. Ma az *orvostudomány* annál több állami és alapítványi támogatást kap, minél több a beteg és minél több a betegség. Ez pont fordítottja annak a rendszernek, ami a régi Kínában volt. Ebből következően a kutatás is teljesen téves irányban halad.

Ma egy olyan orvos-, akinek csak egészséges páciensei lennének, éhen halna.

Sok évvel ezelőtt, amikor még nem voltam a legfelsőbb kaszt embere, volt egy barátom aki rákos lett és az orvosa azt mondta neki, hogy legfeljebb fél éve lehet hátra.

A barátom más orvosokat is felkeresett abban reménykedve, hogy téves a diagnózis. Ám nyolc orvos is megerősítette: tényleg rákos és haldoklik.

A sokk-, néhány napra letaglózta, de utána erőre kapott és addig járta a világot, amíg nem talált orvost, aki tudott rákot gyógyítani. A barátom 4 héttel később került elő és teljesen egészséges volt.

Elment minden előző orvoshoz, akik diagnosztizálták és mindegyikük megállapította, hogy nincs rákja. Azt mondták: "Nyilván téves volt a diagnózis, előfordul néha ilyen is."

A barátom 2 évvel később szerelmes lett egy lányba, majd összeházasodtak. A lány egyszer csak beteg lett. Rákos. A férj nem esett kétségbe, hiszen ő ismert orvost, aki tudott rákot gyógyítani. De a felesége nem hitt az öreg vajákosokban, Ő az orvosokban hitt. Mindennek alávetette magát, amit az orvosai javasoltak, de nem gyógyult meg. Alig nyolc hónappal később meghalt.

Néhány héttel később a barátom a börtönből hívott fel, ahová gyilkosságért becsukták. Ugyanis puskával szétlőtte a felesége orvosának a fejét, mert nem volt képes meggyógyítani a feleségét.

Az én barátomnak volt egy hite: van egy ember Mexikóban, aki tud rákot gyógyítani! Nem kell a rákba belehalni, mert van valaki, aki pár dollárért meg tudja gyógyítani! Senkit sem érdekelt ez.

Akkor megviselt az eset, de megértettem, hogy a tekintély (ebben az esetben az orvos) hogyan képes utakat lezárni, igazságot - hazugságnak bemutatni és embereket lemészárolni- fegyver nélkül.

Mivel akkor még én is félttem a ráktól, eléggé felkavart az ügy és emlékszem, ahogyan éjjeleken át gondolkodtam az orvosok lelkivilágán. Azon, hogy vajon mit érezhetnek és mire gondolhatnak, miközben ott ülnek az asztaluknál fehér köppenyben és azt mondják a velük szemben ülő, összetört, beteg embernek, hogy nincs más megoldás, mint egy

olyan kezelés, aminek a hatékonysága finoman szólva is kétségbe vonható és azt állítják, hogy az egész Földön nincs ennél jobb módszer !

Nem tudtam megérteni ezt a fajta döbbenetes, ép ésszel felfoghatatlan, öngyilkos terroristákra jellemző, fanatikus vakhitet, amint egy orvos azt gondolja, hogy ő MINDENT tud, ami ezen a világon van, hogy ismer MINDEN módszert, minden ötletet, minden eljárást, amivel valamilyen betegséget bárki valaha is ezen a bolygón kezelni próbált és TUDJA, hogy MINDEN lehetőség közül egyedül az ő általa kínált dolog hozhat megoldást és az a leghatékonyabb.

Azután beszervezett a legfelsőbb kaszt és én rövid időn át már megértettem, mi folyik és miért.

- Az egészségügy fontos. Mit gondol, a 4 hálózat közül melyikhez tartozik? A politikai hálózat alá? Netán a gazdasági hálózathoz? Az erőszakiparhoz? Vagy az ideológiához? Elárulom: az erőszak-hálózat fennhatósága alá tartozik a teljes egészségügyi rendszer a világon.

Az igazi orvos, gyógyító. A nem igazi pedig kereskedő, aki gyógyszereket, módszereket és hazugságokat árul.

Vannak termékek, amelyeket elképesztően alacsony áron állítanak elő. Ezek a *gyógyszerek*. Vannak *gyógyszerek* amelyeknek mázsája néhány centbe kerül, ám milligrammját néhány dollárért árulják. Ez nem túlzás, utánna lehet nézni!

A helytelen életmódból következő rossz testi működést, a stressz okozta bántalmakat, vagy az élet egyik-másik problémáját ÖNKÉNYESEN KINEVEZIK BETEGSÉGNEK, összeállítják a tünetek listáját, tudományosnak hangzó nevet adnak az állapotnak, majd elkezdik ezt az állapotot *betegségként* diagnosztizálni az embereken, akik a diagnózis hatására súlyos pénzeket költenek el egy olyan termékre, ami nem gyógyítja meg őket - és amin nagyobb a haszon, mint a heroinon.

Azt mondja az orvos: „Önnek ez - és ez a betegsége és ezeket - és ezeket a gyógyszereket kell megvennie”. Ön pedig azt mondja: „Igenis!” És megveszi. Gondolja ezt át üzleti szempontból!

Pl. ha ön árul valamit, kimegy az utcára, rámutat valakire, majd odamegy hozzá és *ezt* mondja: „Ön az ügyfelem!” És az egyén minden ellenkezés nélkül megvesz bármit, amit ön kínál. Akár kell neki, akár nem, akár van pénze, akár nincs! Eredményes üzlet lenne így, ha bármit el tudna adni bárkinek. Mindössze azzal, hogy azt mondja neki: „Ön az én ügyfelem!” És kész, ennyi az egész!

Az *orvostudomány* ezt csinálja! Odamegy önhöz egy fickó és azt mondja: „Vegye meg ezt a gyógyszert!”, Ön elküldi a fenébe, mert nem érdekli. Erre a fickó: „Ön beteg. Ez meggyógyítja Önt.” Ön pedig megijed és fizet. Ez a legkifinomultabb rablás, amit valaha is kieszelték.

A legfelsőbb kaszt az „orvostudomány” tekintélyével ad el bizonyos hazugságokat és tart távol igazságokat az emberektől. Mert az igazság az, hogy önt megmérgezik nap, mint nap.

Igen, igen, igen: ÖNT MEGMÉRGEZIK! Kis mennyiségű, enyhe, de hosszú távon veszélyes és halálos mérgekkel tömik önt, élete minden napján.

Ezeket a mérgeket az élelmiszerekkel, a szennyezett- levegővel, vízzel juttatják az ön testébe. Igen, az élelmiszerek meg vannak mérgezve. Szándékosan és tudatosan. Mindegy, hogy hogyan hangzik, ez tény. Az olyan dolgok, mint pl. a cukor, vagy a mesterséges adalékanyagok, közönséges mérgek.

Különbéféle táplálkozási irányzatok azért nem hoznak igazi eredményt, mert nem vagyunk tudatában annak, ami a háttérben lapul.

Mivel érik el, hogy ön mérgezze saját magát? Ízekkel. Mer az ízek- drogok. Valóban. És klasszikus értelemben is, az ÍZEK DROGOK! A természetben is előforduló erős-, mesterségesen létrehozott, felerősített ízek droként viselkednek a szervezetben és függővé lehet válni bizonyos ízeiktől.

Gondoljon bele: bármiről le tudna mondani, most azonnal és végleg? Valószínűleg nem. Mindegy hogy ön minek az ízétől függő: kávé, sör, a kakaó ízétől, a vaj, a sült hús, a csokoládé ízétől: ezek mindegyike mérget tartalmaz és ön - mivel rabja az íznek - rendszeresen fogyaszt belőlük, így rendszeresen bizonyos mennyiségű mérget visz be a szervezetébe.

A mérgezés következtében millióféle állapot jöhet létre, melyek nagy részét betegségként tartják számon. De ezek mérgezések. Mérgezések - és így is kell kezelni őket, ha az igazi gyógyulás a cél.

Természetesen, a mérgek léte nem válasz mindenre. A teljes válaszhoz hozzátartoznak még az úgynevezett hiánybetegségek és a stressz is. De, igazi rejtélyek a gyógyítás területén nincsenek.

Vannak helyettük óriási üzleti, politikai és ideológiai érdekek - és az egészségügy azért is része az erőszakiparnak, mert így több milliárd embert lehet általa sakkban tartani, egészségileg tönkretenni, majd megölni.

A háborúk egyedüli oka - a 11. lecke a világról

Tudja mit csináltak a franciák az első világháborúban?

Tudja mit csináltak a németek a második világháborúban?

Tudja mit csináltak az amerikaiak Vietnámban?

Tudja mit csináltak a Szovjetek Afganisztánban?

Tudja mit csináltak az irakiak Kuwaitban?

Megmondom: egyáltalán semmit!

Egy ország nem egy zárt rendszer, de még egy földrész sem az. Ez a bolygó – ez egy zárt rendszer. Következésképpen ezen a bolygón minden globális, vagyis minden

mindenkire tartozik. Bármilyen történjen is egy országban, az valamennyi országra tartozik. Semmi sem magánügy.

Csernobil óta ezt aligha kell magyarázni.

Valójában nincsenek népek, csak emberek vannak. Nincsenek országok, csak ez a bolygó van.

Ez az alaphelyzet.

Egy ilyen alaphelyzetre nem lehet túl nagy erőszakot felépíteni, nem lehet annyi erőszakot összehozni, amennyivel le lehet kötni több milliárd ember figyelmét, gondolkodását, érzelmeit és tevékenységét.

Ezért a legfelsőbb kasztnak el kellett hitetnie az emberekkel, hogy akik más földrajzi területeken, azok *idegenek és veszélyesek, de legalább is gyanúsak*.

Így már lehet nemzetközi bűnözést létrehozni, háborúzni, háborús fenyegetettséget fenntartani.

*

Az általánosítás (a különbségek figyelmen kívül hagyása) a manipuláció egyik legalapvetőbb, leghatásosabb, ugyanakkor leggonoszabb eszköze.

A médi tulajdonképpen mindent általánosít.

Az általánosítás, mint valami kór, annyira elterjedt és olyan hatásos, hogy ha bemutatják a tévben, hogy történt három megbetegedés három különböző országban, akkor a reakció az, „hogyan világháború van”. Három ember megbetegedett a milliárdból, és ezt *világháborúnak* nézik!

Az erőszak nem tud elterjedni, ha nem alapozzák meg általánosítással.

Egy háborút teljes képtelenség kirobbantani, ha általánosítással nem alapozták meg előtte.

Tehát a kérdés az, hogy mit tettek a németek a második világháborúban, mit tettek az amerikaiak Vietnámban és mit tettek az irakiak Kuvájtban?

Az egyedüli helyes válasz úgy szól, hogy **EGYÁLTALÁN SEMMIT!**

Se a németek, se az amerikaiak, se az irakiak nem tesznek semmit. Ezek népek, márpedig népek nem tudnak cselekedni.

A történelemkönyvben az áll, hogy a németek a második világháborúban megtámadták Franciaországot.

Abszolút lehetetlenség! Ez hazugság. Nem történt meg! *Népek nem cselekednek*. A nép egy elvont fogalom, ami egyfajta közösséget jelöl, semmi többet.

Konkrét személy bűneiért nem lehet egy egész népet elítélni és felelőssé tenni. Az ilyen „kollektív felelősség” mindig azt eredményezi, hogy az igazi tettesek megússzák, viszont rengeteg ártatlan embert büntetnek meg.

Néhány ember parancsára és néhány ember tervei szerint – akik közül néhányan Németországban, néhányan Ausztriában, néhányan más országban születtek – egy hadsereg, amelyik német zászlót hordozott, és amely javarészt olyan emberekből állt, akik Németországban jöttek a világra, megtámadta a Franciaországban élő embereket.

Ez igaz, ez megtörtént. De korántsem értett egyet ezzel a lépéssel minden német nemzetiségű ember!

El tudja képzelni, hogy mennyi fenyegetés keletkezett ahhoz, hogy a második világháborús hadseregek katonái számukra vadidegen, névtelen embereket öljenek halomra?

Van arról fogalma, hogy milyen ocsmány és brutális módon kellett fenyegetni és fegyelmezni a hadseregbe besorolt embereket (és családjukat), hogy végrehajtsák az értelmetlen parancsokat?

A korabeli feljegyzések tanúsága szerint a német hadsereg katonáinak több mint 50 százaléka még ezeknek a fenyegetéseknek a hatására sem volt hajlandó ölni!!!

Valóságos átnevelő tábortáborokat és programokat kellett kidolgoznia a vezetésnek, hogy rá tudják bírni a katonáikat, hogy parancsra halálos bűnöket kövessenek el.

Ennyire értettek egyet a háborúval!

Ha nemzeteket ítélünk el, akkor annak két eredménye lesz:

1. A valódi bűnösök megússzák! Ez teljesen biztos.
2. Egész nemzeteket fogunk meggyűlölni, vagyis általánosítunk, ez pedig nem egyéb, mint *háborús uszító propaganda!*

Mindent emberek tesznek, emberek teszik a jót is, és a rosszat is, és ha nem vagyunk képesek megkülönböztetni egymástól az embereket, és nem vagyunk képesek beazonosítani a veszély tényleges forrását, akkor semmit sem tehetünk a dologgal kapcsolatban.

A legfelsőbb kaszt tisztában van ezzel, ezért ténylegesen egyre butábbá és butábbá teszi az embereket azért, hogy általánosításokról hangos a média.

*

A legfelsőbb kaszt beleveri az emberekbe az általánosítást. Így mindent összefüggő, síma masszának látnak és megőrülnek.

Minden *ugyanolyan*.

Mindenki *ugyanolyan*.

Vagy senki nem csinál semmit, vagy mindenki csinálta! Ahhoz, hogy kirobbantsanak egy háborút, elképesztő mennyiségű általánosításra van szükség!

A háború alapfeltétele, hogy legalább két ország fegyveres hadereje szervezett keretek között egymásra támadjon és elkezdje gyilkolni egymást.

Hogyan lehetne rávenni egy embert arra, hogy elmenjen egy másik országba és ölje meg azokat az embereket, akik ott élnek? Megtévesztéssel! Olyan fokú megtévesztéssel, ami felér egy hallucinációval.

Nyolc iráni születésű ember elmegy Kínába, majd ott végrehajt egy bűncselekményt.

Ha nincs általánosítás, mi történne? Keresnék ezt a nyolc embert, elfognák és megbüntetnék őket, ám egyetlenegyszer sem kerülne szóba hogy hol születtek.

Viszont, ha általánosítunk, akkor nyolc iráni születésű ember Kínában elkövetett bűncselekménye HADÜZENET Kínának, aminek „következtében” a kínai hadsereg elmegy Iránba, és ott elkezd ölni az embereket.

Általánosítás nélkül nem létezhet háború, nem létezhet konfliktus az országok, népek, vallások vagy bármilyen közösségek között.

Figyelje meg, hogy amikor néhány *Angliában* született fehér ember bűncselekményt követ el az *Egyesült Államokban*, a háború lehetősége fel sem merül, míg ha néhány szíriai születésű ember követ el bűncselekményt az *Egyesült Államokban*, akkor azonnal szóba kerül a háború *Szíriával*.

Ennek az az oka, hogy a legfelsőbb kaszt háborús feszültséget akar szítani Amerika és Szíria között, míg Amerika és Anglia között nem.

Pedig mindkét esetben ugyanaz történt, de az egyik esetben nem általánosítottak, a másokban igen.

Amerikának nincs válaszlépése, Oroszországnak nincsenek tervei, Irak nem fenyeget más országokat, és így tovább és így tovább. Az országok csupán elvont fogalmak, csupán földrajzi és jogi kifejezések.

Egy ország vagy egy nép nem gondol semmit, nem érez semmit, nem tesz semmit, nem tervez semmit, nem hoz semmilyen döntést, és nem tart semerre. CSAK az emberek képesek effélékre, az egyes emberek, akiknek nevük van, arcuk van, tartózkodási helyük van, gondolataik vannak, világlátásuk van és életük van.

Tegyük fel, hogy húsz ember (akik Ausztráliában születtek és a Szaharában élnek) elutazik Angliába és meggyilkolják a királyi családot, mire „Anglia” hadat üzen „Ausztráliának” és „Szaharának”...

Ez ugyanolyan értelmes dolog, mintha egy hegymászó lezuhanna egy hegyről, mire odamenne néhány ember és elkezdené verni a hegyet, hogy bosszút álljanak!

Ez az egész pusztá manipuláció.

A legfelsőbb kaszt úgy dönt, hogy kirobbant egy háborút, bedob egy hazugságot (gondolat-bálványt), ellátja hamis érvekkel (ideológiával), és az egészet megtámogatja tekintélyekkel. Az emberek pedig elhiszik.

És már kezdődhet is a játék, amit szakmai körökben úgy neveznek: „szervezett mézárálás”.

*

Ha megvizsgál bármilyen két dolgot, rengeteg különbséget fog találni közöttük. Két falevél, két alma, két könyv, két ceruza, két bármi.

Ha valaki azt mondaná önnek, hogy ön mindenben hajszálpontosan olyan, mint az egyik barátja, akkor tudná, hogy az illető nem normális, hiszen ön ezernyi különbséget lát saját maga és a barátja között.

Ez csak két ember.

El tudja képzelni, hogy milyen lehet több millió embert tökéletesen egyformának látni?

El tudja képzelni, hogy ehhez mennyire örültnek kell lenni?

Eltudja képzelni, hogy mekkora hatalmuk van a tekintélyeknek?

A háborús uszító propaganda semmi egyebet nem tesz, mint általánosít és azt állítja, hogy egy adott néphez tartozó összes emberi lény maximálisan egyetért mindenben. Ez a propaganda működik, pedig amit állít, az teljes képtelenség.

Azért vannak háborúk, hogy eltereljék az emberek figyelmét. A háborúnak nincs ennél alapvetőbb oka.

Egy háború azért tör ki, mert a legfelsőbb kaszt elrendeli a háborút. Az első lépés az, hogy bejön a propaganda és nem tesz mást mint általánosít.

Utánajárhat bármelyik háborúval kapcsolatban: az egész háborús, uszító propaganda *kizárólag* általánosításból állt.

Azután némi szervezéssel, elegendő fegyvert és dühöt hoznak össze kis helyre, majd az egyik vagy mindkét hadsereg - vagy a hadsereg egy része –megindul. Létrejön a fegyveres konfliktus, ami azt jelenti, hogy emberek halnak meg. Ettől a pillanattól kezdve belép a képbe egy új tényező: a *személyes veszteség*. A háború innentől személyes üggyé válik a lakosság számára, így megy tovább magától.

Valahol minden (vagy majdnem minden) kereskedelem. Az ember ad valamit és kap érte valamit cserébe. Egy háborúnál az ember odaadja a becsületét, a józan esztét, az egészségét és az életét.

És mit kap ezekért cserébe?

Szavakat. Méghozzá *üres* szavakat.

Hazafi...

Hős...

Férfi...

Igaz ember...

Odaad mindenét, ami csak van, és néhány szót kap cserébe: néhány elnevezést, amelyek ha valaha is jelentettek valamit, biztos, hogy nem egy akarat nélküli bábót jelentettek, „ami” megy amerre mutatják, elkövet bármilyen bűnt, aztán meghal csak azért, mert azt mondták neki.

Egy háborút addig folytatnak, amíg a legfelsőbb kaszt akarja, és úgy ér véget, hogy a legfelsőbb kaszt leállítja. Bármelyik háborút vesszük is, annak azért lett vége, mert fent a csúcson azt mondták, hogy ezel vége. A felszínen bemutattak valamit, amit ürügyként használtak, majd kiadták a megfelelő parancsokat és a harc véget ért. Ennyi a háború.

Fogjon egy világtérképet és úgy nézze, hogy felejtse el az országokat, országhatárokat. Ha ezt megteszi, sokkal tisztábban fog látni.

Az abszolút lényegtelen, hogy egy adott bűntettet a Földnek melyik pontján követtek el, akik elkövetették, a Föld melyik pontján születtek, melyik pontján élnek és melyik pontján tervelték ki, amit elkövettek.

Felejtse el az országokat, felejtse el a népeket, mert ilyesmi nem létezik. Az idegenek nem a földön élnek.

Bemocskolt világ - a 12. lecke a világról

Bizonyára emkékszik még azokra a szallagcímekre, amelyek világgá kürtölték a szenzációs hírt, miszerint az Amerikai Egyesült Államok és szövetségesei – az ENSZ és a nemzetközi közvélemény tiltakozása ellenére - megtámadták Irakot azzal a céllal, hogy leszereljék annak tömegpusztító fegyvereit.

És bizonyára azokra a szallagcímekre is emlékszik, amelyek azt kürtölték a világgá, hogy nem találtak semmit.

Mi történt Irakban? Egy dolog egészen biztos: nem az, amit mondanak.

Ennek az újabb, szám szerint második iraki háborúnak semi köze sincs a tömegpusztító fegyverekhez, se az olajhoz. Itt valami másról van szó.

Gondoljon bele: mennyi minden múltott azon, hogy megtalálják azokat a tömegpusztító fegyvereket, amik miatt az egész háború elkezdődött?!

Mert ha megtalálják, az ellenzők elfelejtettek volna minden rosszat, minden nézeteltérést! Megbocsátották volna az ENSZ határozatainak a megsértését, a közvélemény semmibe vételét, mindent! Ha megtalálják, az megóvta volna az Egyesült Államok elnökének a jó hírét, az amerikai politika, a hírszerzés és a hadsereg jó hírét, az amerikai nép jó hírét!

Mégsem találtak semmit.

Vajon mi lehetett ennyire fontos, hogy még ezt az áldozatot is megérte?

Mert a kérdés nem az, ami látszólag a kérdés. Nem az a lényeg, hogy miért nem találtak semmit, hanem az, hogyha ekkore volt a tét - *miért nem hazudták azt, hogy találtak?*

Hiszen annyira egyszerű lett volna az egész! Nem ez lett volna az első hazugság a politikában. És ki tudta volna ellenőrizni?

De játsszunk el a gondolattal és tételezzük fel, hogy Irakban találtak. Ön szerint mi volt a forgatókönyv erre az esetre?

Mondjuk, hogy Joe őrmester egy iraki faluban valami furcsát talál. Mit tesz? Értesíti a felettesét? Bizonyára. És a felettese? A felettese is értesíti a felettesét, nem igaz? És mit tesz még? Értesíti a médiát?

Tényleg?

Lefoglal öt utasszállító repülőgépet: egyet a tisztok számára, egyet a szakértők számára, egyet a helyszínt biztosító katonák számára, egyet a média emberei számára, egyet pedig a béméskodók számára, majd ez a másfél-kétezer ember kivonul a helyszínre, ahol Joe őrmester valami furcsát talált.. A tárgyat körülveszik a szakértők, a tisztak, a média emberei, a béméskodók, a katonák, mind egyszerre megvizsgálják és megállapítják, hogy a tárgy egy hidrogénbomba. A hír pedig egy percen belül bejárja a Földet. Nos, így történt volna? Ez lenne a forgatókönyv?

Aligha.

Abban a pillanatban, hogy Joe őrmester értesíti a felettesét, az ügy máris megkapja *a szigorúan bizalmas* besorolást. Ez azt jelenti, hogy ettől kezdve senki nem beszélhet róla, még baráti körben sem. Néhány szakértő a legnagyobb titokban elutazik a

helyszínre és megvizsgálja a tárgyat. Ha a tárgy tömegpusztító fegyver, akkor elrejtik és eltüntetik az országból. És teszik mindezt újságírók, riporterek, operatőrök, terroristák, báméskodók és mindazok kizárása mellett, akik nem kaptak helyet az akciót végrehajtó csapatban.

Ez történt volna, ha bármilyen veszélyes fegyvert találnak Irakban. Nem lett volna élő tévéadás. Egyetlen különálló sem jutott volna a tárgy közelébe.

Mekkora egy hidrogénbomba?

Van olyan, amelyik akkora mint egy bőrönd.

Mekkora egy több millió embert elpusztítani képes kórokozót tartalmazó ampulla?

Van olyan, amelyik akkora, mint egy kisebb méretű mobiltelefon.

És mekkora ország Irak?

Érti?

Az egész tele van ellentmondásokkal az elejétől a végéig. Senki nem férhetett volna a fegyver közelébe, és senki nem ellenőrizhette volna, ha nincs fegyver, de azt hazudják, hogy van. Mint ahogyan fordított esetben sem. Elég lett volna mutatni egy ládát és azt mondani: *atombomba!*

Elég lett volna egy fotó is. Elég lett volna egy bejelentés is.

Mindez elég lett volna, akár van fegyver, alár nincs.

És mégsem volt sem láda, sem fotó, sem bejelentés.

Állítólag még olyan eszközöket sem találtak, amelyekkel tömegpusztító fegyvereket lehet gyártani. Pedig vegyi és biológiai fegyvereket közönséges, háztartási eszközökkel is elő lehet állítani, amennyiben az embernek van hozzá szaktudása és alapanyaga.

*

Ebben az egészben nem az a lényeg, hogy nem találtak Irakban semmit, bár roppant nehéz elképzelni. Ebben az egészben az ideológia a lényeg, és az a gondolat-bálvány, amelyet a legfelsőbb kaszt a tekintélyeivel eladott az embereknek.

Amerika és szövetségesei... rövidebben: Amerika háborút kezdeményezett egy ország ellen, hamis indok alapján. Ez a hír, ez az ideológia, és ez a lényeg.

Amerika.

Az amerikaiak.

Ez egy általánosítás.

Ez az egész egy jól kitervelt és precízen végrehajtott háborús, uszító propaganda az Amerikai Egyesült Államok ellen.

Hogy mindez mire jó? Ez a megalapozás stádiuma. Egy jövőbeli esemény ideológiai megalapozásának lehetünk tanúi. Hogy mi ez a jövőbeli esemény, és hogy mikor fog bekövetkezni, arról lehet találgatni, de két dolog biztos: az egyik az esemény jellege, a másik pedig a színhelye.

Amerikában fog megtörténni.

És a főszereplő valamilyen tömegpusztító fegyver lesz. Az iraki háború semmi egyéb, mint ürügy egy ideológia eladására, ez az ideológia pedig az Amerikai Egyesült

Államok, az amerikai nép elleni nagyon negatív közhangulat megteremtését célozza. Hogy *amikor megtörténik, az hihető* legyen.

Ma már nincsenek egymással szemben álló katonai tömbök. Azért nincsenek, mert az ötlet, hogy legyenek, nem váltotta be a hozzá fűződő reményeket. Kellott egy jobb ötlet, és lett is.

Az én feladatomban volt kifejleszteni azokat a hazugságokat, amelyek támogatják a legfelsőbb kaszt gondolat-bálványát, amely úgy szól, hogy az "Egyesült Államok megérdemli, hogy elpusztuljon."

Csakhogy hagyományos módon nem lehet háborút vívni Amerika ellen a földrajzi elhelyezkedése és technikai lehetőségei miatt. Éppen emiatt az általam kidolgozott érvrendszer(ideológia) a táptalaja egy újfajta háborúnak. Ez az újfajta háború a poklot hozza el a Földre.

Ha a háború mindenhol ott van, ha a fenyegetés mindenütt ott van és mindenkit érint, akkor védekezésként mindent szabad. Nem igaz?

A legfelsőbb kaszt kieszelt egy újfajta világháborút, amely sokkal kisebb befektetést igényel, mint a korábbiak, méis sokkal nagyobb bevételt hoz, mint az összes eddigi háború együttvéve.

Néha meghal egy-két ember itt, száz ott, persze civilek, és a legkülönbözőbb helyeken, hogy ne legyen benne logika, mert ha nincs, akkor kiszámíthatatlan, akkor a félelem állandósul és akkor kivirágzik egy új iparág, amely több bevételt termel, mint eddig bármi és sokkal aljasabb is, mint bármi, ami eddig volt.

Ez az iparág a terrorizmus elleni háború. Nem a terrorizmus! Hanem a terrorizmus elleni háború!

Nos hát ez az iraki háború oka és háttere. Semmi köze a tömegpusztító fegyverekhez, vagy az olajhoz.

Az Amerikai Egyesült Államok bemocskolásához van köze, semmi máséhoz.

Egy háború készül Amerika ellen és ez a megalapozás stádiuma.

Mellesleg Irak tele van tömegpusztító fegyverekkel és ezt történetesen biztosan tudom.

A bűnözés szerepe - a 13. lecke a világról

A bűnözés ma már egyre inkább úgy tűnik, mintha valami teljesen normális dolog lenne, a bűnözők pedig, mintha teljesen normális emberek volnának. A bűnözés egyszerű foglalkozássá vált.

Van aki földrajzot tanít egy gimnáziumban, van aki taxit vezet, van aki repülőgép-pilóta, van aki nyomozó, van aki festőművész, van aki postás- és van, aki gyerekeket és nőket erőszakol meg, kocsikat lop el, lakásokba és házakba tör be, bankokat rabol ki, embereket gyilkol meg, stb.

A legfelsőbb kaszt régi törekvése, hogy szalonképessé tegye a bűnözést, sohasem volt még annyira sikeres, mint manapság, a materializmus korában.

A társadalom és az alvilág közötti, egykor éles határvonal kezd elmosódni.

A média a pszichopata bűnözőkből népi hőst csinál.

Tehetséges és képzett, valamint teljes dilettáns rendezők, írók, színészek és zenészek népszerűsítik a bűnöző életformát.

Tömegével árasztják el a világot a toborzófilmek, toborzókönyvek, toborzólemezek, amiknek egyetlen üzenete van: „Emberek, legyetek bűnözők!”

*

A materializmus hívei azt vallják, hogy az ember alapvetően rossz, hogy alapvetően vérszomjas vadállat, hogy ember embernek farkasa, a gonoszság a vérünkben van, mint faj még gyerekek vagyunk, nem vagyunk eléggé érettek ahhoz, hogy ránk lehessen bízni a természetet, hiszen kizsákmányoljuk azt, pusztítjuk a bolygót, pusztítjuk az állatvilágot, a növényvilágot, egymást gyilkoljuk le, mélyen bennünk van a területszerzés ösztöne, a gyilkolás ösztöne, hozzánk tartozik a bűnözés, a háborúzás- és mindez genetikailag belénk van kódolva.

Legalábbis ezt állítják a tekintélyek.

De vizsgáljuk meg ezt az ideológiát vallási áhítat nélkül.

Az ember alapvetően rossz. Ez így túl általános - legyünk egy kicsit konkrétabbak. Ki a rossz? Mindenki az lenne? Ember embernek farkasa?

A legtöbb ember sosem követ el semmilyen bűncselekményt. A legtöbb ember soha nem veszi el, azt ami nem az övé.. Nem lop mások szekrényéből, fiókjából, táskájából vagy zsebéből, nem lopja el mások kocsiját, nem sikkaszt egyetlen fillért sem, nem gyilkol meg senkit, nem erőszakol meg gyerekeket, sem nőket- és tegyük még hozzá férfiakat sem-, nem rabol el egyetlen embert sem, nem gyilkol meg senkit, nem dob rozsdás acélhordóba zárt radioaktív hulladékot a tengerbe, nem irt ki erdőket és nem robbant ki háborút.

Szóval akkor ki a rossz?

Ember embernek farkasa?

De kicsoda?

Ki az aki ezeket az egyetemes vádakot meg is teszi?

Talán ön? Vagy a szomszédja? A barátja?

Kire érvényesek ezek a vádak?

Csak egy maréknyi emberre. Valójában nagyon kevesen vannak: csupán néhány százaléka az emberi fajnak, ám a média olyan nimbuszt szőtt köréjük, mintha ők lennének a többség.

Ott vannak azok az emberek, akik naphosszat másokért küzenek: az igazi orvosok, mentősök, virológusok, bakteriológusok, katasztrófaelhárítók, nyomozók és mások, és ott vannak azok az emberek, akik bár nem ilyen látványos módon, de ott állnak a helyükön és működésbe tartják a világot.

Nos, velük mi lesz?

Ők hol rontják el?

Ők is gyilkolnak?

Lopnak? Rabolnak?

Csalnak? Sikkasztanak?
Megerőszakolnak másokat?
Erdőket gyűjtanak fel?
Háborúkat robbantanak ki?
Igen?
Mikor? Hol? Hogyan?

Tisztában vagyok vele, hogy a tekintélyek azt állítják, hogy az ember alapvetően gonosz, aljas vadállat, mert én javasoltam, hogy állítsák ezt, de ha figyelmen kívül hagyja a tekintéleket, akkor láthatja, hogy amit kántálnak, az egyszerűen alaptalan.

*

Természetesen szűklátókörűség lenne azt állítani, akit börtönbe zárnak, az biztosan bűnöző, és akit nem, az biztosan jó ember. Azt sem jelenthetem ki felelősséggel, hogy a büntetőtörvénykönyvek, minden bűncselekményt büntetnek, vagy hogy a legnagyobb bűnök helyet kapnak benne, mert ez nem volna igaz.

Kétségtelen, hogy minden út feleslegesen és önkényesen meg van nehezítve.

Tény, hogyha valaki el akar érni valamit, önkényes akadályok tucatjaiba vagy százaiba vagy ezreibe ütközik bele.

Önkényes akadályokba, vagyis olyan akadályokba, amelyeket emberek azért találtak ki, hogy az utakat nehezen járhatóvá vagy egeyenesen járhatatlanná tegyék.

Ez a jelenség a bűnözés felé orjentalta az embereket.

Tény, hogy az élet nehéz, és hogy azért az, mert azzá tették.

Am a végeredmény szempontjából teljesen lényegtelen, hogy mennyire nehéz a helyes úton maradni.

A materializmus ige hirdetői már régen kijelentették, hogy a bűnözést nem lehet legyőzni. De milyen alapon jelentették ezt ki? Hogy eddig még nem győzték le? Eddig még egyetlen ember sem járt a Plútón, de azért még lehetséges, nem? Tehát milyen tudáson alapszik az a kijelentés, hogy a bűnözés ellen semmit sem lehet tenni?

Edison több ezer kísérletet végzett el, mire rájött, hogy hogyan kell elektromos izzót csinálni. A bűnözés megállítására hány módszert próbáltak ki és hogyan? Hogyan tudtak néhány évtized alatt minden elképzelhető módszert érdemi módon kipróbálni?

Nyilvánvalóan sehogy.

Mit kellene látnia egy mikroszkópban vagy egy kémcsőben, vagy milyen tesztet kellene elvégeznie, hogy láthassa: a bűnözést nem lehet megszüntetni?

És ki volna az, aki a bűnözés megszüntetésén fáradozik? Melyik szervezet? Melyik minisztérium?

Tud olyan tervről, eseményről, vagy mozgalomról az emberiség történelmében, amelynek a bűnözés megszüntetése volt a célja? Tud bármi efféléről?

Az igazság, hogy soha nem készült semmiféle terv a bűnözés megszüntetésére, soha nem tettek semmilyen lépést annak érdekében, hogy a bűnözést megszüntessék.

A bűnözés legyőzhetetlensége csak mítosz.

Csak egy óriási tekintéllyel kijelentett hazugság, amit semmi sem támaszt alá.

*

A bűnözés kolonc a nyakunkon. Mesterségesen hozták létre és mesterségesen tartják fenn. Alapja az általánosítás: az hogy MINDENKI bűnös, MINDENKI bűnöző. Ez egy nagy hazugság.

A bűnözés eszköz a legfelsőbb kaszt számára. Három funkció ellátására használják:

1. hogy fizikai kontroll alatt tartsák az embereket,
2. hogy a rá való hivatkozással embereket tüntethessenek el,
3. hogy a rá való hivatkozással egyre több és egyre erősebb megszorításokat vezessenek be.

A bűnözés csupán eszköz, csupán ürügy.

A bűnözés olyan, mint egy paródia. A kriminalisztika olyan messze áll attól, hogy tudomány legyen, mint a pedagógia. Az úgynevezett bűnüldöző rendszer körülbelül annyira hatékony, mint az oktatási rendszer. Működése csupán álműködés. Sikerei hihetetlenül ritkák.

Sikerei egyes-egyedül azoknak a rendőröknek, nyomozóknak és technikusoknak köszönhetőek, akik mesterségesen rájuk nehezedő nyomás ellenére, azoknak a szabályoknak ellenére, amelyek szinte teljesen lehetlenné teszik a rendőri munkát, eszközeik elképesztő silányságának ellenére, személyes képességeiknek és elkötelezettségüknek köszönhetően elvégzik a munkájukat.

Az igazi kriminalisztika egyike a titkos tudományoknak.

A kriminalisztika mind filozófiai háttérét, mind módszertanát, mind technikai eszközeit tekintve igencsak kezdetleges stádiumban van. Ebben a tárgyban, minden jelentősebb felfedezést elsüllyesztettek.

Egy olyan tudomány, amelyik nyomozással, a jelek felismerésével és visszakövetésével, a források, az okok, az elkövetők azonosításával foglalkozik, *életveszélyes* egy olyan hatalom számára, amelyik az árnyékban működik.

A rendőri munka átmeneti sikereket hozhat, de hosszú távon teljesen kilátástalan. A rendőrségnek nincs eszköze a bűnözéssel szemben.

Voltak már olyan tárgyaláson, ahol mindenki tudta, hogy a bűnöző elkövette a bűncselekményt, ő maga sem tagadta, és mégis elejtették ellene a vádat valamilyen „eljárási hiba miatt”?

Tudják, mi az az „eljárási hiba” egy beépített kiskapu a rendszerbe. Az a funkciója, hogy a kaszt valamilyen ürüggyel ki tudja hozni a börtönből azokat, akikre valamiért szüksége van.

A büntetés soha nem hozott enyhülést.

Ha mostantól kezdve, minden bűnözőt felboncolnának, akkor is lennének bűnözők. Egy ember nem azért követ el bűncselekményt, mert nincs felboncolva.

Ha mostantól minden tolvajnak levágnák a karját, az nem vezetne a lopások megszűntetéséhez, mivel egy ember nem azért lop, mert van karja.

Nem azért rabol, mert nincs börtönben.

És nem azért gyilkol, mert nem végezték még ki.

A büntetésnek nincs köze a bűn okához. Az oknak a közelében sem jár. És soha nem működött.

Terrorhullám - a 14. lecke a világról

“Terrortámadások sorozata érte Londont. Négy arab származású, angol állampolgár, négy angol öngyilkos merénylő hajtott végre a merényleteket. A hatóságok feltételezik, hogy mindannyian meghaltak a robbantásokban, bár ezidáig még csak egyikük holttestét sikerült azonosítani. Egyes források ötvenre teszik a halottak számát, más források kevesebb, megint más források több áldozatról beszélnek. Egy szakértő szerint legalább háromezer potenciális terrorista vár még bevetésre Angliában.” Mindez 2005 nyarán történt. Emlékszik még ezekre a médiahírekre?

A terrorizmus érdekes téma és érdemes komolyan megvizsgálni, mert a legfelsőbb kaszt céljai szerint ez a jövő.

A legelső probléma a terrorizmus témakörében a definíció. Mi az, hogy terrorizmus? Mivel mostanában a terrorizmus szóval fémjelzett tevékenységek komoly előnyt élveznek más dolgokkal szemben, érve ez alatt különféle előjogokat és pénzalapokat, divat, sőt üzleti érdek lett, hogy a lehető legtöbb dolgot kapcsolatba hozzák valami módon a terrorizmussal.

Rengeteg olyan árucikk (pl. A gázálarc), ami a legtöbb országban a kutyának sem kell, a “terrorizmus elleni védelem” reklám szlogennel összekepcsolva, adott időszakokban hirtelen divatcikké vált.

Emberek, akiket korábban a teljes érdektelenség övezett, most önmagukat “terrorizmus-szakértőnek” kikiálltva a figyelem középpontjába kerültek.

Különféle kormányzati és vállalati költségvetések egyre nagyobb részét fordítják védelemre.

Ha egy új terméket, vagy szolgáltatást a reklámban a “terrorizmus elleni harc” eszközöként tüntetnek fel, az eladásokkal várhatóan nem lesznek problémák.

Mindezt összefoglalva kijelenthetjük, hogy ma már egész iparágak épültek a “terrorizmus elleni harcra”, amelyek abból a hisztériából élnek, amit a média kreál a téma köré.

A legfelsőbb kaszt létrehozott egy új iparágat a “terrorizmus” köré, amelyből sokan (és egyre többen) élnek.

Létrehozott egy új bizniszt amelyre emberek felépítették az életüket.

Ezek az emberek pedig védelmezni fogják a saját érdekeiket: minden rendelkezésükre álló eszközzel harcolni fognak a “terrorizmus” és a “terrorista” szó szakszerű

definiálása ellen, illetve a helyes definíciók elterjedése ellen, mert attól félnek, hogy kiszorulnak az üzletből.

Így hoz létre a legfelsőbb kaszt önkénteseket, akik készek akár ölni is, hogy megvédjék látszólagos "érdekeiket"- de valójában csupán a kaszt érdekeit védik.

E miatt a jelenség miatt, csak és kizárólag e miatt a jelenség miatt vált nehezzé a terrorizmus és a terrorista szó definiálása.

E két szónak nincs, nem létezik konkrét megalapozott és hivatalosan szentesített meghatározása.

Valójában meglehetősen egyszerű feladat definiálni a szavakat. Ha áttanulmányozunk néhány merényletet közös nevezők után kutatva, akkor meglehetősen gyorsasággal ugrik elő az, amit keresünk. Ez az első, ami szembetűnik. Hiszen éppen ez az, ami kiváltja a felháborodásunkat.

Felkészült, felfegyverzett emberek lemészárolnak felkészületlen, fegyvertelen embereket.

Ez a közös nevező az összes terrorista merényletben. A terrorizmus tehát szervezett fegyveres harc a civil lakossággal szemben.

Egyedüli célja, a lakosság megfélemlítése. Lényege a kiszámíthatatlanság, az értelmetlenség, mert ha valami bárhol megtörténhet, akkor olyan, mintha nem lehetne ellene védekezni. Ez a terrorizmus. Semmi köze a szabadságharchoz.

*

Miután sikerült meghatározni a terrorizmus szó jelentését, a másik megfelelő kérdés az, hogy lehet-e harcolni a terroristák ellen és ha igen, akkor hogyan?

Először is, az erőszakos bűnözők nem veszélyesek. Ellenére annak, hogy óriási gyakorlatuk van az emberekkel való kegyetlenkedésben.

Az erőszakos bűnözőket arról ismerni meg, hogy nincs fantáziájuk, ezért nem képesek elképzelni olyan életet, aminek a nagy részét nem a börtönben töltik el. Az erőszakos bűnözők felfegyverkeznek és megtámadnak fegyvertelen embereket lehetőleg nagy túlerőben.

Az igazi szörnyek nem ilyenek. Az igazi szörnyek magas szintű katonai kiképzést kaptak és hosszú éveket töltöttek el éles bevetésekben olyan forró terepeken, ahol az embert bármelyik pillanatban megölheti egy "eltévedt" golyó, vagy cafatokra tépheti egy felrobbanó töltet.

A szörnyek háborúkban születnek és abban tesznek szert igen komoly jártasságra, hogy felkészült és felfegyverzett katonákkal vívnak élet-halál harcot. Az igazi szörnyek nem fegyvertelen emberekkel legyetlenkednek. Fegyveres katonákkal harcolnak és teszik ezt éveken keresztül, szinte állandó életveszélyben.

Amikor bemérik egy terrorista, vagy egy terrorcsoport, tartózkodási helyét, kimegy a helyszínre néhány szörny. És ott nem az szokott történni, hogy az erőszakos bűnözők halomra ölik őket. Nem ez történik. A valóságban az igazi szörnyek úgy mennek át ezeken a bűnözőkön, mintha azok nem is lennének.

A kommandósoknak nem szokott emberveszteségük lenni a terroristákkal folytatott összecsapásokban. Ha mégis becsúszik valami, az minden esetben az ő hibájuk miatt történik és nem a terroristák veszélyessége miatt.

Ebből úgy tűnik, hogy a nehézség tehát abban van, hogy miképpen lehet megtalálni a rejtőzködő életmódot folytató terroristákat?

A tévéhíradók alapján az embernek az a nézete alakul ki, hogy ezeket vagy lehetetlen, vagy majdnem lehetetlen megtalálni. Da természetesen ez sem igaz.

*

Egy magányos pszichopata felszáll egy buszra, táskában házilag barkácsolt pokolgép. A busz elindul, a bomba felrobban. Tizenöten meghalnak. Az ilyesmi valóban nehezen kivédhető. De ez nem terrorizmus. Azért nem, mert a terrorizmus szervezett. A terrorizmus folyamatos fenyegetés, folyamatos zaklatás. Nem pedig egy egyszeri eset. Az ugyanis nem érne célt. Egy terrorszervezet egy olyan vállalat, amelyik félelmet termel és ad el.

Egy nagy szervezet, amely rendelkezik pénzalapokkal, támogatói hálózattal, táborokkal, épületekkel, járművekkel, felszereléssel, több száz vagy több ezer emberrel, embereket toboroz, embereket képez ki, információt vásárol és szerez be, szervezőket és vérehajtókat utaztat mindenfelé a világban, merényleteket készít elő és hajt végre-a média-legendával ellentétben nem tud láthatatlanul létezni és működni.

Volt már rá példa, hogy egy terrorszervezet egyik kiképző központjába külföldi forgatócsoportokat engedtek be.

Adott földrajzi területen nagyjából mindenki ismer néhány terroristát. Rengeteg ír, aki nem tagja és nem szimpatizánsa az IRA-nak, ismer IRA tagokat.

A média által gerjesztett legendával ellentétben, a terrorszervezetek nem láthatatlanok.

A nagy terrorszervezetek nem tudnak elrejtőzni. A kicsik sem. A kisebb szervezetek ugyanis, vagy becsatlakoznak egy nagyobb alá, vagy megsemmisülnek. Megsemmisülnek, mert támogatás, háttér nélkül eleve nem életképesek, vagy mert a tevékenységük bezavar a biznyszbe, így elkapják és ledarálják őket. Egy kisebb csoport csak abban az esetben életképes, ha alvállalkozóvá válik egy nagyobb szervezet védőszárnyai alatt. Tehát még ők sem láthatatlanok.

És a szörnyek még sem mennek. A terrorizmus hátterében óriási nemzetközi politikai érdekek húzódnak meg. A szörnyek ezért nem mennek.

Néhány renegát terrorista, vagy a folyamatba bezavaró kisebb csoport igazi célponttá válhat. Néhány jól képzett és megfelelően felszerelt kommandóssal el lehetne törölni bármelyik nagy terrorszervezetet, de ellenük nem vetik be őket.

“A terrorizmus legyűzhetetlen mumus.” “Egyetlen beteg állat képes terrorizálni az egész világot.”

„Soha, sehol, senki egyetlen pillanatra sem lehet biztonságban a terrorizmus fenyegetésétől.”

„A szevezeteket képtelenség megtalálni és megállítani.“ Ez a legenda. Semmi sem igaz belőle.

*

A legfelsőbb kaszt beveti a teljes tömegkommunikációs hálózatot, hogy rettegést keltsen a világ minden táján, majd előlépnek a tekintélyek és azt állítják, hogy csupán egy megoldás maradt.

Azt mondják: van gyógyszer a terrorizmus ellen, de nagyon keserű. Le kell mondanunk a demokráciáról. Sajnos. A biztonságunk érdekében.

Több országban már most olyan törvényeket vezettek be, amelyek elfogadhatatlanok egy demokráciában, az emberek mégis elfogadták, mert meg lettek félemlítve. Nem a terroristák által. A legendájuk által. És hogy mi volt a londoni merényletsorozat célja. Csak a szokásos. Ez is csak egy újabb szög, amit beleverték a demokrácia koporsójának fedelébe.

Megtébolyítva - a 15. lecke a világról

Igaz, hogy az ideológiák, amelyekkel körülveszik a lényegi hazugságot a gondolatbálványokat, rendkívül bonyolultak, áttekinthetetlenek, sokrétűek és mindenekfelett professzionálisak. Az is igaz, hogy a legfelsőbb kaszt egész tekintély-hadsereget vet be, hogy meggyőzze az embereket arról, hogy rosszul látnak, rosszul gondolkodnak és rosszul tudnak.

Ez mind tény.

Ám van itt valami, ami alighanem önt sem hagyja nyugodni.

Hogy ez az egész rendszer miért képes működni? Mert hogy egyáltalán nem logikus, hogy működjön. Egyáltalán nem logikus, hogy az ember feladja a saját elképzeléseit, elfelejtse a saját személyes bizonyosságát, a saját tapasztalatait, csak mert X.Y. azt mondta neki, hogy tegye meg.

Mégis ez történik. És ez történt végig az egész történelmünk alatt.

Hogyan? Hogyan lehetséges ez? Ennyire örült az ember? Ennyire gyenege mentálisan? Ilyen könnyű összezavarni és elvenni az önbizalmát, sőt magát a józan eszt?

Ön lát valamit, majd jön egy fickó, aki ott sem volt, de akinek van tizenkét doktorátusa és azt mondja: „Nem, ön nem látta, ön csak hallucinált!”, mire ön: „Hm...lehet, hogy nem is láttam...” De miért van ez így? Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges az embernek EKKORA hatalma egy másik felett?

Az a jelenség, hogy valaki tud valamit, majd jön valaki más és azt mondja, hogy nem tudja, mire ő elhiszi, hogy nem tudja, alighanem a legdöbbenetesebb dolog amivel bárki valaha is találkozott.

A földönkívüliek, a démonok, a farkasemberek, a mágia, a teleportáció, a fénysebesség túllépése, meg a többi hasonló egyszerűen SEMMI ahhoz képest ahogy egy tekintély pár szóval le tudja rombolni egy másik emberi lény tudását és önbizalmát. Az, hogy ez lehetséges, nem normális.

*

A hatalom lényege a tekintély. De vajon a tekintélynek miért van ilyen hatása? Miért tud működni?

Emberek sorsát, az egész emberi faj sorsát, határozzák meg a tekintélyek.

A tekintélyelvűség nem működik minden egyes esetben. Bizonyos tekintélyek nincsennek hatással önre, bizonyostekintélyek nem tudják és nem tudnák meggyőzni önt. Más tekintélyek pedig már meg is győzték. Tehát láthatjuk, hogy a tekintély valami olyan miatt működik, ami bennünk van.

A tekintélyelv egy bennünk lévő hiba miatt tud működni. Ez a hiba az alacsony tudatossági szint. Ebből következően az elnyomás az egyes ember mentális állapotától függ és azon alapszik.

Az elnyomás csak és kizárólag azért lehetséges, mert az emberek tudatossági szintje lehetővé teszi, hogy elhitessenek velük hazugságokat.

E nélkül a legfelsőbb kasztnak nem lenne hatalma. Mindebből az következik, hogy akár az elnyomásról, akár az emberek szabaddá tételéről beszélünk, végső soron mindig az emberi lélekről beszélünk.

Mivel a hatalom kulcsa az emberiség rossz mentális állapota, a hatalom kulcsa annak megakadályozása, hogy kifejlődjön a lélek tudománya.

Mert ha ez megtörténik, ha létre jön egy működő, gyakorlati tudomány, amelyik képes szellemileg jobb állapotba hozni az embereket, a legfelsőbb kaszt hatalma megszűnik.

A legfelsőbb kaszt hatalma a tudatosságon alapszik és a tudás rombolja le.

*

A legfelsőbb kaszt tehát el fog pusztítani mindenfajta tényleges tudást az emberi lélekről, az elméről, a gondolkodásról az emlékezésről, vagy bármi efféléről és fel fog emelni, támogatni és védelmezni fog minden olyan rendszert, vallást, filozófiát, álltudományt, amelyik hazugságokat terjeszt és súlykol az emberekbe saját magukról.

Nos, vajon hogyan nevezik azt a két rendszert, amit hivatalosan tudománynak tekintenek és amelyek hivatalosan a legfőbb, sőt kizárólagos tekintélyek az emberi lélek vonatkozásában?

Az egyik a pszichológia.

A másik a pszichiátria.

Ez a kettő a leghatalmasabb tekintély az emberi szervezet területén. Ez a két álltudomány helyettesíti a társadalomban a lélek igazi, tényleg működő tudományát.

Röviden összefoglalva:

1. A legelső kaszt hazugságokat talált ki, hogy megtévessze az embereket és ezáltal uralkodhasson felettük.
2. A legfelsőbb kaszt ezeket a hazugságokat ideológiákba, azaz érvrendszerekbe csomagolja, hogy ne lehessen könnyen felismerni azt, hogy a hazugság egy hazugság.
3. Az ideológiákat tekintélyek vezetik be a társadalomba.

4. A tekintélyek lehenyerlik az embereket, ezáltal elfogadtatják velük a hazugságokat.
5. A tekintélyelvűség egyes-egyedül az emberek alacsony szintű tudatossága miatt működik.
6. A legfelsőbb kaszt hatalma kizárólag az emberek rossz mentális állapota miatt létezik.
7. A legfelsőbb kaszt számára létszükséglet, hogy az embereket rossz mentális állapotba tartsa.
8. A legfelsőbb kaszt emiatt minden lehetséges módon megfogja akadályozni, hogy igazságok terjedjenek el az emberi lényről magáról. Ha ez megtörténne, az emberek tudatosabbá válnának és a kaszt hatalma semmivé foszlana.
9. A legfelsőbb kaszt úgy akadályozza meg az ember működő tudományának kialakulását, hogy azt hazudja: ez a tudomány már létezik.
10. A legfelsőbb kaszt a pszichológiát és pszichiátriát kiáltotta ki az emberi szellem, lélek, tudat, elme tudományának és ezeken a területeken politikai, gazdasági és egészségügyi hegemóniát biztosított számukra.
11. A legfelsőbb kaszt hatalma tehát a pszichológia és pszichiátria tekintélyétől függ. A legfelsőbb kaszt addig létezik csak, addig játszhatja velünk kisded játékait, amíg képes eltitkolni minden igazságot az emberről magáról: a képességeiről, a lehetőségeiről, az erejéről.

A pszichiátria és a pszichológia az emberről szóló hazugságok gyűjteménye. A funkciójuk a társadalomban, hogy elhitessék az emberekkel, hogy nincs út felfelé, hogy az úgynevezett „normális” a létezés elérhető legmagasabb szintje és hogy minden olyan módszert, tudást, technikát lejárassanak, kirekesszenek és tönkretesznek, ami az embert ténylegesen jobb állapotba hozná.

*

Nem létezik olyan hivatalosan elismert tudomány-ág, amelynek tárgya Isten, vagy a lélek volna, sem olyan, amelynek feladatai közé tartozna annak kiderítése, hogy létezik-e valamiféle isten, vagy hogy van-e az embernek lelke, vannak-e korábbi életek, vannak-e magasabb rendű képességek, amik nem kötődnek a testhez, van-e az életnek valamiféle célja, van-e jó és van-e rossz.

Egyetlen hivatalosan elfogadott tudomány vagy tudomány ág sem foglalkozik ezekkel a kérdésekkel, pedig ezekhez képest minden más kérdés lényegtelen.

Soha nem folytattal olyan hivatalos, tudományos kísérletsorozatot, amelynek célja az ember miben létének kiderítése lett volna. Ez a téma a legnagyobb tabu a világon. Nincs még egy olyan terület, amelyet a legfelsőbb kaszt ádázabban védene, mint ezt.

*

A pszichológia eredete az 1500-as évekre datálható. Jelentése: a lélek tudománya. Kezdetben a filozófia egyik ága volt, amely azért vette fel a lélek tudománya elnevezést, mert a filozófia módszerei helyett a tudomány módszereit akarta használni a lélek megismerésére.

Kezdetben ezt is tette, és már az 1700-as évek második felében kijelentette, hogy tudományosan igazolást nyert a lélek létezése, amely az anyagi világtól tökéletesen független valóság.

A pszichológia nagyon sokáig nem volt materialista, évszázadokon keresztül hirdette a lélek létezését, és hogy az emberi lélek léte tudományosan bizonyítható.

A pszichiátria szó jelentése: lélekgyógyászat. A pszichiátriát a szükség hívta életre. A tizenharmadik század végén létrejött egy új szakma, amely a tébolydába zárt őrültek ellátásával volt hivatott foglalkozni (Megjegyzendő, hogy a tébolydákat már a húskorban is felhaználták egyesek arra a célra, hogy általuk nemkívánatosnak ítélt személyektől szabaduljanak meg.)

Kezdetben, amikor még nem létezett a pszichiátria szó, lelki medicina névvel illették a területet.

Az első tankönyvet 1758-ban adták ki „Értekezés az őrültekről” címmel. A tébolydák egyre nyíltak és sorra megteltek, a különös és megmagyarázhatatlan viselkedés minden társadalmi rétegben megtalálható volt, beleértve az uralkodó dinasztiákat is, szükség volt hát egy szakmára, amelyik magállítja ezt a tendenciát és az őrülteket ismét normálissá teszi. Ez a szakma volt a „lelki medicina”, amit 1808-ban Johann Christian Eireil „pszichiátriának” vagyis „lélekgyógyászatnak” keresztelt el.

A pszichológia a lélek tudománya volt, ami a filozófiából vált ki azzal a céllal, hogy tudományos bizonyítékokat szerezzen a lélek természetét illetően és hogy a lélek képességeit és törvényszerűségeit a tudományos módszertan precíz technikáit követve tárja fel és foglalja rendszerbe. A pszichiátria az őrület okainak kiderítésére és az őrület megszüntetésére jött létre. Mindkét szakterület tiszta és nemes céllal született, a kezdet kezdetén szándékaik, tevékenységeik valóban tudományosak voltak.

*

Az 1810-es évek elején, amikor sorra alakultak a pszichiátriai tanszékek igen indulatos vita robbant ki az őrület okait és kezelését illetően. Ekkor volt az első nyilvános pszichiátria ellenes tiltakozás, amit még rengeteg követett. Közemberek és neves személyiségek egyaránt az ellen tiltakoztak, hogy a pszichiáterek embertelenül bántak pácienseikkel. A célok ugyan tiszták voltak, ám a gyakorlat sokkal kevésbé.

Mindaz ami a tébolydáknak történt, nem volt más, mint ördögűzés. Ezt a lehető legkomolyabban kijelentem: a tébolydáknak ördögűzés folyt semmi más. Ördögűzés nagy tömegekben: kereszteltek, szent vizek, szenteltvíz és papok nélkül.

Itt egy különös szokásnak lehetünk tanúi, ami nagyon-nagyon régről ered, és ami észrevétlenül suhant végig a történelmen, mindig megmaradva a hatalom eszközeként. A katonai indíttatású kínzás a titoktartás megtörését célozta. A másik fajta kínzásnak, amit a nyugati kultúrában „ördögűzésnek” neveztek, egy viselkedésminta eltörlése volt a célja.

Fogtak egy tíz éves gyereket, aki még mindig ágyba vizelt, rátették egy székre és el kezdték órákon keresztül forgatni. Ezt mindennap megismételték, amíg a gyerek abba nem hagyta az ágybavizelést, vagy amíg meg nem halt, vagy teljesen meg nem örült.

A pszichiátria tehát ördögűzést folytatott, vagyis embereket kínozta a céllal, hogy viselkedésmintákat töröljön el.

Kezdetben sem a pszichiátriát, sem a pszichológiát nem tekintették tudománynak. Ahhoz, hogy tudományként fogadják el őket, olyan saját szakterülettel kellett rendelkezniük, amelyik elkülönül minden más tudomány szakterületétől.

Az emberrel magával hagyományosan csak a filozófia és a vallás foglalkozott. Abban az időben a felosztás úgy nézett ki, hogy az egyik oldalon volt a filozófia, a vallás és az okkultizmus (mágia, alkímia, asztrológia, stb.), a másik oldalon pedig a tudomány, ami egyre nagyobb elismertséget nyert és ami az anyagi univerzummal, leginkább annak mérésével foglalkozott.

A legfelsőbb kaszt mind a pszichológiát, mint pedig a pszichiátriát „tudománnyá” akarta tenni (mert a filozófia, a vallás és az okkultizmus abban az időben már el kezdett háttérbe szorulni, mivel a kaszt úgy találta, hogy nem elég hatékonyak a hazudságok terjesztésében). E miatt a törekvés miatt a pszichológiában és pszichiátriában elkezdtek az embert testi oldalról megközelíteni és magyarázni.

A testtel azonban a biológia és az orvostudomány foglalkozott, ezért valami újat kellett kitalálni. Így jött létre az a spekulatív tétel, miszerint az embernek nincs olyan része, amely kívül esne a testén, vagyis nincs más, csak a test. A pszichológia önmagát a viselkedés tudománnyaként határozta meg, a viselkedés okát pedig a testben kezdte keresni. A pszichiátria az örülettel és annak gyógyításával kívánt foglalkozni és mivel „az agyban futnak össze az idegek”, kijelentették, hogy az agy áll a viselkedés háttérében, így ők az aggyal foglalkoznak.

Valóban léteztek azok a viselkedési minták, amelyeket a korai pszichológusok megfigyeltek, és valóban léteztek azok a jelenségek, amelyeket abban az időben a pszichiáterek örületként leírtak. Ahogyan magyarázták ezeket, az volt a hamis.

Érdekes módon, kezdetben nem vetették el teljesen a lélek létezését és az egészen a századfordulóig részét képezte a pszichológia és pszichiátria emberképének.

1879-ben azonban Lipcsében Wilhelm Wundt kijelentette, hogy tudatosan igazolta: az ember nem egyéb, mint mint egy lélek nélküli állat.

És bár a lélek szót néhol továbbra is használták, már nem azt értették alatta, amit korábban: nem egy anyagtalan valóságot, hanem csupán az agyműködés összefoglaló nevét.

*

A kutatástörténet a tudománytörténet egy része és egy-egy tárgy vagy téma kutatásának fejlődésével, töténelmi háttérével foglalkozik.

Nos, felettébb érdekes, az a tény, hogy Wundt egyetlen szót sem írt le arról, hogy milyen kísérlet alapján tette korszakos felfedezését, miszerint az embernek nincs lelke..

Felettébb különös a helyzet, mert a történelem legnagyobb horderejű állításának nincsen semmiféle kutatástörténete.

Egyáltalán semmi.

Egyetlen szó sem!

Sem 1879 előtt, sem pedig azóta, mind a mai napig bezárólag, soha senki nem folytatott semmiféle hivatalos, tudományos kutatást annak megállapítására, hogy mi az ember.

A kutatástörténet teljes anyagában (ami hihetetlenül nagy mennyiségű iratot és számítógépes adathordozót tesz ki) a legelső feljegyzéstől a legutolsóig egyetlen szó sem található olyan

Kísérletről, amelynek az lett volna a célja, hogy kiderítse: van- az embernek lelke vagy nincs.

Wundt sem hajtott végre semmilyen ez irányú kísérletet, egyszerűen csak kijelentette, hogy „tudományosan igazolta”, és a dolog el volt intézve. Lefordítva mindezt a valóság nyelvére az történt, hogy Wilhelm Wundt volt az első tekintély, akit a legfelsőbb kaszt e mellé a gondolat-bálvány mellé állított, amely- mint minden más gondolat-bálvány- egy hazugság.

1879-ben, Wilhelm Wundt, „Az emberi és állati pszichológia” című könyvében azt írta: „A gondolkodás, a személyiség, és a viselkedés nem több, mint kémiai reakciók az agyban”.

Ezzel a mondattal vette kezdetét a történelem legsötétebb kora.

*

A pszichiátria és a pszichológia már akkor veszélyes eszköz volt, amikor az örületet próbálták diagnosztizálni és gyógyítani. A démon akkor szabadult el igazán, amikor elkezdtek az örületet megelőzni.

Ekkortól vált a pszichológia és a pszichiátria hatóköre korlátlaná.

Megjelentek az élet minden területén, végig az összes szakmában, a művészet a tudomány minden válfajában, beleszólnak az oktatásba, beleszólnak, beleszólnak a politikába, a bűnüldözésbe és különös módon még a papi képzésbe is.

Az örület kialakulását szerintük úgy lehet megelőzni, hogy az örület legelső jeleinek a felbukkanásakor a személyt kezelésnek vetik alá. Még jobban pedig úgy lehet megelőzni, ha eleve mindenkit kezelnek már a születésétől kezdve.

És mindezen létező célok mellett az „örület, az elmebaj, a mentális zavar és az elmebetegség” szó a pszichiátria és a pszichológia teljes szakirodalmában sehol sincs tudományos igényességgel definiálva, mint ahogyan ezek ellentéte, a „normalitás” sem!

Általában a pszichiátriai intézetek tisztábbak, mint egykor a tébolydák volta. Ma már kevesebb embert vernek agyon, kevesebb ember veszíti életét ezekben az intézetekben, bár még mindig döbbenetesen sok. Ma már kevesebb ember fetreng az ürülékében és kevesebb a sikoly.

De még mindig ördögűzéssel foglalkoznak.

A pszichiátria még mindig tortúrának veti alá az embert, attól a céltől vezérelve, hogy megváltoztassák a viselkedését.

Azonban nem az jelenti az igazán nagy veszélyt, hogy gyakorlatilag bárkit bármennyi időre bezárhatnak egyetlen tekintély akármin alapuló véleménye alapján.

Nem az a lényeg, hogy a pszichológia és a pszichiátria tekintélyei megfoszthatnak embereket emberi mivoltuktól, józan eszüktől, vagy a szavahihetőségüktől, nem az a lényeg, hogy ott bábáskodnak a világ kormányaiban a politikusok, az államfők mögött és beleszólnak a beszédekbe, döntéseikbe.

Mindezek a veszélyek roppant mértékűek, mégis elhanyagolhatók. Ebben a pillanatban szerte a világban sok millió ember tartózkodik valamilyen pszichiátriai intézetben, de ez sem különösebben fontos.

*

Ami igazán fontos, ami igazán lényeges ebben az egészben, az a világkép. Az a pszichiátria és a pszichológia teljesen megalapozatlan, semmiféle kísérleten nem alapuló materialista emberképe, amiben milliárdok hisznek és ami hivatalos világképnek tekint szinte minden ország a Földön.

A lényeg az, hogy ezekben a pillanatokban a világ valamennyi technikailag és katonailag fejlett államában a hivatalos világkép a materializmus, amit a legfelsőbb kaszt a pszichiátria és a pszichológia révén terjesztett el.

Olyan kormányok amelyek annyi tömegpusztító fegyverrel rendelkeznek, hogy azzal kiirthatják az életet a Földön és az általuk irányított országok ipara révén meghatározó befolyással bírnak a bolygó ökológiájára, egy olyan hivatalosan szentesített világképben hisznek, ami szerint az életnek nincs célja, nincs értéke, nincs jó, nincs rossz és nincs felelősség, mert a szív dobogásának megszűnésével a tettek többé semmit sem számítanak. Ez a lényeg! A többi ehhez képest semmiség!

Azok az átkozott emlékek - a 16. lecke a világról

A legtöbb ember össze van zavarodva azt illetően, hogy mi a különbség a materializmus és a vallások alapvető tanításai között, így ebből is, abból is elfogad tételeket és nem veszi észre, hogy azok egymásnak ellentmondanak.

A materializmus szerint az agy gondolkodik és az agy tárolja az emlékeket. Roppant érdekes jelenség, hogy ezt rengeteg vallásos ember el is hiszi, köztük papok és lelkészek is. Ez azért is érdekes, mert ha az agy bármi effélét is csinál, akkor nincs lélek és nincs Isten.

Ha az agyban vannak emlékek, akkor azok a test halálakor elpusztulnak. Ha az agy gondolkodik, akkor a test halála után a gondolkodás megszűnik. Ha az agy döntéseket hoz, akkor a test felbomlásával, akkor a test felbomlásával a döntés képessége is megszűnik. Ha így áll a helyzet, akkor mi volna a lélek szerepe?

Akkor milyen tulajdonságokkal rendelkezik a lélek?

A lélek nem rögzít emlékeket, nem tárol emlékeket, nem emlékszik, nem gondolkodik és nem dönt.

Akkor mit csinál?

Mi maradt még?

Hát semmi!

És ha valami semmit sem csinál, akkor az nincs is.

*

Mit gondol, hány emléke van egy ötvenéves embernek? Napi tapasztalatból tudjuk, hogy emlékezetünk olyan mint, egy háromdimenzuós film. A film képkockákból áll, és mivel az emlékezést bárhol leállíthatjuk, és bármilyen jelenetet kikockázhatunk, akár csak a film esetében, tudjuk, hogy az emlékezés alapegysége az emlékkép, ami olyan akár csak egy képkocka a filmen.

A nagyon régi filmekben meglehetősen furcsa a mozgás: valószerűtlen, darabos, komikus. Ennek az az oka, hogy túl kevés képet vetítettek egy másodperc alatt. Némi kísérletezéssel azonban felfedezték, hogy ha tényleg valószerű mozgást akarnak, akkor egy másodperc alatt 24-25 lépet kell levetíteni. Ez az adat a filmkészítés technikai oldalának egyik alapaxiómája.

A filmekben látható valószerű mozgásból kiindulva tehát megállapíthatjuk, hogy az ember másodpercenként, körülbelül 24-25 emlékképet rögzít.

Vegyük alapul a 25-öt és számoljunk egy kicsit.

Ez percenként 1500, óránként 90 000, naponta 2 160 000, évente pedig 788 400 000. Vagyis ötven év alatt 39 milliárd 420 millió emlékkép. Háromdimenziós, színes-szagos emlékkép.

Nos hol fér el a testben ennyi emlékkép?

Van nekünk 39.5 milliárd emlékképünk, hova tegyük őket?

És mekkora egy emlékkép?

És hogy néz ki, milyen az alakja?

És a legfontosabb kérdés: MI maga egy emlékkép, mint fizikai dolog?

Mekkora a súlya? Milyen a színe? Milyen a hőmérséklete? Milyen anyagokból áll? Egy macska emlékképe úgy néz ki, mint egy macska? Vagy mint egy fénykép? És ha megnézzük nagyítóval vagy mikroszkóppal, akkor látjuk, hogy egy macska van rajta?

*

Egy sejtnek- attól függetlenül, hogy a test melyik pontján helyezkedik el és milyen funkciót lát el- ahhoz hogy működni tudjon, rengeteg olyan apró feladatot kell ellátnia, amelyek függetlenek a sejt elhelyezkedésétől és a testben betöltött szerepéről. A sejtnek táplálkoznia kell, anyagcserét kell folytatnia, osztódnia kell és el kell látnia a feladatát.

A sejtfaának nem az a feladata, hogy emlékeket tároljon, a sejtfaának sem, a kromoszómáknak sem, az enzimeknek sem, a DNS-nek sem, a géneknek sem, és így tovább.

Tételezzük fel, hogy vannak emlékeket tároló sejtek a testben- még ebben az esetben is, ezeknek a sejteknek fenn kellene maradniuk, ehhez pedig bizonyos feladatokat el kell látniuk, attól függetlenül, hogy emlékeket tárolnak.

Nos, hol tárolnák az emlékeket az emlékeket tároló sejtek?
És hogyan?

Hogyan kerül eltárolásra, mondjuk egy doromboló macska emléke?
És hogyan kerül az emlék az emlékeket tároló sejtekbe?

És egy igen fontos kérdés: mi nézi meg az emléket, az emlékeket tároló sejtekben és hogyan?

Mi megy oda a sejthez és néz bele?

Honnan tudja, hogy egyik vagy másik emlék melyik sejtben található?

Mi az a dolog, ami ott mozog az agyban, számon tartja, hogy melyik emlék melyik sejtben van, bemegy a sejtekbe, megnézi ezeket az emlékeket, értelmezi őket és gondolkodik?

Mi csinálja ezt?

Megint csak sejtek, a sejteknek minden eddiginél speciálisabb fajtája?

Amikor ezeket az emlékeket tároló sejtek osztódnak, akkor az emlékek belekódolódnak a DNS-be?

Hogyan?

Mi módon?

És mi volna a kódja egy doromboló macska emlékképének?

*

Mi tudna gondolkodni a testben?

A testnek melyik része?

Az agy!- vágják rá a materialista tekintélyek.

És az agynak melyik része?

Mi marad az agyból, miután minden olyan részt kivettünk belőle, amelynek KIMUTATHATÓAN testi funkciók ellátása a feladata?

A gondolkodáshoz nagyságrendekkel nagyobb kapacitás szükséges, mint az emlékek tárolására és kezeléséhez, és míg az emlékek tárolása mechanikus, a gondolkodás nem az. Jó példa erre a számítástechnika, ahol az adatrögzítés és az előhívás semmilyen nehézségeket nem okoz, míg a mesterséges intelligencia enyhén szólva fejletlen (sőt, egyes kutatók szerint még meg sem született igazán, egyesek szerint pedig nem is lehetséges).

A materializmusban minden kínos kérdésre az a válasz hogy „Az agy nagyon bonyolult szerv!”. Ez a kijelentés tudományosan körülbelül annyit ér, mintha azt mondanánk, hogy „Isten útjai kifürkészhetetlenek!”.

Az agy a valóságban (és bizonyíthatóan) a test kommunikációs központja és semmi más.

A testet kívülről érő hatások és a testben belül lezajló folyamatok ingerei eljutnak az agyba, és a testet vezérlő minden inger az agyból indul ki és jut el a testben tetszőlegesen bárhová. Mindez nem csak feltevés.

Az agy minden részének pontos funkciója van: vagy információt fogad, vagy információt küld ki. Az agy ezen kívül nem csinál semmit. Ez az információ nem más, mint elektromos vagy kémiai jel.

Az agynak nincs olyan része, amelyik képes lenne valamiféle emléket rögzíteni, vagy tárolni, vagy az emlékeket kezelni, sem információkat felfogni, elemezni, kiértékelni, mérlegelni, véleményeket kialakítani, tervezni, tanulni és döntéseket hozni.

Az agy kommunikációs szerv, a test kommunikációs központja, amely begyűjti a test minden érzékletét, és amelyen keresztül irányítható a test.

*

A géneknek megvan a maguk fontos szerepe a testben. A gének tartalmazzák a test tervrajzát annak felépítéséről és működéséről. A genetika tehát egy tudomány aminek óriási szerepe lehet a jövőben, amennyiben nem nyomják el teljesen.

A tudományos genetikán kívül van még egy másik genetika is. Ez a másik genetika egy ál- genetika, amelyik a valódi tudomány fedezékében csepegtet hazugságokat a világba. Ez az ál-genetika egy áltudomány, egy ideológia.

Ez az ideologikus genetika a tudományos genetika szakkifejezéseit használja a legfelsőbb kaszt hazugságainak elfogadtatása céljából.

Az ideologikus genetika azt állítja, hogy a gének határozzák meg egy ember személyiségét, a céljait, az intelligenciáját, a vágyait, azt hogy milyen a szexuális irányultsága, azt is, hogy mi a kedvenc színe, mi a kedvenc illata és így tovább, vagyis tulajdonképpen mindent a gének határoznak meg.

Nos ezzel van némi probléma.

Az egyik az, hogy a gének nincsenek semmilyen kapcsolatban azzal a világgal, amelyben mi emberek élünk, vagyis fogalmuk sincs például a színek létezéséről, hogy ennél bonyolultabb példát ne is hozzak fel. A gének semmit sem tudnak a világról. Egyáltalán nincs tudomásuk a világ létezéséről.

A másik, hogy a géneknek van funkciójuk, a gének határozzák meg a test alapvető felépítését és alapvető működését, amit számtalan dolog befolyásol, például a táplálék, a mozgás és egyebek- vagyis ha valaki nem táplálkozik megfelelően, akkor a teste nem lesz teljesen olyan, mint amilyennek a genetikai programja szerint lennie kellene.

A harmadik, hogy még soha senki nem létott egy gént, amint az valamit csinált volna. Soha. Senki a világon nem látott egy gént, amint az befolyást gyakorolt volna valakinek a gondolkodására vagy az ítéletére, például a színekhez való viszonyára.

És a negyedik: még csak olyan modell sem létezik, még csak egy homályosan vázolt koncepció sincsen, amelyik azt magyarázná, hogy a gének miképpen érik el, hogy valaki például a komoly- zenét szeresse, mert természetesen a genetikai ideológia szerint a zenei ízlést is a gének határozzák meg.

Azt, hogy egy családon belül előfordulhatnak hasonlóságok a viselkedésben, vagy hogy egy családon belül több generáció is ugyanazt a szakmát választja, ezernyi más tényezővel is magyarázni lehet, mint a génekkel. Továbbá, a családfakutatás mint a gének személyiséget befolyásoló szerepének „kutatása”, csak valószínűségekkel foglalkozik, mint valamiféle jóslás, és nem tényekkel, így tehát nem tekinthető tudományos kutatásnak vagy tudományos bizonyítéknak.

A genetikus ideológia mélyén megbújó gondolat- bálvány egy hazugság, amely így így szól: nincs lélek. Maga a genetikus ideológia egy érvrendszer, amely érvel emellett a hazugság mellett, és azt állítja, hogy a lélek képességei valójában a gének képességei. Ennyi az egész.

*

A kutatástörténelemben egyetlen szó sem található olyan kísérletekről, amelyek bizonyítanák, hogy az agy emlékezne vagy gondolkodna, vagy hogy a gének bármilyen mértékben is meghatároznák a személyiséget.

Voltak és vannak emberek, akik baleset, bűncselekmény vagy betegség következtében agysérülést szenvedtek el és túléltek, de a sérülés következtében hirtelen vagy fokozatosan, kisebb nagyobb mértékben, időlegesen vagy tarósan megváltozott a viselkedésük, az élethez és más emberekhez való hozzáállásuk.

A materializmus igazolásán dolgozó „kutatók” megfigyelik, hogy ezek az emberek milyen viselkedésbeli és egyéb szellemi változáson mennek keresztül, ezt összevetik az agysérülés helyével és milyenségével, és ily módon próbálják kikövetkeztetni, hogy az agynak mely része milyen szellemi funkciónak a forrása.

Ez az **ÖSSZES BIZONYÍTÉK** arra, hogy az agy rendelkezik a lélek képességeivel, vagyis hogy a lélek nem létezik.

Van azonban néhány ellenérv, ami az eszünkbe jut, amint figyelmen kívül hagyjuk a tekintélyek győzködését.

1. Ezeknek az eseteknek a dokumentálása rendkívül trehány, sokkolóan tudománytalan módon történik, következésképpen a tudományos kutatás számára elfogadhatatlanok.

2. Vannak hamis fiktív esetleírások, amelyek sosem történtek meg.

3. Számptalan rossz és elhamarkodott következtetést vontak le az esetleírásokból, amelyek némelyike olyan logikai bakikat tartalmaz, olyan mértékben logikátlan, ami a tudomány bármely valódi területén elfogadhatatlan és köznevetség tárgyát képezné.

4. A következtetéseket nem ellenőrizték. Nem létezik semmiféle **KÖZVETLEN** bizonyíték, ezt még materialista tekintélyek is elismerik.

5. Az agyuk adott területén megsérült emberek nem minden esetben változnak meg, nem minden esetben egyforma módon és nem egyforma mértékben.

6. A test bármelyik részének sérülése is kiválthat ugyanilyen látványos és tartós változást a személyiségben.

7. Azoknak az eseteknek a túlnyomó többségben, amelyekben egy személy viselkedése vagy valamilyen szellemi képessége hirtelen és nagymértékben megváltozott, az agy

sehol sem sérült meg. Egy életvidám ember kap egy telefonhívást, aminek hatására egy életre megnyomorodik lelkileg, és egykori önmagának csupán árnyéka marad. Egyetlen kellőképpen rossz vagy kellőképpen jó hír változások garmadát válthatja ki, amik lehetnek döbbenetesen nagymértékűek, az élet végéig kitartók, és nagyon sokfélék.

Pozitronemissziós tomográfia, mágneses rezonanciás képalkotás, magnetoencefalográfia...

Néhány ijesztően bonyolult kifejezés, amelyek még bonyolultabb berendezéseket és eljárásokat takarnak.

Ezek az agy műszeres vizsgálatai. Bonyolultságuk ellenére nem képesek semmi másra, mint annak a kimutatására, hogy az agyban van valamiféle aktivitás.

Ezt azonban már eddig is tudtuk.

Ez sem tekinthető bizonyítéknak arra a „tudományos állításra”, hogy nincs lélek.

*

A fizikai univerzum tudományos kutatása folyamán végső soron mindenből tárgylemez lesz a mikroszkóp alatt, vagy valamilyen porított anyag, vagy valamilyen folyadék egy kémcső alján, esetleg némi gáz egy bura fokságában, vagy számok, grafikonok és teszteredmények, vagy fényképek, film- és hangfelvételek.

A materializmus azt állítja, hogy nincs lélek, nincs Isten. Az agy gondolkodik, tárolja az emlékek és a gének meghatározzák a személyiséget.

Arra szertném kérni, hogy gondolkodjon el és próbálja kitalálni, hogy mit is kellene látnia egy mikroszkóp alatt, egy kécső alján, egy bura fokságában, egy papírlapon, egy fényképen egy film- vagy hangfelvételen, ami bizonyítaná, hogy nincs Isten? Vagy azt, hogy nincs lélek? Vagy, hogy az agy gondolkodik? Vagy hogy az agy emlékeket tárol? Vagy hogy a gének meghatározzák az ön személyiségét?

Jó szórakozást kívánok az egész hátralevő életére!

*

A lélek tana - a 17. lecke a világról

Tudjuk, hogy Isten, vagy bizonyos istenek nevében mérhetetlen mennyiségű bűnt követtek el. Azt is tudjuk, hogy a kísértetekről és más hasonló dolgokról kieszt babonákkal az örületbe lehet kergetni az embereket.

Mind az isten hitet, mind a lélekben való hitet fel lehet használni arra, hogy tömegeken uralkodjanak, hogy tömegek gondolkodását és cselekvését bénítsák meg.

Ez esetben viszont számba kell vennünk annak lehetőségét is, hogy az istenben és a lélekben való hit éppen úgy manipulatív eszmerendszer, mint a materializmus és nem szolgál más célt, mint az emberek féken tartását. És ez így is van. Ez teljesen igaz. Ezek a rendszerek sem különbek a materializmusnál, ami a felhasználásukat illeti.

Azonban ebben a fejezetben nem a vallásokról, a filozófiáról, vagy az okkultizmusról lesz szó. Ha ezeket alaposan megvizsgálánk és sutba vágánk a tekintélyek

bizonygatásait, alighanem azt találnánk, hogy egyikük sem állja ki a logika próbáját. A tudományos ellenőrzését pedig pláne nem.

A kérdés most az, hogy a lélek, vagy az isten gondolat-bálvány-e, vagy sem? A legfelsőbb kaszt filozófiákat, vallásokat, okkult tanításokat hozott létre, de vajon miért tette?

Ideológiák ezek, amelyek egy mélyben megbújó gondolat-bálványt akartak eladni az embereknek?

Vagy fogtak egy igazságot és addig-addig dobálták rá a hazugságokat, a babonákat, amíg végül az egész rendszer olyan métékben vált terhessé és irracionálissá, hogy maguk az alapját képező igazságok is hazugságoknak látszottak?

A legfelsőbb kaszt ostoba, dogmatikus, elvakult, erőszakos és életidegen vallásokkal és más szellemi "tanításokkal" akarja lejáratni a lélek és az isten témáját?

Itt az ideje végiggondolni néhány elvet, elfeledvén a tekintélyeknek kijáró kötelző vak áhítatot. Vajon mi bizonyíthatná, hogy van lélek? É mi bizonyíthatná, hogy van isten?

*

Az a jelenség, hogy az ember állítólag emlékszik egy másik életében viselt nevére, vagy egy korábbi lakhelyére, nem bizonyítja, hogy van lélek, és nem bizonyítja, hogy a lélek az idők folyamán úgy változtatja a testeket, mint az ember a ruhákat.

Ha két ember egymástól ezer kilométer távolságban, ugyanabban a pillanatban ugyanazt rajzolja le, még mindig nem bizonyítja a lélek létét.

Ha valaki hirtelen elkezd anyanyelvi szinten beszélni egy nyelvet, amit sosem tanult, vagy egyik pillanatról a másikra mesterszintű szakértelemmel rendelkezik egy olyan szakterületen, amivel nem foglalkozott jelenlegi életében, vagy minden előzmény nélkül, egyszer csak előáll néhány matematikai egyenlettel, amelyek „megoldhatatlan” problémákat oldanak meg, vagy a legkisebb előképzettség nélkül, egyik napról a másikra összeállítja egy ez idáig teljesen ismeretlen számítógép, jármű, motor, energiatermelő egység hibátlan és precíz tervdokumentációját, az már nem hangzik rosszul, de még ezek is legfeljebb közvetett bizonyítékok lennének, és az igazi tudományban ez nem fogadható el.

Akkor mi lenne a bizonyíték a lélek létezésére? Gondolkodjon el ezen! Mi bizonyítaná be, hogy van lélek?

Egy ember fekszik a műtőasztalon, és látja, amint a testével dolgoznak a sebészek. Nem rossz, mint szubjektív személyes bizonyosság (bár a különös körülményekre való tekintettel érdemes lenne fenntartásokkal kezelni a tapasztalatot), tudományos szempontból azonban a klinikai halálból visszatért emberek beszámolt emberek beszámolóit teljesen használhatatlanok.

Hogy miért? Azért, mert egy tudományos megfigyelésnek dokumentálhatónak kell lennie. No de hogyan dokumentálhatunk valamit, amit egy halott ember figyelt meg?

Egy tudományos megfigyelésnek kísérletnek kell lennie. Kísérletnek: vagyis olyan tudatos megfigyelésnek, amelynek minden körülménye ismeretes és szakszerűen

dokumentálták, hogy azt máshol, máskor mások tetszőleges alkalommal megismételhessék, és szert tehessenek ugyanazokra a tapasztalatokra.

No de hogyan és ki fog megismételni, egy kísérletet, amihez meg kell halni?! És hogyan tekinthetünk valamit akár csak egy kicsit is objektívnek, ha nem áll másból, mint egy ember saját emlékeiből szóló beszámolóból?

*

A testen kívüli létezés bizonyíték lenne a lélek létezésére.

Feltéve, hogy ezt a jelenséget tudatosan és szát szándékkal elő tudjuk állítani, tetszőleges időben, rendezett laboratóriumi között.

Tehát ha kitalálnának egy olyan módszert, amellyel el tudnánk érni, hogy egy ember megszabadukjon a testébe való rögzüléstől, és folyamatosan és szabadon létezni tudjon a testén kívül, a testén kívülről érzékeljen, nem a testi érzékszervein keresztül, miközben a teste életben van, jól van, mozog, beszél, teszi, amit végeztetnek vele, akkor ez bizonyítaná, hogy van lélek.

Nos ezen már túl vagyunk. 1952-ben egy magántőkéből finanszírozott kísérletsorozat az említett módon, laboratóriumi körülmények között bebizonyította a lélek létezését.

(Érdemes megemlíteni, hogy ugyanerről évezredek feljegyzések is tanúskodnak, és mivel a korabeli leírások némelyike meglehetősen pontosan adja vissza az 1952-ben tudományosan is megtapasztalt jelenségeket, látható, hogy nagyon is létezik olyan, amit egyesek elveszett tudásnak neveznek.)

Azóta több ezer, tudományos igénnyel dokumentált kísérletet végeztek el mindenfelé a Földön, minden esetben azonos eredménnyel. (És természetesen ezek mindegyikét privát személyek finanszírozták a saját magánvagyonukból, mert amióta világ a világ, csak az egyéni kísérletezéssel lehet eredményt elérni.)

Rövidebb-hosszabb időre létre lehet hozni olyan állapotot, amelyben az ember a testétől szabadon mozog, él, gondolkodik, emlékezik, döntéseket hoz és cselekszik, és a testtől kisebb- nagyobb távolságból irányítja a testét.

Ez a rövidebb hosszabb idő néhány perctől néhány évig terjed. (Amikor én magam teszteltem a módszert, első alkalommal mintegy fél percig voltam a testemen kívül, a második alkalommal majdnem öt percig, a harmadik alkalommal, viszont teljes hatvanegy napig. És közben éltem az életem, és elmondhatatlanul szabadnak éreztem magam. Ez az élmény volt a legfontosabb a legfontosabb oka annak, hogy végül szembefordultam a legfelsőbb kaszttal.)

Amíg ön azt hiszi, hogy a tudomány az, amit beírnak a tankönyvekbe, meg hogy a politikának nincs hatalma a tudomány felett, addig elképzelni sem tudja, hogy emberek milyen kincseket fedeztek már fel.

Még 1952-ben a teljes dokumentációt felajánlották számtalan tudományos akadémiának, kévén hogy Wilhelm Wundt már oly régen kijelentette, hogy az nem létezik...

*

Van még egy fontos kérdés: mekkora a jelentősége annak, ha az ember egy lélek és nem egy test? Az lenne ennek az értelme, hogy kevésbé fél a haláltól? Ha csak ennyi lenne az igazán nem sok.

Egy ember valamikor élete folyamán megtanult valamit, tudott valamit, de elfelejtette. Ha megtaláljuk annak okát, hogy miért felejtette el, ismét képes rá emlékezni, ismét rendelkezik a korábban megszerzett tudással.

Képzeld el, ha nem egy év vagy húsz év tudását felejt el, hanem ezer év tudását, vagy egymillió év tudását...

És képzeld el, hogy van rá mód, hogy újra emlékezzen mindenre, amit valaha is tudott!

Egy ember félénk felnőtt lesz, mert gyakran megijesztették és bántották gyerekként. Egy ember szexmániás lesz, mert ahhoz nem kell sok ész, és megfigyelte, hogy máshol nem terem a számára túl sok babér.

Személyiségünk nem egyéb, mint gondolkodási, érzelmi és viselkedési szokás.

Tíz, ötven vagy száz éven át alakítunk ki magunkban szokásokat, vagyis építjük a személyiségünket.

És most képzeld el, hogy ezer éven át, vagy egymillió éven át tesszük ugyanezt...

Képzeld el mennyi gátlásunk lehet, mennyi bűnünk lehet, mennyi tévedésünk lehet!

Képzeld el, hogy egymillió éven át tömtek bennünket hazugságokkal, egymillió éven át szenvedtünk el kudarokat, egymillió éven át veszítettük el szeretteinket, egymillió éven ért bennünket fájdalom és igazságtalanság!

És ha nem egymillió évről van szó, hanem tízmillióról?

Vagy százmillióról?

Vagy egymilliárdról?

Képzeld el ha lenne rá mód, hogy ez alatt a mérhetetlen idő alatt felgyülemelő rossztól meg tudnánk szabadulni...

Vajon mik lennének mindezek nélkül?

Annak tehát, hogy lelkek vagyunk-e vagy atomok, óriási a jelentősége: szavakkal nem kifejezhető.

*

A lélek létének bizonyítása nem nagy feladat. De hogyan bizonyíthatnánk be, hogy van Isten?

De talán ne menjünk ilyen végletes messzeségbe, és beszéljünk csak arról, hogy vajon mi bizonyíthatná, hogy létezik valami a homo sapiens felett?

Ahhoz, hogy ezen a téren elkezdjünk elmélkedni vagy kutatni, először is azt kell definiálnunk, hogy mi az „ember”.

Mi az ember? Mi az „ember” szó tudományos definíciója?

Nos az ember nincs tudományosan definiálva.

Helyette vannak olyan nevetségesen tudománytalan meghatározások, mint például az, hogy az ember a bolygó uralkodó létformája. És ha egy vírus egy napon kiírtja az emberiséget, akkor az a vírus emberfeletti vírus lenne?

Ha materialista nézőpontból közelítjük meg az életet, az eleve kudarcra ítélt vállalkozás. Megközelíthetjük azonban az életet más módon is, ehhez viszont tudnunk kell, mi az élet lényege.

Mi a legjelentősebb különbség egy élő és egy halott ember között? A cselekvés, ugye? A célszerű, tudatos cselekvés. Egy élő ember valamilyen mértékben képes erre, egy halott ember viszont semennyire.

Az élő ember bír valamennyi önrendelkezéssel: képes valamilyen szinten meghatározni az életét, a jövőjét, a környezetét. Mindez teljes egészében hiányzik egy halott emberből.

Mondhatjuk, hogy az élet lényege a boldogság megtalálása, vagy a nagy célok megvalósítása, vagy a történelem formálása, vagy valami hasonló, de ha egy holttestet összehasonlítunk egy élő emberrel, ezeknél sokkal alapvetőbb, lényegesebb különbséget találunk. Egy élő ember képes arra, hogy gondoljon valamire, és megtegye azt, amit kigondolt, még ha az csupán olyan apróság is, mint hogy felemeli a kezét vagy mond egy szót. Egy halott nem képes erre. Semmilyen mértékben nem képes erre. Nincs benne élet. Az élet lényege, hogy hatalmunkban áll valamit tenni.

Elkészíthetnénk a létezés, az élet, az önrendelkezés, a „hatalmunkban áll valamit tenni” skáláját, és bejelölhetnénk rajta a fokozatokat nullától a végtelenig. A nulla lenne a létezés legalacsonyabb szintje, a nulla az önrendelkezés, a végtelen pedig az élet legmagasabb szintje lenne,- a végtelen önrendelkezés, a végtelen hatalom arra, hogy megtegyünk valamit.

Az élet skáláján a tárgyakat a nullához kellene beírnunk, mert a tárgyak nem gondolkodnak, nem döntenek és nem cselekszenek, vagyis semmilyen mértékben nem rendelkeznek önmagukkal: egyszerűen csak léteznek. A tárgyakban nincs élet.

Az élet skáláján a növényeket az egyeshez kellene beírnunk, rögtön a tárgyak felett. A növények képesek minimális önrendelkezésre, tudjuk, hogy van némi érzékelésük, a behatásokkal nem közömbösek, éreznek fájdalmat, vannak dolgok, amelyek kedvezőbbek, mások kedvezőtlenebbek a számukra. Ez egy új minőség a skálán, ez az önrendelkezés legalacsonyabb foka, de ez már valódi önrendelkezés.

Az élet skáláján a kettesnél beírhatjuk az állatokat. Az állatok több önrendelkezéssel bírnak, mint a növények, ezért az állatokban több az élet még akkor is, hogyha bizonyos behatásoknak egy-egy növényfaj jobban ellenáll, mint egyes állatok.

Az embernél ismét egy új minőség jelenik meg: a tudatosság. A tudatosságnak nyomát sem látjuk az állatoknál. Az állatoknál teljes egészében hiányzik a kutatás, a megértés, a fejlődés vágya és igénye: egyetlen állatfaj sem fejlesztett ki filozófiát, vallást, tudományt, művészetet, technikát, vagy valamiféle Utat, amelyen járva magasabb létállapotot érhetnének el, és nem hozott létre semmit, amivel uralni képes a környezetét. Ezt is figyelembe véve, szem előtt tartva az arányosságot (és

némi önkényességet sem nélkülözve): ha az állatokat a kettes számhoz írtuk be, az embert a százashoz kellene beírunk.

A skála egyik végén a tárgyak találhatók, mint a semmi élet, a semmi önrendelkezés szimbólumai, a másik végén pedig Isten, a végtelen önrendelkezés, a végtelen élet szimbóluma.

Azt mondjuk Isten mindenható és mindentudó, és ez szükséges alaptétel a korlátlan önrendelkezéshez, ezért Isten egészen más minőség, mint a tárgyak, de nem egészen más minőség, mint a növények, az állatok és az ember, mert ezen létformák már bírnak valamilyen mértékű önrendelkezéssel.

Mindezt természetesen nem én gondoltam így végig először a történelemben. Számtalan filozófus megtette már, és ön is megteheti (vagy már meg is tette), és nem kell hozzá más, mint némi józan paraszti ész.

De menjünk is tovább, mert a fenti eszmefuttatás számtalan kérdés felvetésére ösztönöz minket.

Így nézne ki a létezés?

Így nézne ki az élet?

Ilyen aránytalanul?

Ilyen kaotikus lenne a természet?

Vannak a tárgyak, a növények, az állatok, az ember és az Isten?

Ennyi lenne csupán?

*

A növények és az állatok között nincs olyan nagy különbség, hogy azt mondhassuk, lennie kell valamilyen általunk nem ismert létformának, ami a kettő között található (bár nem zárhatjuk ki a lehetőségét).

Az emberek és az állatok között azonban elég jelentős a különbség, nem volna tehát logikus a feltevés, hogy az ember és az állat között lennie kellene néhány átmenetnek?

És mi van az emberrel és Istennel?

Mi van az ember és az Isten közötti mérhetetlen távolsággal?

Üres lenne?

Nincsenek fokozatai a tudásos önrendelkezésnek?

Természetesen nem tudok nyilatkozni Istenről, mert nem tudom, mi bizonyíthatná be tudományosan a létét. De az emberfelettség nagyon is bizonyítható.

Az emberben ennyi és ennyi élet van, ennyi és ennyi önrendelkezéssel bír és nyilvánvaló, hogy lehetséges még több önrendelkezés.

A mítoszok tele vannak ilyen lényekkel. És ha nem állítólagos egzotikus tetteikre és külsejükre figyelünk, hanem önrendelkezésük mértékére, akkor már nem fogjuk olyan könnyedén, egy kézlegyintéssel elintézni őket. Pl. egy vámpír számára néhány emberi korlát nem korlát. Például nem öregszik meg a teste, nem árt neki egy közönséges lövedék. Egy ember már régen kimúlt volna azok közt a körülmények közt, ahol egy

vámpír még képes érzékelni, gondolkodni, dönteni és cselekedni. Ez tehát egy emberfeletti állapot.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a vámpírokról szóló legendák igazak(bár cáfolni sem tudom mindegyiket), de néhány dolog belőlük, úgy tűnik, valószínű. (Zárójelben megjegyeznék néhány gondolatot a vámpírmítoszzal kapcsolatban. Először is, nem én találtam ki és a kaszt szolgálatában eltöltött 25 év alatt semmi dolgom sem volt ezzel a mítoszzal. Másodszor: nem hiszek a vámpírokban és soha nem is találkoztam egyetlen vámpírral sem.

Csupán csak elég hosszú időt töltöttem el hazugságok kieszelésével és felismerem a legfelsőbb kaszt keze munkáját.

A vámpír-mítosz - abban a formájában, ahogyan azt nyugati kultúrában ismerik - egy keresztény tanmese. Ennyi és nem több.

Ez a mítosz a reklámja egy vallásnak. Hogy honnan eredhet? Hogy lehet-e valamilyen alapja? Nos erre nem szeretnék válaszolni. De a válaszom nem is lenne túl fontos.

Ami a lényeg, hogy a legfelsőbb kaszt minden korban és minden vidéken létrehozott néhány ellenségképet. Ha valakitől meg akartak szabadulni, vagy csupán egy kis zűrzavart akartak kelteni, akkor óriási tekintéllyel kijelentették valakiről, vagy valakikről, hogy ők az ellenség és elszabadult a pokol.

A kaszt mindig is igen bőkezű volt az ellenségképek létrehozásában és a konfliktusok stílusában.)

*

A válasz e fejezet elején feltett lérdésre az, hogy a legfelsőbb kaszt fogott egy igazságot és úgy kezelte, mint egy gondolat-bálványt: kialakított az igazság köré egy ideológiát (vallást, filozófiát), amelek minden része hazugság volt és ily módon „rossz hírbe hozta” a mélyben megbújó igazságot. Lejáratták az isten és lélek témáját. Babonává irracionalizmussá, életidegenné tették. Más szóval: teherré tették sz ember számára. A lélek eredetileg azt jelentette, hogy az ember lényege egy halhatatlan, időtlen, a fizikai univerzumtól független valami.

Az isten a kezdet kezdetén nem egy óriási hatalmú zsarnokot jelentett, hanem csupán az embernek azt a bizonyosságát, hogy lehetséges a fejlődés.

Az isteni szó azt jelentette, hogy végtelen. Hogy van út felfelé.

A civilizáció hajnalán az emberekben még olyan erősen élt a bizonyosság arról, hogy ők lelkek és hogy van hová fejlődni, hogy a legfelsőbb kasztnak nem volt más lehetősége, mint egy hosszú – hosszú időn át tartó lejárato kampány. És hogy miért volt ilyen fontos eljutniuk a materializmushoz? Mert amíg az ember hitt abban, hogy van lélek és van út felfelé, a kaszt nem érezhette magát biztonságban, mert bármikor előfordulhatott, hogy valaki rájött valamire, - valaki felfedezett valamit.

A civilizációban az első monopólium a lélek és az isten volt. Agresszív vallásokkal kezdődött, amíg mindenkit meggyilkoltak, aki ellent mert mondani a dogmáknak. Azután pedig a legújabb dogma egyenesen kijelentette, hogy lélek nem létezik.

Az egész történelem folyamán a legnagyobb tabu a lélek kutatása volt. Minden korban halál járt érte.

Amikor a legfelsőbb kaszt elkezdte leváltani a vallásokat, beengedték a világba a fegyelmezett gondolkodás talán legnagyobb vívmányát, amely nem más, mint a tudományos kutatás módszertana. Ez az, ami lehetővé tette a technikai fejlődést.

A kaszt beengedte a világba a technikát, ami igazi csodának tűnt a babonák által megnyomorított ember szemében, majd óriási propaganda munkával elkezdték összemosni atehnikát, a tudományt és a materializmust.

Így járatták le a lelket és vették rá az embereket, hogy tagadják le magukat, vagyis hogy fogadják el a materializmust.

A tudományos kutatás módszertana alkalmas a valóság megismerésére. Nem kell hozzá hinni semmiben. Ezzel az eszközzel meg lehet találni és meg lehet ismerni bármit, ami létezik. Beleértve a lelket is, beleértve az istent is. Éppen emiatt a lélek és isten ma olyan hatalmas tabu, amilyen még soha nem volt.

A lélekre azt mondják, hogy nem létezik, istenre pedig azt, hogy a vallások magánügye és a tudomány nem kutathatja istent.

Ezt úgy nevezik, hogy a „vallás szentségének védelme.” De ez nem az. Ez csak egy babona védelme. A régi rendszer maradványainak védelme.

A tudományos kutatás módszertana lehetővé tette a technikai fejlődést, ami létrehozta azt a technológiát, amellyel a legfelsőbb kaszt másodpercek alatt elterjeszthet bármit, amivel mindenkit megfigyelés alatt tarthatnak és amivel egy nap alatt leradírozhatja az emberiséget a térképről.

A technikai fejlődést nevezik FEJLŐDÉSNEK és az ember kapott tévét, számítógépet, repülőt és hajfestéket, de cserébe el kellett felejtene a lelkét.

A materializmusban nincs semmi, amit kutatni lehetne, vagy amit kutatni lenne érdemes. Ez a világkép egyetlen igazságot sem tartalmaz. Így a legfelsőbb kaszt biztonságban van.

Ez az oka annak, hogy ebben a könyben ennyit támadom a materializmust. A lélek és az isten nem vallási kérdés, nem hit kérdés, hanem a tudomány legfontosabb kutatási területe. A tudomány számára nem lehetnek tabuk.

A nagy rémálom - a 18. lecke a világról

Bárhol legyünk is, valahol mindig vagyunk és valahová mindig tartunk. A két pont között (elhelyezkedésünk és célunk között) egy út található, amin végig kell mennünk, hogy eljussunk a célhoz. Ezen az úton a tetteink a lépések és nem a szavaink.

Az alkoholista, aki állandóan a leszokásról beszél, de aki mégsem hagyja abba az ivást, nem fog leszokni, mert a tettei nem a leszokás irányába viszik.

Nem a szavak számítanak, hanem a tettek.

Milyen cél sejlik fel a távolban, amely felé az emberiséget a saját tettei viszik?

Olyan könnyű látni, hogy milyen állapot felé tartunk, de nehezebb felfogni, hogy valóban ez az útirány.

Ön mit gondol? Felejtse el a hangoztatott terveket és a reményeket, mert sem a szavak, sem a remények nem lépések az úton. Csak a tetteket figyelje. Mit jósol, mi vár ránk, az emberiségre?

Ön szerint a bűnözés egy szép napon eltűnik majd?

Csak úgy egyik napról a másikra?

Mit gondol, lesznek a jövőben nemzetközi konfliktusok, helyi háborúk, zavargások, éhezés, világjárványok?

Mit jósol a terrorizmust illetően?

Ön szerint vár még ránk világháború?

Gondolja, hogy a jövőben valahol bevetnek majd tömegpusztító fegyvert a lakossággal szemben?

Eljutunk odáig, hogy többé már egyetlen betegség se fenyegeessen bennünket?

Véleménye szerint egy napon beköszönt majd a világbéke?

Felejtse el a reményt, a szavakat, a bizalmat, és csak arra figyeljen, hogy a TETTEK merre vezetnek minket!

Nos merrefelé megyünk, mi az útirány?

*

A múlt csúnya volt, vérzivataros, sötét és kegyetlen.

A jelenünk éppen ilyen. Csak a jövő egészen más. A jövő ami felé tartunk, olyan lesz, amihez fogható még nem volt.

Ha nem látja, hát elmondom: a jövőnk az, hogy elsüllyedünk.

Nem úgy, mint az Atlantisz, nem képletesen szólva, de nem is fizikai értelemben. Ez az elsüllyedés igazán semmiség volna! Nem városok, országok, szigetek és földrészek süllyednek majd el, hanem mi magunk, mi emberiség süllyedünk el.

És hová?

Az ember alá.

Nem az állatvilágból jöttünk, hanem oda tartunk. És már csak karnyújtásnyira vagyunk.

Ha figyeli a tetteket és minden mást elfelejt, akkor láthatja, hogy az erőszak sokkal inkább éltünk szerves részévé fog válni, mint amilyen eddig volt. A bűnözés a mostani többszörösére fog nőni. A bűncselekmények fajtáinak aránya meg fog változni, de összeségében a bűnözés sokkal nagyobb lesz mint most.

A háború sajátosságai is változnak. Rengeteg helyi háború lesz: kisebb helyi háborúk, és olyan nagy kiterjedésű háborúk, amelyek mérete megközelíti majd a világháborút.

És világháború is lesz.

Figyelje a tetteket, ügyet se vessen a szavakra, és akkor látni fogja, hogy közeleg.

*

A konvencionális háborús taktika a hadsereg-hadsereg elleni harc. A háború és a háborús feszültség milliárdok figyelmét, gondolatait és érzelmeit kötötte le, és tetteik sokaságát határozta meg.

Most a háború egy teljes új formája közeleg.

Ezt a háborút a nemzetközi terrorizmus elleni harc hozza majd el, és olyan háború lesz, ami ellen hadsereg nem harcolhat.

Látta Belfastot és Jeruzsálemet, amikor igazán fellángolt a gyűlölet?

Láthatott jeleneteket a tévében, ahogyan az írek és az angolok vagy a palesztinok és az izraeliek egymással csatáztak az utcákon, mindenhol, minden fegyverrel, váratlanul támadva elsőprő erővel. Ez a gerilla-hadviselés.

Egy gerilla-világháború közeleg.

Szeptember 11-e és a World Trade Center leomlása csupán a startpisztoly eldörrenése volt.

Gerillaháborút fognak vívni minden városban, Moszkvától Bukarestig, Belgrádtól Londonig, New Yorktól Los Angelesig, Sydney-től Tokióig.

Nos ez a jövőnk, ami az erőszakot illeti.

*

Nézze meg a gazdaságot. Nézze meg az ipart szabályozó törvényeket és politikai szándékokat. Merre mutatnak?

Ebben a pillanatban MINDEN bizonyíték a rendelkezésünkre áll ahhoz, hogy tudjuk: az ipar, a szén-olaj alapú gépek és erőművek károsítják a környezetet, és ha ez nem változik, a legoptimálisabb becslések szerint is 2-300 év múlva lakatlan lesz a Föld felszíne.

Erre mi történik?

Lejáratják a „károgó” tudósokat, lejáratják a környezetvédelmi aktivistákat és szervezeteket: nem fogadják el, nem tartják be a szükséges szabályokat, mondván, hogy a gazdaság érdeke úgy kívánja, hogy ne változtassunk az iparon.

Néhány Nagy Tekintély kijelentette: az emberiség halála gazdasági érdek.

Tudják: a materialista világnézet szerint semminek sincs semmiféle következménye.

A materializmus végül mindent kiszorít majd, nem lesznek filozófiák, nem lesznek vallások. Az emberek engedelmes rabszolgák lesznek, senki sem álmodozik, senki sem képzel majd el egy szabad világot, mert senki sem lesz olyan állapotban, hogy ilyesmit elképzeljen.

Döljön hátra, csukja be a szemét, relaxáljon, és képzeljen el egy mindenben vihogó, teljesen „nyugodt” és abszolúte gondolkodás- és cselekvésképtelen fajt. Szép, ugye? A legfelsőbb kaszt szerint az.

*

A tettek olyan jövő felé vezetnek, amiben a materializmus totális világalomra tesz szert. Most már pontosan ismert a materializmus világlépének valamennyi tételét-képzeltje el hová fog ez vezetni.

Az egyetlen jövőkép, amit a materializmus kínál: a halál.

Megszületik, iskolába jár, dolgozik, eszik, alszik, szeretkezik, megöregszik és meghal.

Ez a MINDEN, ami önre vár a materialista világnézet szerint.

Ez a világnézet olyan fokon örült, hogy pusztán a benne való hit tönkreteszi önt.

Mert ha a halál egy legyőzhetetlen mumus, akkor semminek nincs értelme, és akkor miért ne tennék meg bármit, ami éppen eszünkbe jut? Miért ne pusztítsuk el az egészségünket, miért ne legyünk erkölcstelenek, miért ne öljünk meg bárkit, aki szembe jön? Miért ne veszítsük el az eszünket teljesen?

Ha a halál legyőzhetetlen, akkor nincs más, mint a pillanat élménye.

És ha a legyőzöttség által elfásulva egy nap arra vágyunk majd, hogy gyerekeket erőszakoljunk meg? Vagy élve felboncoljuk a saját gyerekünket? Vagy az anyánkat? Vagy az apánkat? Mért is ne? Teljesen mindegy, ha egyszer a megsemmisülésen nincs semmi más?

És ha már idáig eljutottunk, miért állnánk meg itt?

Miért ne hoznánk össze egy hatalmas háborút? Miért ne vetnénk be minden fegyvert ami csak van? Nukleáris fegyverek, vegyi fegyverek, biológiai fegyverek... Ha ügyesen csináljuk emberek milliárdjai halnak meg. Az lesz ám a jó buli!

És esetleg csinálhatnánk egy nagyobb bombát is mint az eddigiek. Mondjuk legyen 1 teratonna, és legyen hidrogénbomba, antianyag-bomba amit ha felrobbantunk, megreped a földkéreg. Ej azok lesznek csak a szép idők! A magma feltör a felszínre, a vulkánok vörösre festik az eget!

Ilyen elmebeteggé válunk a materializmus hatására, ami teljes egészében hazugságokból áll!

És egy szép napon- amelyik, ahogyan fogynak az évek, egyre inkább bármelyik reggel elkezdődhet - összeomlik a világ.

És eljő az új őskor.

Ki tudja, hányadszor...

Hát ez a jövő, amelynek a megvalósításán dolgoztam huszonöt éven át, és amelyen a legfelsőbb kaszt a teljes apparátusával dolgozik ebben a percben is.

Az ön felelőssége - az utolsó lecke a világról

Ez az utolsó és egyben a legfontosabb fejezet a könyvben. Ha az összes eddigi fejezetet ostobaságnak minősíti és elveti, de ezt az *egyed* megszívleli, akkor ez a könyv elérte a célját.

Hogy mi az utolsó lecke a világról? Az ön felelőssége. Más szóval, az utolsó lecke az, hogy az ön élete még mindig az ön kezében van, és a világ megváltoztatható.

Lehetséges, hogy mindaz amit elmondtam önnek ebben a könyvben, felzaklatta önt és arra a gondolatra jutott, hogy „akkor most mi értelme van bárminek is”?

Hiszen ki volna az, aki kellő hatalmat birtokol ahhoz, hogy szembezállhasson a legfelsőbb kaszttal?

Ki lenne képes áttörni a tekintélyek hadseregén, kimászni a gazdasági trükkök hálójából, felszabadítani az elméjét a hazugságok alól, és túlélni a törvények, a háború és a bűnözés jelentette erőszakot?

Hogy ki? Megmondom. Ön.

Végső esetben még mindig ott a megállapodásunk, amit a könyv legelején kötöttünk. Ha akarja nyugodtan tartson engem örülnék, mondja, hogy hazudok, félrebeszélék, vagy amit csak jónak lát.

Végül is mivel tudnám bizonyítani, hogy amit leírtam az igaz? Jó kérdés. És a válasz igen egyszerű: közvetlenül semmivel. Nem tudok önnek közvetlen bizonyítékot bemutatni. Közvetett bizonyítékot igen: ott az összes hír a médiában, az összes esemény a világban. De a közvetett bizonyítékok tudományos szempontból nem érnek semmit. Tehát?

Mi következik mindebből? Mindössze annyi, hogy elvi síkon van miről beszélnünk, hiszen ez a könyv sem más, mit közlemények, **ÉS NEM TÉNYEK** gyűjteménye.

Bárhonnan nézzük is, ez csak egy könyv, és nem bizonyít többet, mint hogy van nyelv, van írás és van könyvnyomtatás. Ennyi és semmi több.

Ön tehát jól felzaklatta magát az előző oldalakon - lehet hogy a semmiért. Lehet, hogy egyetlen szavam sem igaz. Miért lenne az?

Látja, abban a pillanatban, ahogy túllép a saját személyes tapasztalatainak a körén, abban a pillanatban, hogy felmerül egy olyan téma, amit nem tud ellenőrizni, vagy rendkívül sok nehézséggel járna az utánnajárás, olyan laápvídekre téved, ahol nem sok esélye van.

Mert megvezethetik és megvezetik önt. Méghozzá annyira, hogy el sem tudja képzelni.

Ön egy részigazságokból és hazugságokból gyúrt masszába ragadt bele. Ez a massa sűrű, évezredek óta formálják, rakosgatják rá az újabb és újabb rétegeket és olyan átláthatatlan, amire már nincsen szó.

Ezt a masszát nem lehet szétszedni. Nem lehet legyűrni. Nincs olyan éles ész, nincs olyan vaslogika, amelyik ne akadna el benne. Egyetlen megoldás van. Ismeri a gordiuszi csomó legendáját? A megoldást abban találja.

A buddhizmusban a legmagasabb szellemi állapotot buddhának nevezik. Az ez előtti legmagasabb állapot bodhiszattva. Egyszer beszéltem egy bodhiszattvával, aki elmagyarázta nekem, hogy mit ért el. Azt mondta, hogy nem azonosítja magát a testével, az emlékeivel és a gondolataival, csak a tudatával – mindegy mi volt a múltban, mindegy mit érez és mit gondol, az nincsen rá hatással. Azt mondta, hogy valamit vagy tud vagy nem tud, arról nem alkot véleményt.

Amit nem tud, arról nem alkot véleményt...

Ott állt előttem egy ember, aki azt nevezte tudásnak, amit maga megtapasztalt és amit nem tapasztalt meg, azt nem nevezte el semminek és arról nem alkotott véleményt, nem alkotott semmilyen gondolatot.

Nem tudta, milyen alakú a Föld és nem is volt elképzelése a Föld alakjáról. Nem tudta, milyen széles az Atlanti-óceán és nem volt egy gondolata arról, hogy vajon hány ezer kilométer lehet.

Ez a bothiszattva volt a legszabadabb lény, akit életemben valaha is láttam.

Ő olyan ember volt, aki felett a legfelsőbb kasztnak nem volt hatalma.

A világ összes tekintélye sem tudott elfogadtatni vele semmit.

Nem tudtak rajta fogást találni. Legyőzte a rendszert, egyedül, fegyver nélkül.

Pontosan tudom, milyen szintű fegyelmezettséget igényel, de nincs más mód arra, hogy ön felszabaduljon a legerősebb bilincs szorításából: hoznia kell egy szabályt, amely úgy szól, hogy amit nem ismer, arról nem alkot véleményt.

Erre a művészek, a filozófusok és a tudósok többsége sem képes. Észre sem veszik, hogy egyfolytában véleményeket gyártanak, mint valami gép.

Le kell állítani ezt a gépet. Ez az egyedüli esélye a legfelsőbb kaszttal szemben. Bármi mással próbálkozik, tökéletesen biztos, hogy a csapdájukba sétál be. Ez elkerülhetetlen.

A jog igen csak érdekes dolgokra képes. Maga szó azt jelenti, hogy „szabadság”. Mégis úgy tűnik, mintha az ellenkezőjét jelentené.

Amihez joga van, azt szabadságban áll megtenni. Amihez nincs joga, azt nem teheti meg büntetlenül.

A jog törvényeken alapszik, a törvényeket pedig emberek alkották meg, fogadták el és kényszerítik ki.

Ebben a könyvben én leírhatok bármit, amit csak akarok. Szabadon korlátozás nélkül. Amíg nem használom konkrét emberek nevét és nem írok róluk semmi kedvezőtlen, senki nem támadhat meg jogilag.

Azonban ha elkezdek arról írni, mit tehet a legfelsőbb kaszt ellen, hogy miként lehet ÉLNI ebben a világban (a legfelsőbb kaszt rendszerében) és hogyan lehet megdönteni a kaszt hatalmát, könnyen belesúszhatok abba a kategóriába, hogy valaki a jog eszközeivel megtámad és ezt a könyvet betiltják.

Ezért itt és miost csak annyit mondhatok önnek, hogy van megoldás. Lehet biztonságban élni ebben a világba, ebben a RENSZERBEN és fölé lehet nőni. Hogy hogyan? Keresse az interneten ott meg fogja találni. Julius Andan vagyok megtalálja az eszközöket.

A jog adta kereteken belül mindössze néhány tanácsot adhatok át önnek, amelyet megfogadhat, ha akar, de el is vethet, kedve és belátása szerint.

1. Ne alkosson véleményt arról, amit nem tud. Ha véleményt alkot, biztosan belesétál a kaszt csapdájába.

2. Találja meg azt, ami tényleg érdekli önt és ami hasznára válhat a világnak és sajátítsa el mesteri szinten.
3. Kutasson fel olyan technikákat, amelyekkel megtanulja kezelni a stresszt. Ne menjen bele a felkínált konfliktusokba.
4. Keressen olyan módszereket, amelyekkel fejleszteni tudja szellemét és váljon ezen módszerek szakértőjévé.
5. Keressen új utakat és új válaszokat.
6. Keressen alternatív megoldásokat a problémáira.
7. Tegye félre az indokait és reményeit és vizsgálja meg milyen irányba viszik a tettei. Ha nem tetszik az útirány változtasson saját magán.
8. Ne vegye készpénznek a „hivatalos állásfoglalást”. Mindent emberek találnak ki és hoznak létre. A kormányokban, a tudományos akadémiákban és más szervezetekben nem bodhiszattvák ülnek. Olyan emberek ülnek, akik pontosan ugyanúgy ki vannak téve a kaszt hatásainak, mint ön
9. Higgyen a saját szemének. Legyen elég önbizalma ahhoz, hogy saját maga vizsgálja meg a dolgokat, és ne fogadja el mások állításait.
10. Keresse meg a saját világát. Lehet, hogy nem az önnek való környezetben él, és ez tehető felelőssé ezernyi hibáért és kudarcért.. Gondoljon bele: Elvis Presley volt a Király, de mi lett volna belőle egy olyan közegben, ahol az emberi érték egyetlen fokmérője az, hogy ki hány fát tud kivágni, vagy ki hány gólt tud belőnni. Nos egy ilyen világban egy senki lett volna, nem Király. Ön talán nem abban a világban él, ahol méltányolják azt, amit ön tud: azt ami ön. Keljen útra és keresse meg az igazi otthonát.
11. Ne nézzen híreket a tvben, ne hallgasson híreket a rádióban és ne olvasson híreket az újságokban. Ezek csak azért vannak, hogy összezavarják, vagy felzaklassák önt.
12. Ne díjjazza a rossz példát. Ne vegye meg és ne hallgassa meg olyan emberek lemezeit, ne nézze meg olyan emberek filmjeit, ne olvassa el olyan emberek írásait, akik az életvitelükkel nem jó példát közvetítenek és nem egy épelméjű értékrendet terjesztenek.
13. Ne verje magát adósságokba. Ez olyan csapda, amellyel emberek milliárdjait hajtották rabigába.
14. Ne szegje meg a törvényt. Ha megteszi, felfalják önt. Ha egy ország törvényei elviselhetetlenek az ön számára, akkor menjen más országba. A Föld az ön igazi hazája. Ezen a bolygón minden globális és minden mindenkire tartozik.
15. Járja be a világot, mert amit nem látott még a saját szemével, arról nem is tud semmit. A médiából nem tudást kap, hanem közleményeket. Ne keverje össze ezt a kettőt.

Utószó

A legfelsőbb kaszt hivatalos hazudozójaként nem éltem szerzetesi életet. Nem zárkóztam el egy földalatti bunker vastag falai közé. Muszály volt emberekkel találkoznom, mert élesben kellett tesztelnem az elgondolásaimat, figyelve minden kis reakciót, alaposan kielemezve minden hatást.

2002 nyarán, amikor még teljes szívvel hittem abban, hogy az emberiséget el kell nyomni, mert rabiga nélkül a halálába rohan, egy ideológián dolgoztam, amelynek az volt a célja,

hogy elfogadtasson a társadalomban egy gondolat-bálványt, ami úgy hangzott, hogy „A szigorú demokrácia a jövő. A „szigorú demokrácia” egy demokráciának látszó diktatúra, amelyben vannak például választások, ugyanakkor totálisan elnyomják a személyiséget.

(Egy ideológia nagyon összetett valami. Egyes *részei* az állampolgárokra vonatkoznak, más részei a politikusoknak, más részei a katonáknak, más részei a nagytőkéseknek szólnak, és így tovább. Minden társadalmi réteg és minden befolyásos szakma más és más hazugságokat, más és más érvrendszert kap.)

2002 nyarán megbeszéltem egy találkozót egy nyugállományba vonult ezredessel, aki harcolt a második világháborúban és Vietnámban is. Rengeteg kitüntetést kapott: igazi háborús hős volt, aki nem félt se embertől, se ördögtől, civilben pedig kifogástalan úriember. A formálódó ideológiám egyik hazugságát akartam rajta tesztelni. Hogy meglegyen az alaphang köztünk, azt hazudtam magamról, hogy még annak idején, fiatalemberként, önkéntesként szolgáltam Vietnámban, ahol megtapasztaltam a háború borzalmait.

Természetesen alaposan felkészültem Vietnámból és más háborúkból is. Rengeteg iratot olvastam át a témáról, sok tízezer fényképet néztem meg, és legalább száz órát töltöttem el korabeli filmfelvételek tanulmányozásával. Játékfilmeket és regényeket is felhasználtam, hogy kialakítsam a szerepem.

Azon a napon, amelyiken úgy éreztem, hogy teljesen felkészültem a találkozóra, az utcán sétálgatva megláttam egy bolt kirakatában néhány videojátékot, és volt köztül egy, amelyik a második világháborúban játszódtott. Gondoltam kipróbálom, hátha segít abban, hogy még jobban beleéljem magam a szerepembe.

Az ezredes kőkemény ember volt. Kora ellenére vágott az esze, mint a borotva, és majdnem olyan gyanakvó volt, mint én. Azt elhitte nekem, hogy katona voltam, és azt is hogy jártam a háborúban, de azt már nem, hogy számtalan éles bevetésen vettem részt és átéltem a háborúk poklát, mert - így mondta: - nem olyan típus vagyok.

Beszélgetésünk során az ezredes megkérdezte, hogy mi volt a legszörnyűbb háborús emlékem. Én pedig azt feleltem, hogy véletlenül megöltem az egyik barátomat.

Az ezredes pedig elkezdett zokogni.

Megvallotta nekem, hogy '45-ben Berlinben ő is megölte az egyik barátját véletlenül. Én pedig könnytől csillogó szemekkel meséltem, hogyan jutottam el a géppuskarüzben

egy lövészárkig, hogyan rohantam összegörnyedve a sárban, kezemben M-16-os gépkarabéllyal, és hogy mikor felbukkantam a kanyargós, kilométer hosszú lövészárk egyik fordulójában, hogyan eresztettem egy sorozatot az ott guggoló fegyveresbe, mert azt hittem, hogy eszaki-vietnámi katona, de amikor magamhoz tértem, rájöttem, hogy a barátom az.

Az ezredes onnantól kezdve a tenyeremből evett, megnyílt előttem, és én le tudtam tesztelni a hazugságot, amit a magas rangú tisztek meggyőzésére találtam ki.

Pedig ez az egész nem történt meg velem. Soha nem jártam háborúban. Igazából még katona sem voltam. Csupán játszottam egy második világháborús videojátékkal, nagyon beleéltem magam és hagytam, hogy átérezzem a háború stresszét, mire azt tapasztaltam, hogy rendszeresen agyonlőttem a játékban a saját csapattársaimat. Véletlenül. Mert befordultam egy utcasarkon, vagy egy folyosó sarkán, vagy felbukkant valaki egy ablakban, vagy fedezék mögött, és csak azt láttam: fegyveres, és azonnal tüzeltem, nehogy engem lőjjenek le.

Ily módon, játék közben annyit tudtam meg az igazi háborúról, amennyit egyetlen könyvből és egyetlen filmből sem.

Hivatalos adatok szerint a második világháborúban körülbelül 58 millió ember halt meg. Vajon ezek közül hányan haltak meg *baráti tűz* által? Hányan estek el azért, mert a saját bajtársuk véletlenül megölte őket? Hányan lettek öngyilkosok, és hányan örültek meg, amiért véletlenül megölték a barátjukat? A háború poklában, a folyamatos életveszély nyomása alatt vajon ki képes a tizedmásodpercnél rövidebb idő alatt megkülönböztetni egymástól a különböző hadseregek egyenruháit? Pláne esőben, hóban, sárban, éjszaka... Nem tudom hányan halhattak meg így, de valószínűleg több millióan.

Amikor hazatértem az ezredessel való megbeszélésről, az volt az első dolgom, hogy írtam egy jelentést a felettesemnek, amelyben felhívtam a figyelmét a videojátékokban rejlő hatalmas veszélyre, és kértem engedélyt az elpusztítására.

Az engedélyt megkaptam.

A jelentésemben (sok egyéb mellett) ez állt: „Egy ténylegesen realista videojáték képes arra, hogy általa az emberek *tapasztalatokat* szerezzenek és megértsenek olyan dolgokat, amelyeket nem szeretnénk, ha megértenének. Egy videojátékban a játékosnak olyan felismerései lehetnek, amelyek helytállóak és valóságok.” (...) „Minden videojáték típus közül az akciójátékok a legveszélyesebbek ránk nézve”. (...) „A videojáték a jövőben interaktív történetmesélő művészetté válhat, ami súlyos problémákat vet fel.”

Megalkottam a gondolat-bálványt: „A videojáték káros”, majd elkezdtem hozzá kidolgozni az ideológiát – azoknak a hamis érveknek a rendszerét, amelyek segítségével el lehet majd adni a központi hazugságot az embereknek - és a videojáték mint olyan megszűnik létezni. Az ideológiában két területre koncentráltam: az egyik az volt, hogy „ez csak játék, nem komoly”, a másik pedig az, hogy „bűnözővé teszi a játékosokat”.

Azon dolgoztam, hogy elpusztítsak egy művészetet, még hőskorában, mert a legfelsőbb kaszt számára veszélyeket rejtett magában.

Kitaláltam, hogy az iskolai lövöldözések mögött a videojátékok állnak. Néhány szakteknitely (más néven: *hivatásos hazudozó*) segítségével óriási felhajtást sikerült elérni.

A valóságban az iskolai lövöldözések háttérében nemlétező betegségekre adott „gyógyszerek” állnak. Ezek a nem létező betegségek a „tanulási zavar”, a „figyelemhiány” és a többi ehhez hasonló, kitalált mentális betegség. Ezek a betegségek nem léteznek: az egészet én magam találtam ki. Ez is csak egy ötlet az oktatás csődjének elfedésére.

A „gyógyszerek” pedig az olyan drogok, mint amilyen például a Ritalin vagy a Prozac. Utánna lehet nézni: az összes iskolai lövöldözés elkövetője szedett Ritalint vagy más pszichiátriai drogot. Egyetlen kivétel sincs, egyetlen országban sem.

Az, hogy ezek a szerek, amelyeket gyerekek millióinak adnak, erőszakosságot és öngyilkossági hajlamot váltanak ki, annyira közismert, hogy még a gyógyszerészeti kompendiumokban is megemlítik a „mellékhatások” listáján (ezeket bárki megnézheti egy könyvesboltban vagy egy könyvtárban). És azért „mellékhatások” (így idézőjelben), mert *ezek a fő hatások*, ezek azok a hatások, amik miatt kitalálták ezeket az anyagokat.

Hát ENNYIRE más lehet a valóság, mint a látszat.

Három nagyon fontos kérdés maradt a könyv végére.

Az első kérdés: legyőzte a legfelsőbb kaszt az emberiséget, vagy még nem?

A válsz egyértelmű: nem.

A második kérdés az első kérdésre adott válaszból fakad: hogyan lehetséges ez?

Hiszen a legfelső kaszt birtokol minden hatalmat a Földön: ideológiáit, politikáit, gazdaságát, továbbá az ő kezében van valamennyi erőszakszervezet, és olyan totális háborút vív az emberiség ellen, ami évezredek óta tart, és ami mindvégig teljesen egyoldalú volt, hiszen az emberiségnek nem volt tudomása arról, hogy valaki háborút visel ellene.

Mindezek ellenére a legfelsőbb kaszt még a mai napig sem ért el teljes győzelmet. Még mindig óriási erőfeszítésébe kerül, hogy fenntartsa a kontrollt, és még mindig vannak emberek, akik kisebb nagyobb problémákat okoznak neki.

A legfelsőbb kaszt igazi ellensége maga *az ember alaptermészete*. Ezt az alaptermészetet kell végérvényesen kiölnie az emberből, ahhoz, hogy totális győzelmet arasson. És mint látható, ezt megtenni roppant nehéz.

Az ember alapvetően jó, nemes szívű, szeretni akar, boldoggá akar tenni másokat, békében akar élni, mindent meg akar érteni, és tekintetét a távoli jövőbe veti. Ilyen az ember természetes *formájában*. És nem olyan amilyenek a média lefesti.

A legfelsőbb kasztnak ezt az alaptermészetet kell eltörölnie és helyette gátlástalan, elvtelen, a végtelenségig önző, a pillanatnak élő, nyomorult szellemi roncsot kell létrehoznia MINDEN emberből.

Ez a célja. Ezt biztosan tudom.

A harmadik kérdés így szól: mi lesz akkor, ha a legfelsőbb kaszt eléri ezt a célt?

Nos ha *ez* megtörténik, a történelem kereke megáll. Modjuk, hogy a legfelsőbb kaszt azért nem irtja ki a egyszerűen az egész emberiséget, mert az emberiségből él, az emberiség tartja fenn.

De mi lesz a céllal? Mi lesz a kaszt céljával, ami felé mutatnak az események és a törekvések?

Mit lehet kezdeni egy teljesen elzüllött, teljesen megőrült fajjal? Hát semmit.

Akkor miért *ez* a cél?

Talán hazudtak nekem, amikor tájékoztattak a célról? Ezt nem hiszem. Túlon túl nyilvánvaló, hogy *ez az*, ami felé a világot viszik.

Tehát akkor mért jó a legfelsőbb kasztnak, ha mindenki megbolondul és a történelem *kereke* megáll?

Ez egy nagy rejtély, és sajnos nem tudom, hogy mi a válasz. Csak elméleteim vannak, bizonyosságom nincs.

Sokszor hittem az elmúlt hónapokban, hogy sohasem jutok el idáig, hogy egyszerűen nem birok életben maradni ekkore nyomás alatt, ennyi időn keresztül. De mégis sikerült. Még mindig élek és még mindig írok.

Ez a könyv egy fegyver. Egy száz megatonnás *taktikai információbomba* a legfelsőbb kaszt hazugságai ellen. A megértés megsemmisíti a hazugságot és ennek a könyvnek az egyetlen funkciója az, hogy megértesse az olvasóval: mi folyik körülötte és miért.

Huszonöt évet álltam egy titkos és gigászi hatalom szolgálatában. Az volt a feledatom, hogy ismerjem a gongolatokat, ismerjem mindazt, amit gondolatok terén kitermelt magából az emberiség a történelem során. Szabad bejárásom volt a világ számtalan titkos raktárába, archivumába és levéltárába . Ugyan a legfelsőbb kaszt titkait nem ismertem, de az emberiség titkait igen.

Tanulmányozhattam minden iratot, dokumentációt, fotót, film- és hangfelvételt, amik „szigorúan titkos” besorolást kaptak. Meg kellett értenem az ember filozófiáit, ideológiáit és legendáit.

Egyfajta használati utasítást készítettem *megbízóm* számára arról, hogy miképpen lehet elferdíteni különböző népek kulturális örökségét, vallások tanítását, filozófiái irányzatokat, tudományos elméleteket és megfigyeléseket, művészi vagy pusztán hétköznapi felvetéseket.

Ha egy kutatást le akartam állíttatni, mert veszélyeztette a fennálló világképet, csak telefonáltam és fél órával később a projekt elvesztette minden anyagi forrását, elvesztette a jóindulatot, ami körülvette és rövidesen megszűnt.

Csak azoknak volt esélyük, akik az intézményesített tudományon kívül dolgoztak, egyedül ők tehettek olyan felfedezéseket, amelyek valóban jelentősek voltak, viszont felfedezéseiket nem tudták érvényre juttatni, mert nem engedték be az intézményesített tudomány területére, nem kaptak publikálási lehetőséget, anyagi eszközöket, és ha nagyon kitartóak voltak és még ezek után is fennmaradtak, törvényeket hoztak ellenük és erőszakkal pusztították el őket. Ezt megtehették törvény nélkül is, ha még nem voltak túl nagyok, és az esetet ráfogták a bűnözésre.

Olyan egyszerű volt az életem... Hihetetlen hatalmat birtokoltam. De egy napon felébredtem.

És most itt vagyok, írom ezt a könyvet, és ez a láthatatlan hatalom engem keres. (Ebből következően a „Julius Andan” természetesen egy állnév.)

Elkövettem a legnagyobb szentségtörést, amit egyáltalán el lehet követni. A legfelsőbb kaszt, a fennálló rendszer árulója lettem. Az egyetlen áruló, amióta csak világ a világ. És nincs semmi más az életemben, amire büszke lehetnék, csak ez az egyetlen egy dolog - hogy elárultam a legfelsőbb kasztot.

Eljutottunk addig a pontig, hogy ha a világ jelenlegi felépítése és működési módja nem változik meg, akkor meghalunk mind.

A legfelsőbb kaszt tudást és technikát rejtett el az emberiség elől. Elképzelhetetlenül jelentős az a tudás, amit nem ismerhettünk meg. A legfelsőbb kaszt kiesésével az elzárt tudás és találmányok mind a birtokunkba kerülnek - és ezek képezik az *egyedüli esélyünket* a túlélésre.

Vannak *igazi* igazságok!

Vannak *valódi* tények!

Vannak *igazi* problémák, és vannak *igazi* megoldások!

A *lélek tudománya* létezik!

Én láttam. Olvastam könyveit. Kipróbáltam. Alkalmaztam. Tanultam.

Nem materialista. Egyszerűen csak igaz. Tétélei kísérletileg igazolhatók. Képes rá hogy magához térítse az embert, hogy visszaadja kezébe az önrendelkezés képességét olyan magas fokon, amit a legfelsőbb kaszt elnyomása alatt sínylődve sosem állt módunkban megtapasztalni.

Van *igazi humán tudomány*. Fél évszázada ott van a fal mögött a mellett a számtalan találmány mellett, amiket a legfelsőbb kaszt minden hatalmát latba vetve elrejtett ön elől - hatalmuk elvesztésével *ez* a rengeteg csoda életünk részévé válik.

Egy hazugság igazságát nem lehet bebizonyítani, hiszen nincs mit bebizonyítani. Ezért a legfelsőbb kaszt beveti a tekintélyeit: egy valóságos hadsereget, amely hivatásos hazudozókból áll, akik bizonygatnak, és bizonygatnak, és bizonygatnak, és bizonygatnak - de semmit sem bizonyítanak. A legfelsőbb kaszt a tekintélyeivel **HELYETTESÍTI** a bizonyítékokat.

De a *bizonygatás* nem *bizonyítás*, és az univerzum összes tekintélyének együttvéve sincs annyi hatalma, hogy igazsággá változtassa a legapróbb hazugságot.

Régen, ha az ember kalandra vágyott, előtte állt az ismeretlen, bejárhatta a sarkokat, a dzsungelket, a világ számtalan felfedezettlen vidékét. Azután egyszer csak elkezdett terjedni a hír, hogy a világ nem ismeretlen többé, nincs több fehér folt.

Pedig van. Aki sosem járt a Himaláján, az semmit sem tud róla! Aki sosem merült le az Égei-tenger vizében, az nem tud róla semmit!

A világ az emberek számára éppen olyan ismeretlen, mint bármikor korábban, a lehetséges kalandok száma eggyel sem csökkent.

A média nem az ön egyik érzékszerve!

Itt az idő, hogy megismerje a világot, mert csak azt hiszi, hogy ismeri!

A látszat eltakarja a valóságot, de nincs rá hatással. A látszat nem létező dolog. A látszat csak látszat, és csak azért létezik, mert valaki rosszul figyel meg.

A világegyetem elképzelhetetlenül hatalmas és tele van kihívásokkal. Az örület eltűnése az életünkből nem azzal jár, hogy unalomra leszünk kárhóztatva. Éppen ellenkezőleg! Az igazi kalandok majd csak akkor sejlének fel.

A legfelsőbb kaszt nem tökéletes - lehet rajta fogást találni.

Ha a médiát nem vesszük többé komolyan, ha nem hiszünk többé a tekintélyeknek, ha nem fogadjuk el többé a felkínált válaszokat, és nem megyünk bele az odavetett konfliktus helyzetekbe, már megtettük a magunkét.

És ha elég sokan megteszik a magukét, a legfelsőbb kaszt hatalma összeomlik.

Nincs szükség vakmerő húzásokra, öngyilkos támadásokra, fegyveres erőszakra, kontinenseken átívelő hajszára, mártírhalálra.

Ezek egyike sem működött soha.

Csak arra van szükség, hogy ön megváltoztassa saját magát.

Ha nem hiszi el, amit el akarnak önnel hitetni, ha jobban hisz a saját szemének, mint a világegyetem összes tekintélyének, akkor legyőzte őket.

Ilyen egyszerű.

És ez a valóság.

A rendszer, amely csendben meghúzódik a felszín alatt, egy roppant nagy gépezet. Sokkal nagyobb, sokkal kiterjedtebb és összehasonlíthatatlanul erősebb, mint bármilyen birodalom, amelyikről a történészek írtak.

Egyetlen gyöngéje, hogy nem tökéletes. Tökéletlensége gigászi természetében nyilvánul meg, abban, hogy nem lát mindent. Egy bizonyos léptéknél kisebb dolgokat és jelenségeket egyszerűen nem képes észrevenni.

Senki sem tud többet, mint amennyit tudnia kell. Senki nincs több titokba beavatva, mint amennyit a munkájához ismernie kell. Egy újság főszerkesztője vagy egy tévécsatorna hírszerkesztője nem egy beavatott. Ők csak bizonyos irányelvek szerint működnek, amely irányelvek a legfelsőbb kasztól származnak. Néha egy kis emberi jóindulat vagy egy kis zavarodottság miatt olyan hírek is bekerülnek a médiába, amiknek nem lenne szabad.

Aztán eltűnnek onnan, persze, de ebből a jelenségből is látható, hogy a Rendszer *nem* tökéletes.

A társadalmi átalakulás egy kedvezőbb állapotba azért nem lehetséges, mert elég nagy léptékű esemény lenne ahhoz, hogy a legfelsőbb kaszt tudomást szerezzen róla és leállítsa.

Ez a világ NEM változtatható meg meg fentről lefelé.

A változás kizárólag lentől indulhat ki és terjedhet el egyre feljebb és feljebb. Ez az esély.

Az csak látszat, hogy egy király hatalma nagyobb a közembernél. Egy közember engedetlen lehet, és ha nem nagyon látványosan engedetlen, senki nem törődik vele.

Ha látványosan az, talán meghurcolják. Ha egy király csak egy kicsit engedetlen – végeznek vele.

Az ön helyzete jobb, mint egy államelnöké. Egy elnök minden lépését, minden szavát árgus szemekkel figyelik. Ezzel szemben az „átlegembert” a kaszt lebecsüli, és névtelen, arctalan *tömegként* kezeli. A kaszt szemében ön csupán egy kis fogaskerék.

De ön nem egy *kis fogaskerék!*

Ha e könyv hatására megváltozik, felhasználja a benne foglalt irányelveket a tekintélyekkel kapcsolatban, akkor ez olyan változás, amire a legfelsőbb kaszt nincs felkészülve.

És ha elég sok ember megváltozik, az *egész világ* megváltozik.

A legfelsőbb kaszt nagy játszmája az, hogy ellentéteket szít, amikkel leköti az embereket. A világ átalakulása abban nyilvánul majd meg, hogy fogyatkozni kezdenek az ellentétek.

Ha nem hisz a tekintélyérveknek, ragaszkodik ahhoz, hogy a dolgokat a saját szemével lássa, és nem vevő a felkínált ezer meg ezer konfliktusra, a bilincs leoldódik az elméjéről.

És ha ez megtörténik, a hazugságok (amelyek egy részét én találtam ki az elmúlt negyed évszázadban) elveszítik hatásukat.

Ebben a könyvben elveket adtam önnek, mert mást nem adhattam. Elveket, melyekkel gondolkodhat és amelyekkel megváltoztathatja az életét. Hiába írtam volna le akárhány tény, hiába fedtem volna fel akárhány titkot, csak még kisebbnek érezte volna magát tőlük, és csak még hatalmasabbnak látta volna a világot.

De nekem nem ez volt a célom. Már nem.

A legfelsőbb kaszt maga, az egész Rendszer az ön képességeiből él. Azok az emberek, akik az igazi hatalmat birtokolják ezen a bolygón, paraziták.

Az ön segítsége nélkül nem életképesek.

Ön pedig úgy segít nekik a fennmaradásukban, hogy elhiszi az állításukat és elfogadja a felkínált konfliktusokat.

Ha ezt a két dolgot abbahagyja, legyőzte őket.

És végezetül azt kívánom önnek, hogy tudja meg, milyen a fényben élni.

Azt kívánom önnek, hogy tudja meg, milyen egy olyan világ, amelyben a hazugságok, a fájdalom és az önkényeskedés nem nomályosítják el a Napot.

Nincs ezekre szükség: nem ezek teszik izgalmassá az életet. Nem az élet törekenysége az élet szépsége, hanem azok a végtelen lehetőségek, amelyek bennük rejlenek.

Amikor az embert nem fenyegeti minden irányból erőszak, amikor nem hazudnak neki mindenről, amikor nem zavarják össze lépten-nyomon, amikor nem kényszerítik mókuserékbe – vagyis *természetes állapotában, természetes környezetében* NEM egy becsstelen féreg, aki nem érdemli meg az életet!

Az ember, amikor mentálisan jó állapotban van, egy nemes nagyszerű lény. Alapvetően mindenki ilyen, a gonoszság pedig a szellemi leépülésből születik.

Az emberen az segít, ha nyugodtan élhet, ha több lehetőséget kap, ha szabadabb lehet.

Szembeállni a legfelsőbb kaszttal roppant veszedelmes vállalkozás.

Én csak tudom, elhiheti.

Ennél csak egy veszélyesebb van: az ha nem szállunk vele szembe.

A legfelsőbb kaszt erős.

De csak addig erős, amíg ön gyenge.

Erős és gyenge között pedig csupán egyetlen tényező adja a különbséget.

A tudatosság.